

- Όχι στις απολύσεις
- Οικονομική κρίση και ΠΕΟ
- Η απεργία στην ΚΕΜ-ΤΑΞΙ
- Η άμυνα και η αριστερά
- Στρατός: η κατάταξη μιας νέας σειράς
- 16ο συνέδριο ΑΚΕΛ
- 5ο συνέδριο ΕΔΕΚ
- Η συνάντηση του Λονδίνου
- Καθρέφτης σου είναι κοινωνία

## ΜΟΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

# ΚΟΙΝΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

## ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ

Η εργατική τάξη της Κύπρου βρίσκεται μπροστά στες πιο σημαντικές ως τώρα εκλογές στην ιστορία της. Τα άλυτα και διαρκώς αυξανόμενα πολιτικά και κοινωνικά αδιέξοδα έχουν ανεβάσει το θερμόμετρο της ταξικής πάλης. Η πλήρης αποτελμάτωση του εθνικού ζητήματος και, η για πρώτη φορά, έντονη εμφάνιση σοβαρών οικονομικών προβλημάτων, αποκάλυψαν και απειλούν τη χρεωκοπημένη τριαντάχρονη κυριαρχία της δεξιάς.

Η περίοδος που ανοίγεται μπροστά μας θα χαρακτηρίζεται όλο και περισσότερο από το στοιχείο της συνεχούς σύγκρουσης. Η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να κτυπήσει ξανα και ξανα τες εργατικές κατακτήσεις. Στόχος της να σώσει το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που καταρρέει.

Οι προσεχείς προεδρικές εκλογές αποτελούν μάχη κλειδί. Τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ πρέπει να δώσουν αυτή τη μάχη ενωμένα, υποστηρίζοντας από ΤΩΡΑ ΚΟΙΝΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟ.

Η χρόνια πολιτική της αναβολής της ανεξάρτητης δράσης από την αριστερά έχει εξαντλήσει τα περιθώρια της. Οι νέες αλλαγμένες κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες ανατρέπουν την πολιτική κάθε συνεργασίας με τη δεξιά. Η δικαιολόγηση των συμμαχιών στο όνομα της «απελευθερωτικής πάλης» έχει διαψευστεί από την ίδια την ιστορική εμπειρία.

### Η δεξιά διασπασμένη

Η ανάπτυξη του κυπριακού καπιταλισμού τες προηγούμενες δυο δεκαετίες και η ταυτόχρονη ανυπαρξία μιας εναλλακτικής ταξικής πολιτικής από τους ηγέτες της αριστεράς, επέτρεπε και διευκόλυνε την κυριαρχία της δεξιάς, αποπροσανάτολιζε το εργατικό κίνημα.

Σήμερα η αστική τάξη δεν έχει την «πολυτέλεια» να ανέχεται ούτε τες εργατικές διεκδικήσεις ούτε τα κόμματα και τες οργανώσεις της εργατικής τάξης. Στόχος της είναι να αφαιρέσει κάθε δυνατότητα διεκδίκησης. Κι αυτό θα το πετύχει μόνο με την τακτική του κτυπήματος του βιοτικού

επιπέδου των εργαζομένων, με τελικό σκοπό το κτύπημα και τη διάλυση των εργάτικών οργανώσεων. Ωστόσο για να γίνει αυτό χρειάζεται πρώτα και κύρια ένας δυνατός πολιτικός σχηματισμός της δεξιάς, γιατί η εργατική τάξη, παρά την πολιτική των ηγεσιών της, είναι πανίσχυρη.

Η κυβέρνηση του ΔΗΚΟ, ανεξάρτητα από τη θέση της, είναι αδύνατη για να εξυπηρετήσει τες σημερινές ανάγκες και συμφέροντα των αστών όπως αυτοί θα ήθελαν. Παράλληλα τα στενά κομματικά συμφέροντα και οι διαμάχες μέσα στον Δημοκρατικό Συναγερμό αντανάκλουν την αβεβαιότητα και την έλλειψη κάποιας πιθανής προοπτικής για αυτοδύναμη κυ-

βέρνηση. Το γεγονός ότι ο ΔΗΣΥ είναι αναγκασμένος να το παίζει αντιπολιτευτικά, απέναντι σε μια δεξιά κυβέρνηση — σε μια περίοδο που αυξάνονται οι πιέσεις πάνω στην αστική τάξη για εφαρμογή μέτρων λιτότητας — μεγαλώνει τη σύγχυση και οξύνει τες αντιφάσεις στους κόλπους του. Έτσι δεν είναι καθόλου τυχαία η τοποθέτηση του Λ. Ιεροδιακόπου στο συνέδριο του κόμματος ότι «τον τελευταίο καιρό ο ΔΗΣΥ δεν κάμνει αντιπολίτευση».

Είναι πολύ απίθανο η δεξιά να διεκδικήσει τες προεδρικές εκλογές ενωμένη. Και ο Κληρίδης και ο Κυπριανού θα διεκδικήσουν ξεχωριστά την προεδρία — αυτό βγαίνει και από τα πρόσφατα συνέδρια

ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ. Η διάσπαση στο χώρο της δεξιάς δίνει ακόμα πιο σφικτά τα χέρια της αστικής τάξης.

### Η ώρα της αριστεράς

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες τα καθήκοντα των κομμάτων της αριστεράς είναι τεράστια. Η εγκατάλειψη της πολιτικής των συνεργασιών με τη δεξιά και το κτίσιμο του ενιαίου μετώπου της αριστεράς είναι το πρώτο καθήκον. Με ενωμένες τες γραμμές, με κοινό αριστερό υποψήφιο, με σοσιαλιστικό πρόγραμμα, η μάχη των προεδρικών θα κερδηθεί. Κάθε άλλη πολιτική αυξάνει σημαντικά τες πιθανότητες να παραμείνει

συνέχεια στη σελ. 13

ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΩΝ Μ. ΟΝΟΥΡ ΚΑΙ Μ. ΕΜΙΝ

**ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ £14.000**

**ΣΤΟΥΣ Τ/Κ ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΑΝ  
ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΣΤΟΝ ΝΤΕΝΚΤΑΣ**



Μετα από δυο χρόνια η κυπριακή κυβέρνηση αποφάσισε να διευθετήσει εξώδικα την αγωγή των τουρκοκυπρίων που δόθηκαν παράνομα από την κυπριακή αστυνομία στον Ντενκτας δικαιώνοντας-τους με αποζημίωση £7000 στον καθένα.

Όπως είναι γνωστό οι δυο Τουρκοκύπριοι, Μουσα Ονούρ και Μουσταφά Εμιν, ζούσαν για χρόνια στις ελεύθερες περιοχές μέχρι τον Αύγουστο του 1985 που τους συνέλαβε η Κυπριακή αστυνομία και τους παράδωσε παράνομα στην αστυνομία του Ντενκτας.

Οι δυο τουρκοκύπριοι ρίχτηκαν στις φυλακές του βορρά απ' όπου απολύθηκαν με εγγύηση μέχρι τη δίκη-τους, μετά από έντονες κινητοποιήσεις της Αριστερής Πτέρυγας τόσο στην Κύπρο όσο και διεθνώς. Πριν την δίκη-τους οι Μουσα Ονούρ και Μουσταφά Εμιν δραπετεύσαν και πάλι στις ελεύθερες περιοχές και κίνησαν αγωγή στην Κυπριακή Δημοκρατία για παράνομη σύλληψη και παράδοση-τους σε παράνομες αρχές.

Η απονομή αποζημιώσεων στους δυο Τουρκοκύπριους αποτελεί δικαίωση του αγώνα-τους για τα βασικά δικαιώματα κάθε Κύπριου πολίτη.

## Κυπριακές και διεθνείς εξελίξεις 1986

σελ. 8, 9, 10, 11



# Μετα την απεργία στην υπόδηση ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Με απολύσεις δεκάδων εργατών στους κλάδους της υπόδησης και ένδυσης, οι βιομήχανοι προσπαθούν να ρίξουν τα εργατικά κόστη για να μπορέσει να ξεπεραστεί η κρίση που περνά σήμερα ο τομέας της μεταποίησης.

Ο τομέας της μεταποίησης (ένδυση, υπόδηση, μέταλλο) ήταν από τους πιο βασικούς για την ανάπτυξη της Κυπριακής Οικονομίας μετά την εισβολή και την επίτευξη του «οικονομικού θαύματος» που τόσο καμάρωναν οι κεφαλαιοκράτες.

Ο τομέας παρουσιάζει συνεχώς πτώσεις στους ρυθμούς ανάπτυξης. Από 7% ανάπτυξη το 1980, έπεσε στο 2.9% το 83 και το 86 έπεσε στο μείον 1% (-1%).

Κύριος παράγοντας που έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να παρουσιαστούν οι αδυναμίες στη μεταποίηση, και κυρίως στον κλάδο της υπόδησης είναι η πτώση των εξαγωγών. (Οι εξαγωγές το 1985 μειώθηκαν κατά 15% σε σχέση με το 1984, το α' εξάμηνο του 1986 μειώθηκαν κατά 30% πάλι σε σχέση με το 84. Στο πρώτο εξάμηνο 1986 μείωση κατά 20% σε σχέση με το 85. Οι εγχώριες εξαγωγές προς τις Αραβικές χώρες ήταν μείον 43% (-43%).

Η πτώση των εξαγωγών οφείλεται κυρίως στην πτώση της τιμής του πετρελαίου, που έκανε μεγάλες παραδοσιακές αγορές (Αραβες) να μειώσουν τις παραγγελίες τους, στη μη ανταγωνιστικότητα των Κυπριακών προϊόντων στην παγκόσμια αγορά, και στην οικονομική αστάθεια που χαρακτηρίζει ορισμένες παραδοσιακές αγορές. Οι βιομήχανοι μπροστά

σαφτή την κατάσταση ζητούν απεγνωσμένα να μειωθεί το εργατικό κόστος, ζητούν επιχορήγηση και δημιουργία από την κυβέρνηση οργανισμού εξαγωγών.

Για τη μείωση του εργατικού κόστους μπορούν πολλά να γίνουν. Οι κεφαλαιοκράτες «μας» έχουν κάνει τα πάντα και το μόνο που τους μένει σήμερα είναι να κτυπήσουν τα μεροκάματα των εργαζομένων!!!

Έχουν κάνει επενδύσεις το 1977 16%, που το 1985 μειώθηκαν στο 8%. Στο Α' εξάμηνο του 86 ήταν μείον 15,6% (-15,6%) και υπολογίζεται ότι σε ολόκληρο το 1986 θα είναι μείον 7.5% (-7,5%).

Οι επενδύσεις είναι αφτες που θα φέρουν τη νέα τεχνολογία μέσα στα εργοστάσια και έτσι θα μπορέσουν να ρίξουν τα κόστη, να έχουν μεγαλύτερη παραγωγή, καλύτερη ποιότητα. Σήμερα όμως η νοοτροπία τους είναι η μη επένδυση και βλέπουμε να συνεχίζει η νοοτροπία της οικογενειακής επιχείρησης και της επένδυσης σε τομείς του έφκολου κέρδους — γη, ξενοδοχεία, εμπόριο — παρα στα εργοστάσια.

Από την άλλη η οικογενειακή επιχείρηση είναι αφτη που δημιουργα τον τεράστιο ανταγωνισμό ανάμεσα στις διάφορες επιχειρήσεις. Δεν μπορούν να το κατανοήσουν, λόγω της



ατομικής ιδιοκτησίας και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, ότι πρέπει να συνεταιριστούν οι βιομηχανίες σε εξαγωγικές επιχειρήσεις και επιχειρήσεις για τη ντόπια αγορά. Για να πάψει έτσι ο συναγωνισμός και ο διαμελισμός της δυναμικότητας της βιομηχανίας. Οι αστοί για να διατηρήσουν τα κέρδη τους είναι σε θέση να καταστραφούν παρα να προσφέρουν στην ανάπτυξη της οικονομίας.

Για να γίνει κατορθωτό να ορθοποδήσει η βιομηχανία στην Κύπρο ή παγκόσμια, χρειάζεται ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας, που θα εξλείψει έτσι την ασυδοσία και τον παρασιτικό ρόλο των κεφαλαιοκρατών.

Η εργατική τάξη βρίσκεται μπροστά σε μια νέα περίοδο ταξικής σύγκρου-

σης. Το κτύπημα των κεκτημένων της εργατικής τάξης δεν είναι μόνο Κυπριακό φαινόμενο. Γινόμαστε καθημερινά μάρτυρες μεγάλων εργατικών κινητοποιήσεων, σ' όλο τον κόσμο, όπως στη Γαλλία, Ισπανία, Ελλάδα, Σουηδία, Ιταλία, Λ. Αμερική, 3ος κόσμος. Οι κεφαλαιοκράτες παγκόσμια δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα παρα από ανεργία και εξαθλίωση στις μάζες. Το ίδιο ονειρεύονται και οι Κύπριοι κεφαλαιοκράτες για να διατηρήσουν τα κέρδη τους.

Η Εργατική τάξη πρέπει να πολεμήσει μέσα από τα συνδικάτα και τα πολιτικά της κόμματα ενάντια στις διαθέσεις των εργοδο-

Χρειάζεται να εξοπλιστούμε πολιτικά και ιδεολογικά για να δώσουμε τις

μεγάλες μάχες που έρχονται. Όλη η προετοιμασία μας πρέπει να στηρίζεται πάνω σε ένα αγωνιστικό, ταξικό πρόγραμμα πάλης, που θα πρέπει να υιοθετηθεί από τις οργανώσεις της Αριστεράς και να περιλαμβάνει:

- Κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας, για κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας.

- Κατάργηση του εμπορικού μυστικού για έλεγχο που παν τα κέρδη, πως επενδύονται κ.λ.π.

- Μείωση των εργασίμων ωρών, χωρίς περικοπή στους μισθούς, για απάντηση στο πρόβλημα της ανεργίας.

- Ανεργιακά επιδόματα για όλη τη διάρκεια της ανεργίας.

## ΚΛΕΙΝΕΙ ΚΑΙ Ο ΑΜΙΑΝΤΟΣ

Μέσα από τις μαχητικές εκδηλώσεις τους οι αμιαντωρύχοι κατάφεραν να εξασφαλίσουν τα δικαιώματά τους που κατακρατούσε η Μητρόπολη Λ/σου (δες προηγ. φύλλο Σ.Ε.). Αφτό έγινε με την έγκριση της συμφωνίας μεταξύ των συντεχνιών και της Μητρόπολης από την γενική συνέλευση των εργατών στις 19.12.86.

Όμως παρα την εξασφάλιση των δικαιωμάτων τους οι αμιαντωρύχοι δέκθηκαν και την απόφαση της εργοδοσίας να δηλωθούν και οι 300 εργάτες του μεταλλείου σαν άνεργοι από τις 19.12.86 και να γίνουν μέσα στο Γενάρη τελικά 200 απολύσεις. Με την απόλυση μέσα στο Γενάρη 200 εργατών, ουσιαστικά πρέπει να θεωρείται ότι το μεταλλείο του Αμιάντου έκλεισε και αφτό.

Οι εργάτες μέσα στις

κινητοποιήσεις έδειχναν ότι ήταν αποφασισμένοι να παλαίψουν για να γλυτώσουν τις δουλειές τους, έχοντας ψηλή ταξική συνείδηση και κατανόηση του αγώνα που διεξάγουν.

Όμως σιγά-σιγά με την έλλειψη οποιασδήποτε προοπτικής από μέρους των συντεχνιών, ότι μπορούν να κερδίσουν τη μάχη με την εργοδοσία, έδωσαν κυριώτερη έμφαση στο να κατοχυρώσουν τα δικαιώματά τους και ας απολυθούν.

Η στάση την οποία κρατούν οι συνεχνίες, το να δέχονται χωρίς καμία μάχη τις μαζικές απολύσεις, συγχίζει, αποπροσανατολίζει, απογοητεύει το εργατικό κίνημα. Η στάση τους αφτη βρίσκεται στο γεγονός και μόνο της αποδοχής από μερικούς τους του καπιταλιστικού συστήματος και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που

τες κάνει ανήμπορες να βάσουν μπροστά στο εργατικό κίνημα τον αγώνα ενάντια στις απολύσεις. Είχαμε τα παραδείγματα των Χημικών, του Βασιλικού, της C.P.I., τώρα η ένδυση, η υπόδηση, ο Αμιάντος. Μαζικές απολύσεις χωρίς να σπάσει μύτη. Η γνωστή φρασεολογία... «Αφού δεν τα βγάζουν πέρα οι εργοδότες, να εξασφαλίσουμε τα δικαιώματά μας και ας απολυθούμε», πρέπει να σταματήσει.

Οι εργάτες του Αμιάντου μπορούσαν να γλυτώσουν τις δουλειές τους; Ασφαλώς ναι. Η μάχη δεν θα ήταν μόνο με την Μητρόπολη αλλά γενικά με την εργοδοτική πολιτική.

Οι συνεχνίες ζητούσαν από τις πρώτες μέρες των κινητοποιήσεων, τόσο από την Κυβέρνηση όσο και από την Μητρόπολη να ανοίξουν νέες δουλειές στην περιοχή Αμιάντου. Τι-

ποτε δεν έγινε. Αφτό το αίτημα εγκαταλείφθηκε από τη συμφωνία. Το μεταλλείο, κατά τους ιδρυόντες της Μητρόπολης, αντιμετωπίζει πρόβλημα εξαγωγών, λόγω εργατικού κόστους και κλείσιμο παραδοσιακών αγορών όπως του Ιρακ, Ιραν. Η Μητρόπολη σ' αφτό το πρόβλημα δεν μπορούσε από μόνη της να βρει νέες αγορές. Έτσι μπαίνει μπροστά μας με επιτακτικό τρόπο το ζήτημα της κρατικοποίησης του μεταλλείου κάτω από εργατικό έλεγχο (όπως και ολόκληρης της εκκλησιαστικής παρουσίας).

Οι εργάτες λένε ότι το μεταλλείο είναι βιώσιμο. Υπάρχει μέταλλευμα για άλλα 50 χρόνια. Στοιχίζει όμως να βγει. Δεν συμφέρει στους εργοδότες να το βγάζουν λόγω ελλείψεως αγορών και κόστους γι' αφτους. Θέλουν έφκολα και γρήγορα κέρδη, και προτιμούν να

αναστειλουν τις εργασίες του μεταλλείου και να κάνουν μαζικές απολύσεις παρα να το λειτουργήσουν.

Μόνο μέσα από τον κεντρικό σχεδιασμό θα μπορέσει η Κυπριακή οικονομία και βιομηχανία να σταθεί μπροστά στην κρίση που αντιμετωπίζει.

Μόνο κάτω από ένα κεντρικό σχεδιασμό θα γίνει δυνατό να βρεθούν και νέες αγορές και να γίνουν ανταγωνιστικά τα κυπριακά προϊόντα, αφήνοντας έξω την ασυδοσία των εργοδοτών για τα έφκολα κέρδη. Η μάχη δεν είναι μόνο με την μητρόπολη, είναι με το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα που άρχισε να δείχνει τα σημάδια της σήψης του. Πρέπει να ανατραπεί και όχι να συντηρηθεί στηριγμένο πάνω στις απολύσεις και την εξαθλίωση χιλιάδων εργατών, με τη δική μας συγκατάθεση.

## ΥΠΟΔΗΣΗ

Η απεργία στην υπόδηση αποτελεί την μουσική του μέλλοντος στις εργασιακές σχέσεις.

Τα προβλήματα της Κυπριακής Οικονομίας είχαν βαθύνει και ολόκληρη η βιομηχανία βρίσκεται σε πολύ χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης. Οι εργοδότες θέλουν να κτυπήσουν τα μεροκάματα και τα κεκτημένα, όπως συνέβηκε και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, όπως Ελλάδα, Ιταλία, Βέλγιο, αλλά το καταλαβαίνουν και οι ίδιοι ότι δεν μπορούν να κερδίσουν τη μάχη σε καταμέτωπο επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα. Από την άλλη παρα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν διατηρούν ακόμα περιθώρια για να κάνουν παραχωρήσεις λόγω της προηγούμενης ανάπτυξης της οικονομίας.

Η απεργία στην υπόδηση ήταν η αναγνώριση του εδάφους από την εργοδοσία. Ήθελαν να δουν τις διαθέσεις του κινήματος, μέχρι πόσο πάει για τις σημερινές διαπραγματεύσεις.

Πρέπει να απογοητεύτηκαν όμως από τους υποδηματεργάτες. Οι εργαζόμενοι στην υπόδηση έδειξαν μεγάλη ωριμότητα. Δέκθηκαν τη συμφωνία, όχι γιατί πείστηκαν από τις ηγεσίες τους, αλλά γιατί βλέπουν το μέλλον, και τους ενδιαφέρει περισσότερο, πως θα προφυλάξουν τις δουλειές και τα μεροκάματά τους, παρα αν θα έπαιρναν 0,75 σεντ αντι 40 σεντ. Η ίδια η συμφωνία έχει προχωρήσει ακόμα πιο πολύ την ταξική συνείδηση σ' ολόκληρο το κίνημα δείχνοντας ξεκάθαρα το ρόλο των εργοδοτών. Δείχνει ότι για να πάρουμε σήμερα 0,40 σεντ άφησηση πρέπει να κάνουμε απεργία 3 μέρες, σήμερα που ακόμα η οικονομία έχει ρυθμούς αναπτύξεως 3%.

Το άλλο συμπέρασμα που πρέπει να βγάλουμε είναι ότι οι εργοδότες αφτα τα οποία έδωσαν σήμερα θα προσπαθήσουν να τα πάρουν πίσω άβριο. Θα ακολουθήσουν την τακτική των απολύσεων για να ρίξουν τα μεροκάματα, και να σπάσουν το ηθικό των εργαζομένων.

Το καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι ο εργάτης δίνει μάχες και κάνει αγώνες όταν ξέρει ότι έχει δουλειές, ότι ο αγώνας του μπορεί να αποδώσει. Με το μέταλλο της ανεργίας όμως θα κινδυνεύει το ψωμί του και θα προτιμά να περιμένει για καλύτερες περιόδους.

Για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας, πρέπει να κτυπήσουμε την τακτική των απολύσεων. Οι συνεχνίες είναι καιρος να σταματήσουν την κινδυνολογία, και να αποδέχονται χωρίς μάχη τις δεκάδες απολύσεις για το συμφέρον των εργοδοτών. Η εργατική τάξη πρέπει να απαντά ενωμένη στις επιθέσεις των εργοδοτών, ενωμένη κάτω από ένα αγωνιστικό, ταξικό πρόγραμμα πάλης.

Αχιλλέας Αχιλλέως



# Το 3%, η άμυνα και η αριστερά

**Τελικά όλα τα κόμματα συμβιβάστηκαν στην παράταση της έκτακτης εισφοράς του 1% για την άμυνα για ένα ακόμα εξάμηνο. Το κυβερνητικό νομοσχέδιο που πρόβλεπε αύξηση του ποσοστού έκτακτης εισφοράς για την άμυνα σε 3% για τα επόμενα 2 χρόνια απορρίφτηκε, όπως επίσης και η τροπολογία του ΔΗΚΟ για αύξηση της εισφοράς σε 3% για το επόμενο δμήνο.**

Ας δούμε μέσα σε λίγες γραμμές ποιες είναι οι θέσεις των κομμάτων:

Ο ΔΗΣΥ καταψηφίζει το νομοσχέδιο διότι συνεχίζεται ο κυβερνητικός κατήφορος διασπάθισης των δημοσίων χρημάτων χωρίς η κυβέρνηση να πείθει μέχρι σήμερα ότι γίνεται σωστή διαχείριση των κονδυλίων για την άμυνα. Υποστηρίζει ικανοποίηση των αναγκών για την άμυνα μέσω του κρατικού προϋπολογισμού και όχι φορολογία του λαού, όπως επιδιώκει η κυβέρνηση. Εισηγείται ακόμα την καθόδο ελληνικής μεραρχίας στην Κύπρο.

Το ΑΚΕΛ λέει ότι το 3% είναι ισοπεδωτικό με αποτέλεσμα το περισσότερο βάρος να επωμίζεται ο μισοσυντηρητικός εργαζόμενος. Υποστηρίζει την αναγκαιότητα της αμυντικής θωράκισης και τον εκσυγχρονισμό του στρατού, αλλά μέσω του κρατικού προϋπολογισμού και με σφύρονα και νοικοκυρεμένη πολιτική σε συνδυασμό με τους ορθούς πολιτικούς χειρισμούς για ειρηνική διευθέτηση του προβλήματος. Ήδη οι εργαζόμενοι υφίστανται πολύ ψηλή φορολογία, για να προσθέσουμε κι' άλλη.

Το θέμα της αμυντικής θωράκισης πρέπει να αντικρουστεί υπερκομματικά, υποστηρίζει το ΔΗΚΟ. Η αντικατάσταση των οπλικών συστημάτων με αντίστοιχα της «νέας γενιάς» είναι επιβεβλημένη και εξυπηρετεί τον αγώνα μας για φυσική κι' εθνική επιβίωση. Δεν μπορεί όλοι να υποστηρίζουν αρτιότερη αμυντική θωράκιση από τη μια και από την άλλη να μην εγκρίνουν τις απαιτούμενες δαπάνες.

Η ΕΔΕΚ, παρόλο που υποστήριξε πως η άμυνα δεν ήταν μέχρι τώρα στις προτεραιότητες της κυβέρνησης, αλλά ήταν πάντα το «αποπαιδί των προϋπολογισμών», δεν διάσσε να ψηφίσει την τροπολογία του ΔΗΚΟ, δηλ. 3% για το επόμενο εξάμηνο, και εισήχθη κλιμάκωση του ποσοστού ανάλογα με τα εισοδήματα.

Η Κυπριακή οικονομία έχει μπει σε κρίση εδώ και αρκετό καιρό, ακολουθώντας την πορεία του παγκόσμιου καπιταλισμού. Οι αστοί, στην απεγνωσμένη προσπάθειά τους να βγουν από τα οικονομικά αδιέξοδα προσπαθούν να αποπροσανολίσουν τους εργαζόμενους και να στρέψουν την προσοχή τους μακριά από τα οικονομικά τους προβλήματα. Αρχίζουν να φωνάζουν για λιτότητα και θυσίες για να

σωθεί η «εθνική οικονομία». Και ενώ σε προεκλογικές περιόδους μιλούσαν για το βαθμό στον οποίο εξυψώσαν το βιοτικό επίπεδο του λαού, ξαφνικά τους συνεπαίρνει άκρατος πατριωτισμός και εθνική έπαρση και καλούν το λαό να υποστεί θυσίες για χάρη της πατρίδας και της φυσικής κι' εθνικής επιβίωσης. Χρησιμοποιούν τον εθνικισμό, που είναι άλλωστε και η ιδεολογία τους, για να μπορέσουν πιο εύκολα να περάσουν αντεργατικά μέτρα και να κτυπήσουν τα συμφέροντα των εργαζομένων, χωρίς βέβαια να ζημιωθούν τα δικά τους.

Το κυβερνητικό νομοσχέδιο για αύξηση της έκτακτης εισφοράς για την άμυνα από 1% σε 3% για τα επόμενα 2 χρόνια είναι τρανταχτό παράδειγμα. Το γεγονός ότι δεν έχει περάσει από τη Βουλή δεν είναι τυχαίο, αφού είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όλα τα κόμματα, εκτός από το ΔΗΚΟ, επισήμαιναν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ότι η αύξηση του ποσοστού συνιστά αύξηση της φορολογίας.

Η καταψήφιση του νομοσχεδίου από τον ΔΗΣΥ έγινε από αντιπολιτευτική μάλλον διάθεση. Η αλήθεια είναι ότι δεν διαφωνεί με την αύξηση της εισφοράς, αλλά, παίζοντας το αντιπολιτευτικό, καταψηφίζει το νομοσχέδιο, με την πρόφαση ότι γίνεται διασπάθιση του δημόσιου χρήματος και κακή διαχείριση των κονδυλίων για την άμυνα. Άλλωστε υποστηρίζει την καθόδο ελληνικής μεραρχίας στο απώγειο της εθνικιστικής του εξάρσης.

Είναι όμως σκόπιμο να δούμε ποιες είναι οι θέσεις των αριστερών κομμάτων.

Το ΑΚΕΛ, από τη μια, εισηγείται κάλυψη των αναγκών για την άμυνα μέσω του Κρατικού Προϋπολογισμού, επιβάρυνση των πλουσίων, νοικοκυρεμένη διαχείριση και όχι διασπάθιση των δημοσίων χρημάτων. Η ΕΔΕΚ, από την άλλη, υποστηρίζει κλιμάκωση του ποσοστού, ανάλογα με το εισόδημα.

Είναι χαρακτηριστική κι' εξώφθαλμη η ανεπάρκεια των θέσεων των αριστερών κομμάτων. Είναι τόσο ολόφανερη η αδυναμία τους να αντιληφθούν τον πραγματικό χαρακτήρα και ρόλο του στρατού, που προδίνει την ιδεολογική τους γύμνια και την απομάκρυνση τους από τον μαρξισμό. Μιλούν και οι δύο για την αναγκαιότητα διαφύλαξης σαν κόρη οφθαλμού της ενότητας λαού και στρατού. Αν είναι ποτε δυνατόν, αφού η αναγκαιότητα της ύπαρξης

του στρατού πηγάζει από την διάσπαση της κοινωνίας σε εχθρικές κι' μάλλον αδιάλλαχτα εχθρικές τάξεις. Κατα πρόεκταση, ο μόνος ρόλος που θα μπορούσε να έχει ένας στρατός, ο μοναδικός σκοπός ύπαρξής του, δεν είναι κανένας άλλος από την εξασφάλιση της κυριαρχίας και των συμφερόντων της άρχουσας τάξης.

«Έχει, λέει ο Ε. Παπαϊωάννου, πολύ μεγάλη σημασία η αμυντική ικανότητα της εθνοφρουράς μας» και συνεχίζει πιο κάτω, «η Εθνική Φρουρά δεν ανήκει, δεν μπορεί να ανήκει σε κανένα κόμμα, είτε αυτό βρίσκεται στην εξουσία είτε όχι. Ανήκει στην Κύπρο, ανήκει στο λαό της». (Από την αγόρευση του Ε. Παπαϊωάννου στη Βουλή, Χαραυγή 21.11.1986). Καθόλου σωστά δεν τα λέει ο Γ. Γραμματέας του ΑΚΕΛ. Σίγουρα ο στρατός δεν ανήκει σε κόμμα. Όμως, σίγουρα ο στρατός ανήκει στο κράτος, στο κράτος της άρχουσας αστικής τάξης, τα ταξικά συμφέροντα και προνόμια της οποίας υπηρετεί.

Ο Γεν. Γραμματέας της ΕΔΕΚ, Τ. Χ' Δημητρίου, προσπαθεί να πείσει ότι «ο Ματαφίας βελτίωσε τη σχέση αξιωματικού - στρατιώτη και τώρα μέσα σε κλίμα πειθαρχίας κι' αλληλοσεβασμού, εξυπηρετείται ένας κοινός σκοπός από ανθρώπους αγωνιστές». Μας λέει επίσης ότι «ο στρατός εργάζεται και αποδίδει σύμφωνα με το επίπεδο ή την ακτινοβολία της ηγεσίας του». Καμμία αμφισβήτηση δεν γίνεται του ρόλου του αστικού μόνιμου στρατού, όπως είναι και η Εθνική Φρουρά, και η ανάγκη αντικατάστασής του με τη Λαϊκή Πολιτοφυλακή, παρα μόνο εκθειάζει κι' αυτός τη συναδελφωση λαού και στρατού, που έχει επιτευχθεί επί Ματαφία!

Η έλλειψη σοσιαλιστικού προγράμματος και προοπτικής στην πάλη της εργατικής τάξης, φανερώνεται τη χρεωκοπία της ηγεσίας της. Η αδυναμία των ηγεσιών αυτών να δουν την ταξική φύση του εθνικού προβλήματος, τους ρίχνει στη δίνη του εθνικιστικού ανεμοστρόβιλου που έχουν εξαπολύσει οι αστοί, θέλοντας να εξυπηρετήσουν τα δικά τους ταξικά συμφέροντα.

Διότι ποιο νόημα έχει η αύξηση του ποσοστού εισφοράς από 1% σε 3%; Μας λένε ότι με το 3% θα καλυφθούν οι ανάγκες της άμυνας. Μα και για τη άμυνα ποιο βαθμό θα καλύπτονταν οι ανάγκες; Αυτές και που σταματούν; Και πόσο θα είναι δύσκολο για την Τουρκική πλευρά να ενισχύσει ακόμα περισσότερο την παρουσία της στο Βορρά, είτε με στρατό είτε με όπλα;

Αυτό που επιδιώκει επομένως η Κυβέρνηση είναι αύξηση της φορολογίας με



ελάχιστο ή καθόλου πολιτικό κόστος αφού την εισφορά θα την ενέκριναν όλα τα κόμματα, ή τουλάχιστον η πλειοψηφία. Με αυτό τον τρόπο θα απέφευγε να προκαλέσει την αντίδραση και κινητοποίηση της εργατικής τάξης επιβάλλοντας επιπρόσθετη φορολογία. Πρόγμα, φυσικά, που στο τέλος θα υποχρεωθεί να κάνει στην προσπάθεια της να

βρει διέξοδο στα αδιέξοδα της. Το έχει άλλωστε υποσχεθεί ο Υπουργός Οικονομικών της Κυβέρνησης Μαυρέλης: «Θα επιβαρύνουμε τον Κύπριο με άλλο τρόπο. Θα καταφύγουμε στην έμμεση φορολογία».

Οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων εγκληματικά αγνοούν την αναγκαιότητα συνειδητοποίησης κι' από τον τελευ-

ταίο ελληνικόπριο εργαζόμενο της ταξικότητας τούτου του αγώνα. Την αναγκαιότητα ακόμα σύνδεσης του με την πάλη του Τουρκοκυπριακού προλεταριάτου. Ο αγώνας πρέπει να είναι κοινός κι' ο στόχος ένας: Η εγκάθιδρυσή της εργατικής εξουσίας.

Κ.Φ.

## ΧΩΡΙΣ ΤΑΞΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΑΠΟΤΥΧΙΑ

### Η συνάντηση Ε/Κ-Τ/Κ στο Λονδίνο

Με πρωτοβουλία του Βρετανικού Συνδέσμου «Φίλοι της Κύπρου», πραγματοποιήθηκε πρόσφατα 4ήμερη συνάντησή Ε/Κ και Τ/Κ παραγόντων στο Λονδίνο. Συμμετείχαν σ' αυτή την συνάντηση ηγέτες της αριστεράς — Δίγκλς, Οκισύρ, Ντουρτουράν —, της δεξιάς — Γαλανός, Λόρδος — και ακόμα των... βιομηχάνων — Σολομίδης, Ορέκ —. Σκοπός της συνάντησης, όπως ανακοινώθηκε, ήταν η ανταλλαγή απόψεων πάνω στο Κυπριακό πρόβλημα και ειδικά σε πρακτικά μέτρα προσέγγισης των δυο κοινοτήτων.

Βέβαια κανείς δεν περίμενε να βγει κάτι από μια τέτοια συνάντηση, ούτε κι' αυτοί ακόμα που πήραν μέρος. Ήταν μια παρωδία άσκοπων και αχρείαστων επαφών, χωρίς συγκεκριμένη φόρμουλα, αλλά που όμως αντίθετα, δεν πρέπει να παρθεί στα ψηλά, να απομνησθεί, να πάρει ένα πολιτικό χαρακτήρα. Η αποτυχία κι' αυτής της συνάντησης, είναι μέρος του όλου σκηνικού της κυπριακής κοινωνικοπολιτικής πραγματικότητας, είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας των αστών στο Νότο και στο Βορρά, να δώσουν διέξοδο, να λύσουν το εθνικό.

Και έτσι, δημιουργούνται κάθε τόσο κι' από τις δυο πλευρές, συγχυσμένες, φυγόκεντρες τάσεις απελπισίας, αόριστες, χωρίς προοπτική. Σαν τέτοια πρέπει να χαρακτηρίσουμε την 4ήμερη συνάντηση στο Λονδίνο, που κατέληξε σε αποτυχία.

Η ουσία του Κυπριακού προβλήματος, είναι τα αντικρουόμενα οικονομικά συμφέροντα των Ε/Κ και Τ/Κ κεφαλαιοκρατών, η πάλη επιβίωσης των δυο αντιπαράσσομένων αστικών τάξεων. Σε τέτοιες συνθήκες φυσικά το πρόβλημα συνεχίζεται, από χρόνο σε χρόνο, δίχως θετική προοπτική. Μπορεί μόνο να βρει τη λύση του, με την ανατροπή του καπιταλισμού και στις δυο μεριές, στο κτίσιμο του σοσιαλισμού.

Έτσι το βάρος αυτής της αλήθειας, πέφτει στους

ώμους της αριστεράς, τον κύριο εκφραστή των συμφερόντων των εργατών.

Αλλά είναι φανερό, ότι οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων, αρνούνται να σηκώσουν αυτό το βάρος. Δεν είναι διαθέσιμοι οι αριστεροί ηγέτες να απαλλάγουν τόσο εύκολα, από τις λαϊκομετωπικές τους δεσμεύσεις και τον ιστορικό μοιρολατρισμό τους. Ο διαχωρισμός του ταξικού αγώνα και του απελευθερωτικού, θεωρεί-

**Κ-Τ/Κ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΕΥΤΕΡΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ**

ται κάτι το φυσικό γι' αυτούς, όπως και η ανοχή της δεξιάς που αιτιολογείται με τις «παρόντες αντικείμενικές συνθήκες». Αδυνατούν να πάρουν τα μηνύματα των καιρών, να δουν το σφυγμό και τις πολιτικές ευαισθησίες των μαζών, να καταλάβουν μέσω της διαλεκτικής μεθόδου ανάλυσης, το αναγκαίο της αλληλοσύνδεσης του ταξικού και του εθνικού αγώνα. Αρκούνται, σε μια πολιτική, βασικά θεωρημένη από μια χυδαία μηχανιστική αντίληψη όπου το κάθε τι, το κάθε γεγονός, αντικρύζεται αντισφαίρικα σκεπτικιστικά, σαν απλή αντανάκλαση των «οποιων τύχη» αντικειμενικών συνθηκών και δυσκολιών!

Εκείνο που χρειάζεται τέλος - τέλος, για να σταματήσει αυτή την κατάσταση, για να συνδέσει την ταξική πάλη με το εθνικό, για να

φέρει σε πέρας την νομοτελειακή ανατροπή του καπιταλισμού, είναι η επαναστατική, μαρξιστική ηγεσία, που όμως λείπει από τα αριστερά κόμματα. Αφήνεται έτσι, η δεξιά να παίξει το ρόλο του διαχειριστή της κατάστασης, με τα αποτελέσματα που βλέπουμε και ζούμε. Ήδη δοκιμάστηκε πολλές φορές και απέτυχε, σε όλους τους τομείς. Και η πρόσφατη αποτυχημένη συνάντηση του Λονδίνου, απέδειξε ακόμα μια φορά το γεγονός, ότι όχι μόνο το εθνικό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί στον καπιταλισμό, αλλά ούτε καν μέτρα προσέγγισης των δυο κοινοτήτων δεν μπορούν να υλοποιηθούν, ούτε ακόμα ζητήματα επιμέρους δεν μπορούν να συζητηθούν. Επιβαίβωσε ακόμα μια φορά όμως, τη χρεωκοπημένη πολιτική της αριστεράς, όπου ηγετές της προσπάθησαν να τα «βρουν» δίπλα από εκπροσώπους της δεξιάς και των βιομηχάνων!

Έχουν καθήκο, τα αριστερά κόμματα στο Νότο και στο Βορρά να αλλάξουν πολιτική, να βρουν νέους ταξικούς κοινωνικοπολιτικούς προσδιορισμούς και μεθόδους πάλης, να αντικατασταθούν οι τωρινές συνταγές με συννομιλίες της αριστεράς, να μπουν οι βάσεις για ενιαίο μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργατών. Οι συνθήκες είναι υπερώριμες, η ταξική συνειδητοποίηση των μαζών μεγάλη, οι αστοί βρίσκονται σε αδιέξοδο, το εθνικό παραπαίει. Είναι γι' αυτό που η αποτυχία της συνάντησης του Λονδίνου, δίνει το έναυσμα για ξεκάθαρα σάμπεράσματα και αλήθειες, της όλης πτυχής του Κυπριακού προβλήματος.

ΜΑΡΙΟΣ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ



ΕΥΡΩΠΗ

ΙΣΠΑΝΙΑ ΓΑΛΛΙΑ

# ΜΑΖΙΚΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

## δείχνουν το δρόμο για το σοσιαλισμό

«Η κυβέρνηση του Ζακ Σιράκ μοιάζει με ένα τραυματισμένο σώμα στην μέση του δρόμου που δεν μπορεί να κινηθεί δεξιά ή αριστερά γιατί κινδυνεύει να σπάσει κανένα κόκκαλο ή να πάθει εσωτερική αιμορραγία».

OBSERVER (Αγγλική εφημερίδα)

Οι μαθητικές, φοιτητικές κινητοποιήσεις και απεργίες της εβρουπαϊκής νεολαίας και του προλεταριάτου, με επίκεντρο τη Γαλλία και την Ισπανία, έφεραν μια απότομη αλλαγή στο θερμόμετρο της ταξικής πάλης. Δεν υπάρχει τμήμα της κοινωνίας που δεν θα κινηθεί επαναστατικά την επόμενη περίοδο.

ΓΑΛΛΙΑ, ΙΣΠΑΝΙΑ, ΒΕΛΓΙΟ, ΙΤΑΛΙΑ, ΕΛΛΑΔΑ, ΚΙΝΑ. Επιβεβαιώνουν ξανά και ξανά τον παγκόσμιο και διαρκή χαρακτήρα της επανάστασης. Οι αντικειμενικές συνθήκες ωριμάζουν με τρόπο ταχύχρονο σε πολλές χώρες ενώ οι προσπάθειες των αστών να επιβάλουν τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης πάνω στις μάζες, διαλύουν και τις τελευταίες ρεφορμιστικές αψιδάπτες σπρώχνοντας τους εργάτες και τη νεολαία σε επαναστατικά συμπεράσματα για τη ζωή τους. Η ασυγκράτητη δύναμη της εργατικής τάξης που για 40 χρόνια παραμένει αήττητη και ανίκητη εξηγεί αυτή τη σθεναρή αντίσταση στην εξοντωτική λιτότητα των καπιταλιστικών και σοσιαλιστικών κυβερνήσεων. Αφτή είναι η ουσία της διεθνούς κατάστασης και το κλειδί της πολιτικής πάλης σε κάθε χώρα. Οι νόμοι της καπιταλιστικής παρακμής λειτουργούν αχαλίνωτοι σέρνοντας ολόκληρα στρώματα της κοινωνίας πίσω από την εργατική τάξη στο δρόμο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Είναι γιαφτό που ο Πασκουα, ο υπ. εσωτερικών της Δεξιάς κυβέρνησης Σιράκ, αναγκάστηκε να θέσει σε επιφυλακή τις φασιστικές συμμορίες. Η ριζοσπαστικοποίηση όμως των μεσάιων στρωμάτων (που πριν 9 μήνες ψήφισαν Σιράκ ενώ χτες κατέβηκαν στους δρόμους με τα παιδιά τους) μετακινεί το εκκρεμές της ταξικής πάλης προς τα αριστερά αφήνοντας το φασισμό χωρίς κοινωνική βάση. Αφτα είναι τα όρια της αντίδρασης.

Όλες οι απόπειρες του καπιταλισμού να σταθεροποιηθεί αποτύχαν. Το ίδιο και οι ηγεσίες των εργατικών οργανώσεων. Για ολόκληρες δεκαετίες προσπαθούσαν με πογκρόμ αποβολών και εκκαθαρίσεων να αποκόψουν τους Μαρξίστες από το ιστορικό ρεύμα της αλλαγής και του σοσιαλισμού. Και όμως σήμερα επιστρέφουν δικαιωμένοι πάνω στα κύματα της παγκόσμιας επανάστασης που ξεδιπλώνεται. Στην Ισπανία οι Μαρξίστες του PSOE συσπειρωμένοι γύρω από την εφημερίδα NUESTRO CLARIDAD, καθοδήγησαν τη μεγαλύτερη κινητοποίηση νεολαίας από την εποχή της πώσης του Φράνκο. Παρόλο που ήταν απαγορευμένη. Τα μαζικά ρεύματα των διαδηλώσεων διαπερνούν τους αστυνομικούς που παρακολουθούν. Το μέτωπο της αριστεράς λοιπόν στήνεται. Η ρίζα δεν κόπηκε. Η αριστερή αντιπολίτευση μέσα στα Σοσιαλιστικά και τα Κομμουνιστικά κόμματα θα κερδίσει την ηγεσία της εργατικής τάξης για να καθοδηγήσει συνειδητά και νικήφώρα τη μάχη για το παγκόσμιο σοσιαλισμό.

### ΝΕΟ ΚΥΜΑ ΑΠΕΡΓΙΩΝ

Το απεργιακό κύμα στη Γαλλία εξελίσσεται σε εργατική αναμέτρηση που μέχρι τις 9 Γενάρη (που βγήκε η εφημερίδα μας) συγκλόνισε τον Δημόσιο τομέα της οικονομίας, βάζοντας σε ακληρη δοκιμασία την εισαγωγική πολιτική της κυβέρνησης Σιράκ. Μέχρι τη στιγμή αυτή που γράφεται το άρθρο, απεργίες βρίσκονται σε εξέλιξη στους αιδρόδρομους, στα λεωφορεία, στα μετρό, ενώ έχουμε διακοπές ρεύματος σ' όλη τη Γαλλία.

Πέρα από την υπεράσπιση του κεκτημένου δικαιώματος της αρχαιότητας σε σχέση με τις προαγωγές και την άρνηση της αρχής της αποδοτικότητας, η πιο σημαντική εξέλιξη είναι η συγκρότηση πανεθνικού συντονιστικού οργάνου των αιδρόδρομικών, ανεξάρτητου από τα συνδικάτα, για να ελέγχει τις μονοβόλες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Είναι η πρώτη φορά στα μεταπολεμικά χρόνια που εμφανίζεται τέτοια θέληση για συντονισμό της βάσης σ' εθνικό επίπεδο. Αφτα έγραψε η Λιμπέρσιον. Το σύγχρονο Γαλλικό προλεταριάτο επιβεβαιώνει ξανά στην εποχή μας τον συμβολικό του χαρακτήρα, συνεχίζοντας τις πιο πρωϊκές επαναστατικές παραδόσεις της παρισινής Κομμουνίας και

### ΙΣΠΑΝΙΑ

Κοινωνικός σεισμός στην «κλίμακα της νεολαίας» συντάραξε την Ισπανική κοινωνία, με πρωτοφανείς κινητοποιήσεις — τις πιο μαζικές από την εποχή του Φράνκο — που έδωσαν μια ταξική αποφασιστική απάντηση στη σκληρή πολιτική της λιτότητας και των αντιμεταρρυθμίσεων της κυβέρνησης Γκονζάλεθ.

Παρ' όλη την μεγάλη ιστορική παράδοση της αφοδηματισμού και γρήγορης κίνησης του Ισπανικού

του PSOE (Σοσιαλιστικό Κόμμα) και υποστηρίχτες της εφημερίδας NUESTRO CLARIDAD κήρυξαν γενική απεργία από τα μαθήματα ενάντια στην μείωση των θέσεων στα πανεπιστήμια και την ακύρωση των προεργατικών εξετάσεων για τα πανεπιστήμια τον ερχόμενο Σεπτέμβριο. Η προσπάθεια της κυβέρνησης να ενεργοποιήσει νόμους του Φράνκο που ίσχυαν από το 1952 αποτύχαν. 400 χιλ. μαθητές (80% των σχολείων) παράλυσαν τη μεσαία εκπαίδευση της Ισπανίας ενώ 150 χιλ. κατέβηκαν στην κεντρική διαδήλωση της

τεία παραπληροφόρησης ενώ οι φασιστικές ομάδες άρχισαν επιθέσεις ενάντια σε αραια τμήματα διαδηλωτών. Έτσι το ζήτημα της αφοδάμνας και της περιφρούρησης του συστήματος ζυμώθηκε και συζητήθηκε έντονα στες συνελεύσεις.

Ενάντια σ' αυτό το μέτωπο των σταλινικών, του αστικού κράτους, των αριστριστών, της γραφειοκρατίας του PSOE, και των φασιστικών συμμοριών, που πανικοβλήθηκαν από την ανεξάρτητη μαζική δράση της νεολαίας, κερδήθηκε

και στη σύσκεψη 800 αντιπροσώπων από 80 σχολεία της Μαδρίτης, που ασχολήθηκαν με τη σταθεροποίηση του κινήματος, την οργάνωση και την εμπλοκή περρισσότερων σχολείων στην παναπεργία της 17ης Δεκεμβρίου. Έτσι έγινε. Πάνω από ενάμισι εκατομμύριο μαθητές βγήκαν έξω ενώ 200.000 κατέβηκαν στις διαδηλώσεις. Η απουχία πέτυχε. Ο πάγος έσπασε. Οι μαθητικές απεργίες ήταν μια προειδοποίηση στον Ισπανικό καπιταλισμό. Ήταν το θερμόμετρο που φανέρωσε τον βαθμό πόλωσης των ταξικών σχέσεων στη βάση



17 Δεκέμβρη '86. Διακόσιες χιλιάδες στη διαδήλωση της Μαδρίτης. Η κυβέρνηση Γκονζάλεθ προινίζει το κλαρί πάνω στο οποίο κάθεται

προλεταριάτου, εντούτοις η μαθητική νεολαία έδειξε αξιοσημείωτη σταθερότητα, πειθαρχία και οργάνωση στο συντονισμό των κινητοποιήσεων επι εθνικής κλίμακας, κάτι που άφησε άφωνο τον αστικό τύπο. Και ενώ οι μαθητικές απεργίες προετοιμάζονταν εδώ και 3 μήνες ήρθαν τα γεγονότα στη Γαλλία για να παίξουν ένα ενισχυτικό ρόλο αναπτύσσοντας τη δυναμική του κινήματος. Έτσι στες 4 του Δεκεμβρίου η Μαθητική Ένωση Ισπανίας που καθοδηγείται από διαγγραμμένα στελέχη της Μαρξιστικής Αριστεράς

Μαδρίτης ενάντια στην απαγόρευση της πορείας από την αστυνομία. Και ενώ το κίνημα άρχισε να απλώνεται και στα πανεπιστήμια της Σαραγόσας οι σταλινικοί προσπάθησαν να σπάσουν τις κινητοποιήσεις συγκροτώντας δικές τους επιτροπές χωρίς εκλογές. Οι αριστριστές καταδίκαστηκαν στην απομόνωση ενώ οι Βάσκοι Εθνικιστές θεώρησαν το γεγονός σαν μια «Ισπανική υπόθεση» οργανώνοντας δική τους ξεχωριστή εκδήλωση. Πατώντας σ' αυτή τη διάσπαση ο καπιταλιστικός τύπος ξεκίνησε μια εκστρα-

μία εκπληκτική νίκη που εξανάγκασε την κυβέρνηση σε υποχώρηση μεν αλλά που αρνιόταν το δικαίωμα ελέφθερης εισόδου στα πανεπιστήμια. Η μαχητική διάθεση φούντωνε ενώ ο πυρετός των κινητοποιήσεων για διεκδίκηση του κύριου αιτήματος κορυφώθη-

της Ισπανικής κοινωνίας. Σημαδεύουν μια απότομη στροφή στους ταξικούς αγώνες του Ισπανικού προλεταριάτου και της νεολαίας για την τελική νίκη ενάντια στον καπιταλισμό, για την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό.



Γαλλία - οι κινητοποιήσεις των φοιτητών αντανακλούν τη γενική διάθεση της κοινωνίας

### ΓΑΛΛΙΑ

«Αφου δεν υπάρχουν δουλειές γιατί να τους μορφώνουμε;»

Ζακ Σιράκ

Μέσα από το στόμα του Γάλλου πρωθυπουργού της Δεξιάς φανερώνεται όλος ο κυνισμός της αστικής τάξης. Αποδεικνύει ότι ο «Φιλελευθερισμός» την εποχή του ιμπεριαλισμού δεν μπορεί να σημαίνει τι-

ποτε άλλο παρα την ανοιχτή κυριαρχία των αντικειμενικών νόμων της καπιταλιστικής κρίσης σε παγκόσμια κλίμακα. Ότι δεν ανταποκρίνεται στους νόμους του κέρδους και της σωσώρεφτης κεφαλαίου πρέπει να κλειθεί. Είναι αφτή η πολιτική που φούντωσε το ταξικό μίσος των μαζών για να κάνουν μέσα σε χρόνο ρεκόρ ανάφραστα 7000 αντίτυπα της Μαρξιστικής εφημερίδας «Εμπρός για το σοσιαλισμό» πάνω απ' όλα

επειδή είχε τον τίτλο «ΝΑ ΦΥΓΕΙ Η ΔΕΞΙΑ ΤΩΡΑ!!»

Έχοντας αντιμετώπισει όλη την προηγούμενη περίοδο τις συνέπειες της Δεξιάς πολιτικής της κυβέρνησης Μιτεραν, οι φοιτητές προχώρησαν στες κινητοποιήσεις τους χωρίς πολιτική προοπτική, ενάντια στην ιδιωτική παιδεία, τις περικοπές και την Αμερικανοποίηση των πανεπιστημίων. Η αρχική σκληρή στάση της κυβέρνησης και η αδυναμία των φοιτητών ν' αντιμετωπίσουν από μόνοι τους τις επιθέσεις του κράτους και την καταστολή, τους ανάγκασε σε μια στρατηγικής σημασίας στροφή προς το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα, μετά από παρέμβαση των Μαρξιστών. Χωρίς τον ρομαντισμό και τον αριστερισμό του 1968 οι φοιτητές πατώντας πάνω στη μαζική αντίσταση και την επαναστατική δύναμη της εργατικής τάξης επιβάλαν την πρώτη κυβερνητική ήττα της Δεξιάς, 9 μόλις μήνες μετά την κοινοβουλευτική της νίκη, καταστρέφοντας έτσι τις ελπίδες του Σιράκ να βάλει χέρι στην προεδρία.

Οι πιο σοβαροί αστοί πολιτικοί έβλεπαν ότι μια πρόωρη μαζική αντιπαράθεση της νεολαίας με το κράτος θα γεννούσε την αναγκαιότητα της αναζήτησης συμμαχιών για την ανατροπή του, γι' αυτό δέχτηκαν την παραίτηση Ντεβακε και την αναβολή των «μεταρρυθμίσεων». Οι φοιτητές όμως στην κλιμάκωση του αγώνα είχαν χτίσει νέβρο αντανάκλυντας την γενική διάθεση της κοινωνίας, έτσι εγκατέλειψαν την αρχική αβρότητα των αιτημάτων τους και απαιτήσαν την παραίτηση και του Πασκουα, του υπ. Εσωτερικών. Και ενώ το σύνθημα «Πασκουα δεν είσαι συ αλλά ο δρόμος που φτιάχνει νομοσχέδια» δονούσε τους δρόμους του Παρισιού, το συνδικάτο της αστυνομίας κατάγγελε στο Γαλλικό λαο τους προβόκατορες που έστειλε ο Σιράκ μέσα στους φοιτητές για να προκαλέσουν επεισόδια, αποκαλύπτοντας έτσι από τα μέσα ποιος είναι τρομοκράτης. Οι φοιτητές λοιπόν κέρδισαν τον πρώτο γύρο ενάντια στην πιο αντιδραστική κυβέρνηση της Ευρώπης. Νιώθοντας τον επιάλτη ενός νέου, 68 να την απειλεί, απόσυρε και τα νομοσχέδια που ετοίμασε για τους μετανάστες και τις ιδιωτικοποιήσεις των φυλακών. Το εργατικό κίνημα και η νεολαία φαίνεται να κερδίζουν ξανά την αυτοπεποίθησή τους. Η δεξιά θα δοκιμάσει ξανά τα μαχαίρια της πάνω στες κατακτήσεις. Όπως είπε όμως κάποιος εργάτης «τίποτα πια δεν είναι όπως πριν». Είναι γιαφτό το λόγο που οι Μαρξίστες του Σοσιαλιστικού κόμματος (του μεγαλύτερου ακόμα παραδοσιακού κόμματος της εργατικής τάξης στη Γαλλία) πρέπει ν' αρπάξουν την εφοκάρια τώρα για να αφεζήσουν την επιρροή τους και ν' αποτελέσουν μια εναλλακτική λύση σ' αριστερά της Δεξιάς ηγεσίας Ροκαρ-Μιτεραν.

Μάριος Κωνσταντίνου

# ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 5ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

## Η ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Η κομματική βάση της ΕΔΕΚ προετοιμάζεται για το 5ο συνέδριο που έχει οριστεί για το Μάρτη του '87. Για το ίδιο συνέδριο προετοιμάζεται και η κομματική γραφειοκρατία. Αυτός ο διαχωρισμός δεν είναι καθόλου υπερβολικός. Πρόκειται για δύο διαφορετικές προετοιμασίες. Χρόνια λανθασμένων πολιτικών επιλογών, δεξιάς στροφής και στασιμότητας στην εκλογική δύναμη του κόμματος δημιουργούν ένα συνεχές αίσθημα δυσανασχήτησης και

προβληματισμού μέσα στην κομματική βάση που στρέφεται ενάντια στους πιο αυνεϊδητους εκπροσώπους της γραφειοκρατίας. Μια σειρά στελεχών, και το σύνολο σχεδόν της Νεολαίας, (ΕΔΕΝ), βλέπουν το συνέδριο σαν μια μάχη ενάντια στους πρωταγωνιστές της δεξιάς στροφής. Με τη σειρά τους, τα γραφειοκρατικά στοιχεία προετοιμάζονται να πολεμήσουν για τη διατήρηση της εξουσίας τους.

τητα και ΄εκαθάρεις προοπτικές είναι κρίσιμος γιατί αποτελεί τον απαραίτητο κρίκο που συνδέει την κατανόηση των λαθών της ηγεσίας με την κατανόηση της πλήρους ιδεολογικής και πολιτικής χρεωκοπίας της. Πίσω από θέσεις όπως «Ο.Κ. κρύβεται η συνειδητή εγκατάλειψη κάθε σοσιαλιστικής αρχής από την ηγεσία. Πίσω από τις θέσεις για τον τρόπο εκλογής του γ.γ., για τα «ανοιχτά» συνέδρια κλπ κρύβεται μια προσπάθεια πιο βαθιάς γραφειοκρατικοποίησης, μετατροπής της κομματικής βάσης σ' ένα τούρμιο υποστηρίχτων που δεν έχουν τη δυνατότητα συμμετοχής στο πάρσιμο των αποφάσεων και τον καθορισμό πολιτικής.

Το γεγονός ότι η κομματική βάση πιάνεται από τέτοια ζητήματα για να εκφράσει την αντίδρασή της, παραγνωρίζοντας ίσως τις προγραμματικές θέσεις και την μέθοδο ανάλυσης που χαρακτηρίζει την Έκθεση Δράσης της Κ.Ε., δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι η βάση συνειδητά

αποδέχεται το πρόγραμμα της ηγεσίας. Απλά δεν έχει τον τρόπο να το αντικρούσει αφού η μάχη σ' αυτό το επίπεδο είναι στο θεωρητικό και ιδεολογικό επίπεδο — το επίπεδο δηλαδή όπου η ηγεσία συνειδητά κρατά τη βάση αμόρφωτη. Η βάση είναι σε θέση να νοιώσει

ενστικτώδως ότι κάτι άσχημο μαγειρεύεται, μπορεί να εντοπίσει τις αντιφάσεις και τις αλλαγές στην πολιτική της ηγεσίας και να τις καταγγείλει, όμως δεν μπορεί να τεκμηριώσει θεωρητικά και με ολοκληρωμένο τρόπο τις απόψεις. Ειδικά όσο καιρο στην κυπριακή κοινωνία διατηρείται μια σχετική σταθερότητα.



γινώσκουσι τη δύναμη των νικών των προσημοποιημένων έναντι αυτής του στελεχιακού μηχανισμού.

Το γεγονός ότι η κομματική βάση αντέδρασε αποφασιστικά σ' αυτή την πρόταση για την εκλογή του γενικού γραμματέα, (τη στιγμή που δεν σύνδεσε το θέμα με τον τρόπο εκλογής της στροφής από το κόμμα) αποτελεί εσφαλμένη έλλειψη εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του τωρινού γενικού γραμματέα.

Ακόμα μια «καινοτομία» της Κ.Ε. είναι πρόταση για αλλαγή της ονομασίας των Ομάδων Βάσης σε τοπικές οργανώσεις. Η δικαιολογία που προτείνεται γι' αυτή την αλλαγή είναι: «...για να υπάρχει ομοιογένεια και σαφήνεια στο βασικότερο κομματικό πυρήνα»!!!

Η καχυποψία με την οποία η κομματική βάση είδε την πρόταση είναι δικαιολογημένη: στοχεύει στο να διαλύσει την έννοια του σφικτοδεσμίματος στην κομματική οργάνωση, να αντικαταστήσει την ολιγο-

σωσιαλιστικής Διεθνούς.

Για την ΕΟΚ γίνεται έμμεσα η προσπάθεια να δημιουργηθεί συνείδηση υπερ της τελευταίας ένωσης και της ένταξής. Η Κ.Ε. απόφυγε να προτείνει ανοιχτά θέση υπερ της ένωσης, γιατί αυτό έρχεται σε σύγκρουση με τις μέχρι σήμερα θέσεις και διακηρύξεις. Η στροφή βέβαια δεν πέρασε απαρατήρητη από τις ομάδες βάσης, ιδιαίτερα καθώς συνδέθηκε με τις πρόσφατες δηλώσεις του Λυσσαρίδη στο Στρασβούργο όπου πήρε ανοιχτά θέση υπερ της ένταξης. Κάτω από την πίεση που βρέθηκαν διάφοροι γραφειοκράτες για να εξηγήσουν με ποιο δικαίωμα ο Λυσσαρίδης παίρνει θέσεις ενάντια στις διακηρυγμένες θέσεις του κόμματος είναι ότι... στο Στρασβούργο ο Λυσσαρίδης μιλούσε σαν πρόεδρος της Βουλής, όχι της ΕΔΕΚ!!!

Η θέση υπερ της ένταξης στη Σοσιαλιστική Διεθνή, μήπως με πιο καθαρό και σαφή τρόπο γι' αυτό και συγκέντρωσε τις μεγαλύτερες αντιδράσεις. Η βάση

του κόμματος μάθαινε για χρόνια, παλιά από το στόμα του ίδιου του Λυσσαρίδη, ότι οι ηγέτες της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας αποτελούν προδότες του σοσιαλισμού. Με τους διωγμούς ενάντια στα αριστερά στοιχεία μέσα στο κόμμα εδώ και χρόνια με την κατάληψη της ηγεσίας από μικροαστούς και τεχνοκράτες η ηγεσία πίστευε ότι ήρθε η ώρα για να περάσει επίσημα τη θέση. Έπεσε έξω, γιατί η μία μετά την άλλη οι Ο.Β. απόρριψαν την πρόταση.

Δύο ζητήματα κομματικής πολιτικής έχουν προκαλέσει έντονες αντιδράσεις μέσα στην κομματική βάση: το θέμα της ΕΟΚ και το θέμα της Σο-

σιαλιστικής Διεθνούς. Η αντίδραση ήταν τέτοια που τελικά φαίνεται πως η γραφειοκρατία θα αναγκαστεί να δαχτεί την κυκλοφορία δύο εγγράφων εισηγήσεων, μιας υπερ και μιας εναντίον της ένταξης, για συζήτηση στις κομματικές οργανώσεις.

Μια έκτενης κριτική των προσανατολισμών της κομματικής ηγεσίας όπως φανερώνονται στην Έκθεση Δράσης θ' ακολουθήσει σε επόμενο άρθρο. Η κατ' αρχήν αναφορά όμως στην πορεία των προσυνεδριακών συζητήσεων μέχρι τώρα είναι απαραίτητη, γιατί δείχνει πως η δεξιά πορεία, στην οποία η γραφειοκρατία οδηγεί το κόμμα, αντιπετυχίζει την αδιάκοπη αντίσταση της βάσης. Κι αυτό παρα το γεγονός ότι τα πιο βύπνια και ταξικά στοιχεία μέσα στο κόμμα είτε αποβάλλονται είτε απογοητευμένα εγκαταλείπουν τον κομματικό χώρο.

Ο ρόλος μιας εναλλακτικής ηγεσίας ενάντια στο κόμμα που να χαρακτηρίζεται από ιδεολογική καθαρότητα

Γιώργος Κωφής



# 16ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΚΕΛ

## ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΗ

### τα κύρια θέματα συζήτησης στο κόμμα

Η βίαιη σύγκρουση ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ μετα την παρέμβαση του Κυβερνητικού εκπαιδευτικού με τη δήλωση του ότι οι θέσεις του Ε. Παπαϊωάννου «συμπίπτουν πλήρως με τις θέσεις της κυβέρνησης» (φιλελεύθερος 28.11.86), συγκάλυψε σε μεγάλο βαθμό τις έντονες εσωτερικές διεργασίες μέσα στο ίδιο το συνέδριο του ΑΚΕΛ. Φυσικά και αυτή η σύγκρουση δεν είναι άσχετη με τις εσωτερικές διεργασίες: είναι αποτέλεσμα και αντανάκλαση της στο γενικότερο πολιτικό κλίμα της Κύπρου.

Στη ρίζα της σύγκρουσης βρίσκεται το πολιτικό αδιέξοδο που μαστίζει όλα τα πολιτικά κόμματα της Κύπρου. Στην περίπτωση του ΑΚΕΛ εκφράζεται με την εμμονή του στην «Πολιτική των Συμμαχιών». Έτσι, στην προσπάθεια «της γ' αφήσει ελεύθερα τα χέρια της για μελλοντικούς χειρισμούς η ηγεσία του ΑΚΕΛ άφησε να νοηθεί πως έπαυε ν' αποκλείει νέα συνεργασία με τον Κυπριανό:

«...το ΑΚΕΛ...ενδιαφέρεται ώστε να μην ανέλθουν στην εξουσία αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις που θα λύσουν το Κυπριακό όπως όπως και θα δώσουν την Κύπρο στο άρμα του ΝΑΤΟ. Ενδιαφερόμαστε ώστε να φράσουμε το δρόμο στην ακρόαση ή τη φιλομπαρμπονική, να ανέλθει στην εξουσία. Και θα εφαρμόσει προς τούτο και την ανάλογη τακτική στην κατάλληλη στιγμή».

Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986 Αυτή η θέση, καθώς και η χρονοκομμένη θριαμβολογία του κυβερνητικού εκπαιδευτικού, έδειχναν πως πράγματι η πρόθεση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ήταν η υποστήριξη, για άλλη μια φορά, του Κυπριανού. Όμως αυτο ξεσπάει θυελλώδως μέσα στα στελέχη του ΑΚΕΛ και οδηγεί στις διαβεβαιώσεις Παπαϊωάννου ότι:

«Η ηγεσία του ΔΗΚΟ μας ξεγέλασε μια φορά. Δεν πρόκειται να μας ξαναγελάσει και δεύτερη».

Ο Ε. Παπαϊωάννου απαντά στη δήμηση συζήτηση Χαραυγή 30/11/1986 Φυσικά, όπως πάντα παρατηρεί και η «Σημερινή» η συνεργασία με τον Κυπριανό δεν αποκλείστηκε εντελώς με την Πολιτική Απόφαση του συνεδρίου.

«...ενω ο κ. Παπαϊωάννου στην ομιλία του περ. Σάββατο επέκλεισε κατηγορηματικά και ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΑ οποιαδήποτε συνεργασία με τους κ.κ. Κυπριανού, Κληρίδη και Λυσσαρίδη, στην πολιτική απόφαση του 16ου συνεδρίου του ΑΚΕΛ... επιστημονικά τα εξής σημαντικά: «Το καθήκον ν' αποκλείσει η άνοδος του Συναγερμού στην εξουσία ΔΕΝ ΕΞΥΠΛΟΚΟΥΕΙ υποστήριξη του προέδρου κ. Κυπριανού...».

Σημερινή 4.12.86 Θα είναι πολύ δύσκολο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να ξαναπουλήσει τον Κυπριανό.

χιων εκφράστηκε ξανά και ξανά:

«Ο Μιχάλης Παπαπέτρου είπε ότι είναι ορθή η πολιτική των συμμαχιών αλλά δεν μπορεί να γίνει αυτοσκοπός... Δεν είναι δυνατό να γίνει νέα συνεργασία με τον Κυπριανό γιατί θα βλέπει με αλαζονία και περιφρόνηση το ΑΚΕΛ. Το κόμμα να μην αυτοεγκλωβιστεί στο δίλημμα Κληρίδη ή Κυπριανού και να διατηρήσει την αυτοτέλειά του».

Χαραυγή 30/11/1986

Ασφαλώς οι δημοσιεύ-

«Αξονας πρέπει να είναι η εργατική τάξη και όχι η αναζήτηση κάποιου από την αστική τάξη που να τοποθετηθεί στην εξουσία».

Μίκης Σιανής «Δημιουργική συζήτηση και προβληματισμός στο ιστορικό 16ο Συνέδριο του ΑΚΕΛ» Χαραυγή 30 Νοεμβρίου 1986

«Δεν είμαστε ακόμα σε θέση ν' ανακοινώσουμε τι ακριβώς θα κάμουμε στις προερχόμενες εκλογές. Προβληματίζομαστε, έχοντας υπόψη μας την εμπειρία των προεδρικών εκλογών του 1983. Ο προβληματισμός είναι απαραίτητος για να καταλήξουμε στην καλύτερη δυνατή λύση».

Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986

Αυτός ο «προβληματισμός» είναι στην πραγματικότητα αμνηστία. Δεν είναι η πρώτη φορά που η πολιτική του ΑΚΕΛ οδήγηθηκε σε αδιέξοδο. Είναι όμως η πρώτη φορά που η βάση του κόμματος είναι τόσο ευαίσθητη πάνω στο θέμα. Είναι αδύνατο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να παραγνωρίσει το αίσθημα των κομματικών μελών χωρίς να το πληρώσει ακριβώς. Η αντίθεση των συνόδων στην πολιτική των συμμα-

σιων ομιλιών από την «Χαραυγή» είναι δραστήρια κομμένες και λογοκριμένες. Όμως βλέπουμε σαφή την ανησυχία του Μ. Παπαπέτρου για πιθανή επιστροφή στον Κυπριανό. Η «Δημοκρατική Συνεργασία» δέχεται έντονη κριτική:

«Ο Παύλος Δίγκλης ανέφερε ότι η ήττα του Κόμματος στις βουλευτικές εκλογές του 1985 έχει τις ρίζες της στην αποτυχία της Δημοκρατικής Συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ. Το Κόμμα, συνέχισε, επιβάλλεται να κάνει συνεργασίες, στην περίπτωση, όμως, της Δημοκρατικής Συνεργασίας διεπράξε λάθος στην επιλογή του Κυπριανού σαν συμμάχου... Οι συνεργασίες μας δεν πρέπει να γίνονται με κειροσκόπους. Τον Κυπρι-

ανού τον γνωρίζουμε από πριν. Τον Μάιο 1980 η Κ.Ε. του ΑΚΕΛ διαπίστωσε ότι ο Κυπριανός δεν πιστεύει στην απόδοξη γραμμή λύσης του Κυπριακού και την ομοσπονδία. Όμως, το Κόμμα μετα παράβλεψε τις εκτιμήσεις του... Στον δεύτερο γύρο των επικείμενων εκλογών δεν πρέπει να έχουμε Κυπριανό ή Κληρίδη. Να αγωνισθούμε να είναι ο δικός μας υποψήφιος».

Χαραυγή 30/11/1986 Η έκφραση των διαφωνιών με τη γραμμή του

σαφείς και συγκεκριμένες, δεν έχουν όμως θεωρητική υποστήριξη. Κάτι τέτοιο θα ξέφυγε από τα «επιτρεπτά όρια», θα ήταν άμεση αντίθεση στην ουσία της «Πολιτικής των Συμμαχιών».

Χωρίς όμως το θεωρητικό υπόβαθρο που να ενώνει την κριτική στη συγκεκριμένη περίπτωση με τη γενικότερη πολιτική του κόμματος, η κριτική μείνει χωρίς σοβαρή απήχηση. Όμως δεν έλειψαν και οι προσπάθειες θεωρητικής

τήση απέναντι στην «Πολιτική των Συμμαχιών».

«Καθ' όσον όλων μας είναι να επεξεργαστούμε και να εφαρμόσουμε σωστά στην πράξη μια εμπλουτισμένη από την πείρα-μας πολιτική συμμαχιών που θα εξημερεί τα συμφέροντα του λαού και της απελευθερωτικής - του υπόθεσης».

Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27 Νοεμβρίου 1986

Μέσα στο συνέδριο, κάθε αντίθετη γνώμη σφύ-

Δεν είμαστε ακόμα σε θέση ν' ανακοινώσουμε τι ακριβώς θα κάμουμε στις προερχόμενες εκλογές. Προβληματίζομαστε έχοντας υπόψη την εμπειρία των εκλογών του 1983. Ο προβληματισμός είναι απαραίτητος για να καταλήξουμε στην καλύτερη δυνατή λύση».

Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27 Νοεμβρίου 1986

επανατοποθετήθηκε από ηγετικά στελέχη:

«Ο Χρίστος Πέτας είπε ότι πολλά από όσα λέχθηκαν για παραβίαση της εσωκομματικής δημοκρατίας είναι άδικο. Πρέπει να κάνουμε κριτική, αλλά η κριτική πρέπει να είναι συγκεκριμένη. Σε αντίθεση περίπτωση η κριτική είναι καταστροφική. Λέχθηκε ότι σε κάποιες περιπτώσεις κάναμε λάθος. Όταν δεν λέμε τι ήταν σωστό να κάνουμε και ποιος ήταν ο συνάχτης κάτω από τις οποίες έγινε το λάθος η κριτική δεν είναι εποικοδομητική. Μετα το Συνέδριο, συνέχισε, το Κόμμα πρέπει ν' καταπολέμει με τις προερχόμενες εκλογές. Η πολιτική των συμμαχιών είναι αδιώξιμο μέτρο της στρατηγικής του αγώνα-μας. Δεν είναι σωστό να λέμε: «Να κατοχυρώσουμε μόνοι-μας στις εκλογές και ότι γίνει».

Χαραυγή 30/11/1986 «Ο Λάκης Πυθαράς... αναφέρθηκε στα αίτια της υποχώρησης του ΑΚΕΛ στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές... και εξέφρασε την άποψη πως η κύρια αιτία του προβλήματος είναι η τοποθέτηση του στόχου του Κόμματος, δηλ. του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας, στο απώτερο μέλλον, ενώ σαν πρώτος μπουίνο ο απελευθερωτικός αντιιμπεριαλιστικός αγώνας. Ο Λ. Πυθαράς είπε, ακολούθως, ότι η απόφαση αυτή, δηλ. ότι ο αγώνας - μας είναι απελευθερωτικός - αντιιμπεριαλιστικός είναι μεν σωστή, αλλά χωρίς βάθος, γιατί αποσυνδέθηκε από τον κύριο προσανατολισμό... Καταλήγοντας ο Λ. Π. εισήγηθηκε να διεκδικήσει το ΑΚΕΛ την εξουσία για να του δοθεί η ευκαιρία να προβάλει το πρόγραμμά του, να παλέψει γι' αυτό και ν' ανεβάσει τη δύναμή του».

Χαραυγή 30/11/1986 «Ο Χριστόφορος Ιωαννίδης... εξήρε, επίσης, την ανάγκη των πολιτικών συμμαχιών, μίλησε για την ανάγκη ενότητας, εκ των κάτω και καταλήγοντας, συμβολήθηκε απόψεις που μίλησαν για παραμέληση της εσωκομματικής δημοκρατίας».

Χαραυγή 30/11/1986 Και στην απάντηση - του ο Ε. Παπαϊωάννου δεν άφησε καμία αμφιβολία για τις επιθετικές διαθέσεις της ηγεσίας:

«Θέωρο το κεφάλαιο στην Έκθεση Δράσης που ανα-



Ε. Παπαϊωάννου: «... να εφαρμόσουμε σωστά... πολιτική συμμαχιών...» (11)

# ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Η ΠΕΟ

## με αφορμή αποφάσεις του Γ.Σ.

Σε μια περίοδο που η χρεωκοπία του παγκόσμιου και του κυπριακού καπιταλισμού παίρνει ολοένα και πιο οξύ χαρακτήρα, η ηγεσία της ΠΕΟ επιμένει να βλέπει τη λύση των προβλημάτων της κυπριακής οικονομίας μέσα από τη σωστή διαχείριση του κυπριακού καπιταλισμού. Συνδέει την τύχη των εργαζομένων με την τύχη του καπιταλισμού και ονειρεύεται για τη λύση των οικονομικών προβλημάτων την συνεργασία όλων των κοινωνικών τάξεων, εκείνων που το μόνο τους «κοινό» είναι τα αντίθετα συμφέροντα!

Αν σχολιάσουμε εδώ τις θέσεις και τις απόψεις της ΠΕΟ σχετικά με την κατάσταση της κυπριακής οικονομίας και τους τρόπους που προτείνει για επίλυση των προβλημάτων της - ιδιαίτερα σε σχέση με τα συμφέροντα των εργαζομένων - είναι γιατί η ΠΕΟ είναι η κύρια μαζική συνδικαλιστική οργάνωση. Είναι η οργάνωση στην οποία στρέφει το βλέμμα που το εργατικό κίνημα περιμένοντας να βρει μια αγωνιστική διεξόδο, μπροστά στις επιθετικές των αστών οι οποίοι μέσα από τα αδιέξο-

αυτο σήμερα, οι κύριοι αστοί και γενικότερα οι αστοί του πληνέτη ολόκληρου, δεν είναι γιατί δεν το θέλουν, ούτε γιατί ζαφνικά έγιναν όλοι αντικοί. Το πρόβλημα βρίσκεται

μέσων, γι' αυτό η ΠΕΟ τονίζει την ανάγκη υπευθυνότητας όσον αφορά τις εργατικές διεκδικήσεις».

(Χαραυγή 16/12/86)

Απο την πιο πρόσφατη έκδοση της ΠΕΟ προκύπτουν ορισμένα ερωτήματα:

Με ποιον τρόπο η εργατική τάξη μπορεί να συμβάλει στην αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων του καπιταλισμού; Όλοι γνωρίζουν ότι οι εργαζόμενοι δεν μετέχουν με κανένα τρόπο στη διαχείριση της καπιταλιστικής οικονομίας. Ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο μπορούσαν «να συμβάλουν» στην αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων είναι με την αποδοχή μείωσης των διεκδικημάτων, αποκοπής της Α.Τ.Α. και ακόμα, εκεί που τα οικονομικά προβλήματα για τους καπιταλιστές είναι αβυσσώδεις, μείωση των μεροκαμάτων και ανεργία.



δα που τους ρίχνει το ίδιο τους το σύστημα το μόνο μέτρο που κατορθώνουν να πάρουν είναι να κτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Την ίδια όμως στιγμή που οι αστοί έχουν χάσει την εμπιστοσύνη στον εαυτό τους, η ΠΕΟ επιμένει να βλέπει τη διασφάλιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης με σα από την «ωστή» διαχείριση του καπιταλισμού.

Ας δούμε όμως μερικά από τα κύρια σημεία γύρω από τα οποία περιστρέφονται οι προτάσεις της ΠΕΟ:

(i) Η επιτάχυνση του ρυθμού ανάπτυξης, ιδιαίτερα στη μεταποιητική βιομηχανία και γενικά στους κλάδους της υλικής παραγωγής. (ii) Η μείωση της ανεργίας και η εξασφάλιση πλήρους απασχόλησης. (iii) Η αύξηση των εγχωρίων εξαγωγών».

(Χαραυγή 16/11/86)

Όλα αυτά τα μέτρα που προτείνει η ΠΕΟ είναι η πρώτη και πιο βασική επιδίωξη που έχουν όλοι οι



«Αραγε αυτο εννοει η ηγεσία της ΠΕΟ όταν μιλά για «υπευθυνότητα» όσον αφορά τις εργατικές διεκδικήσεις;

Η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων, για ανοικοδόμηση του κυπριακού καπιταλισμού σαν η βάση στην οποία πρέπει να στηρίζονται τα αιτήματα και η αύξηση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, μπορούν στο παρελθόν να συγκαλύπτει την αντιδραστική-της φύση με να έχει κάποιες ικανοποιητικές αποτελέσματα.

Η συνέχιση όμως μιας τέτοιας πολιτικής σε μια περίοδο όπου ο παγκόσμιος και ο κυπριακός καπιταλισμός μπαίνουν σ' όλο και μεγαλύτερη αδιέξοδο όχι μόνο δεν θα συμβάλει στην αύξηση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, αλλά θα αποδειχτεί καταστροφική για ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Η αλλαγή της στάσης και της πολιτικής της ΠΕΟ είναι άμεση αναγκαιότητα.

δριο θα δει πως δεν διαφέρει καθόλου από αυτές της «νεοαρμένης» ηγεσίας.

\*\*\*

Μπορούμε να πούμε πως το 16ο Συνέδριο του ΑΚΕΛ αποτελεί μια νίκη για την γραφειοκρατία του ΑΚΕΛ πάνω στη βάση του κόμματος. Με τις θέσεις που εγκρίθηκαν η ηγεσία θα προχωρήσει σε σταδιακή σταθεροποίηση των παλιών - της θέσεων. Όμως αυτή είναι μόνο η μια πλευρά. Η μόνη που δόθηκε μέσα στο συνέδριο του ΑΚΕΛ δεν έχει τελειώσει. Η δύναμη των νέων απόψεων που άρχισαν να εκφράζονται φαίνεται από το γεγονός ότι εκφράστηκαν σοβαρές διαφορές ακόμα και από ανώτατα στελέχη. Η βιαιότητα της αντίδρασης της ηγεσίας δείχνει πως τα πράγματα είναι σοβαρά. Μια γεύση μας δίνει η παρέμβαση της Μ. Βανέζου:

«Η ομιλήτρια (Μαρία Βανέζου) αναφέρθηκε στα σοσιαλιστικά στοιχεία του δημοκρατικού συνταγματισμού - εσωκομματική δημοκρατία, συνειδητή πειθαρχία, συγκεντρωτική καθοδήγηση - είπε ότι, όπως διαπιστώθηκε και στην Ολομέλεια του Γενάρη, δεν υπήρξε στο παρελθόν αρμονία μεταξύ αυτών των στοιχείων και ότι παραμείληκε η εσωκομματική δημοκρατία. Δεν δόθηκε πρόθεση, η δέουσα προσοχή σε βασικά καταστατικά δικαιώματα των μελών του κόμματος, ώστε να νοιώθουν ότι μετέχουν στη διαμόρφωση των αποφάσεων. Η Μαρία Βανέζου είπε, σχετικά, ότι είναι ανεπιτρεπτό να δίνονται χαρακτηρισμοί σε μέλη ή στελέχη του κόμματος που κάνουν χρήση των καταστατικών-τους δικαιωμάτων, εκφράζοντας τις απόψεις - τους».

Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο.

Χαραυγή 27/11/1986

ή αυτών που αρρωσταίνουν: «Σταδιακή πρέπει να είναι η ανανέωση σ' όλες τις βαθμίδες της κομματικής ιεραρχίας εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες που η υγεία ενός αξιωματικού δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στα καθήκοντά του».

Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο

Χαραυγή 27/11/1986 Παρ' όλα αυτά, η πίεση για ανανέωση ανάγκασε την ηγεσία του ΑΚΕΛ στην προέβλεψη κάποιων σχετικών νέων ανθρωπίνων. Είναι όμως φανερό πως πρόκειται για κομματικές μόνο αλλαγές: νέα στελέχη όπως τον Δ. Χριστόφια, που φιλομορφείται πως προωθείται για τη θέση του Γενικού Γραμματέα, ή τον Ν. Κατσουρίδη που προωθείται στη «Χαραυγή» δεν έχουν τίποτα καινούριο να προσφέρουν. Πρόκειται για νέους γραφειοκράτες χωρίς φαντασία. Αν δει κανείς τις παρεμβάσεις του στο συνέ-

\*\*\*

Το δεύτερο σημείο που δόθηκε μάχη μέσα στο συνέδριο ήταν η «ανανέωση των στελεχών». Η οργάνωση κομματικών μελών για την ήττα των βουλευτικών εκλογών φυσιολογικά έγινε απαίτηση για αλλαγή. Η μεγάλη ηλικία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ αποτέλεσε φανερό στόχο. Ακόμα, το παράδειγμα του Κορνατάου έβαλε πολλές ιδέες στα μυαλά των κομματικών μελών. Η ηγεσία αντεπετέθηκε με φαινομενικά σωστά επιχειρήματα αμβλύνοντας έτσι την αιχμή της επίθεσης. Όμως:

Ο Α. Ζιαρτίδης αναφέρθηκε στο θέμα της συνεχούς ανανέωσης των στελεχών και παρατήρησε ότι είναι ορθές οι θέσεις που περιέχονται στην Έκθεση Δράσης, ιδιαίτερα η θέση ότι δίπλα σε κάθε παλιό στέλεχος να τοποθετείται ένα νέο, ώστε η ανανέωση να γίνεται σταδιακά. Οσάοση η θέ-

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ





Στις 23 Ιούλη '86 οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι με μια μεγαλειώδη συγκέντρωση - διαδήλωση έκφρασαν την αντίθεσή τους στα οικονομικά μέτρα που επέβαλε ο Οζάλ στον βορρά.

Ποτε μια χρονιά δεν είναι ίδια όπως η προηγούμενη της, έστω και αν φέρνει αρκετά έντονα τα σημάδια της. Υπάρχουν όμως χρονικές περιόδους σύντομες ή μακρόχρονες που επιστεργάζουν την πορεία γεγονότων ολόκληρων ιστορικών περιόδων.

Μια τέτοια χρονιά επιστέγασμα-σταθμός ίσως θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το 1986 για την πορεία των γεγονότων στην Κύπρο, όπου μια σειρά από μύθοι και ψευδαισθήσεις αρχίζουν να καταρρέουν είτε αυτοαφορά οικονομία ή εθνικό ζήτημα είτε αφορά κόμματα και οργανώσεις.

#### ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 85 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ

Τα συνεχή αδιέξοδα στο εθνικό ζήτημα τα τελευταία χρόνια και η συνεχής πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας με έντονα τα σημάδια της κρίσης να εμφανίζονται στον ορίζοντα, αντανάκλασαν με ένα πολύ παραστατικό τρόπο μέσα από τις βουλευτικές εκλογές και κύρια με την κατάρρευση των ψηφών του μεγαλύτερου εργατικού κόμματος του ΑΚΕΛ και την περιστασιακή ανάπτυξη του ΔΗΚΟ. Παράλληλα η μικρή ανάπτυξη που πέτυχε η ΕΔΕΚ έδειξε ταύτοχρονα την γύμνια και ανικανότητα της ηγεσίας να αξιοποιήσει τις τεράστιες ευκαιρίες που παρουσιάζονταν για το κόμμα.

Οι βουλευτικές σημάδεψαν ακόμα την κατάρρευση της ιδέας για Εθνική Ενότητα. Στην πραγματικότητα η αδυναμία του συστήματος να λύσει τα διάφορα προβλήματα της κοινωνίας έβγαλε στην επιφάνεια και την αδυναμία των ηγεσιών των Αριστερών κομμάτων να πείσουν για μια εναλλακτική προοπτική.

Ουσιαστικά οι βουλευτικές του Δεκέμβρη σημάδεψαν το τέλος της σταθερότητας των τελευταίων 10 ή ακόμα και 25 χρόνων αν εξαιρέσουμε τα χρόνια 74-76.

Αναπόφευκτα ολόκληρο το '86 και τα γεγονότα που εξελίχθηκαν έφεραν την σφραγίδα των βουλευτικών.

#### ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Ποτε προηγούμενα τα τελευταία χρόνια το εθνικό δεν βρέθηκε σε τόσο μεγάλη αποτελεσματικότητα. Ακόμα και στο διπλωματικό επίπεδο που η Ελληνοκυπριακή ηγεσία πέτυχε «νίκες» στο παρελθόν, αρχίζει να χάνει έδαφος. Οι συνομιλίες έστω με τη μορφή που γίνονται με εκπροσώπους των αστικών τάξεων βρίσκονται σε πλήρη στασιμότητα.

Η προοπτική της αναγνώρισης του κράτους του Ντενκας μέσα σε αυτές τις συνθήκες προβάλλει σαν κάτι το αναπόφευκτο όπου κανείς δεν φαίνεται να μπορεί να εμποδίσει.

Ήδη η Δύση στο διπλωματικό επίπεδο πιέζει ασφυκτικά τους ελληνοκύπριους αστούς και οικονομικά στηρίξει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το κράτος του Ντενκας.

Ήταν φυσικό, η χρόνια αδυναμία για λύση του προβλήματος και η πλήρης στασιμότητα τον τελευταίο χρόνο, να φέρει στην επιφάνεια την πλήρη χρεωκοπία των αστών και της πολιτικής τους αλλά και την έλλειψη πειστικότητας για την πολιτική που ακολουθούν οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων.

Οι μάζες αρχίζουν να αποβάλλουν τις ψευδαισθήσεις τους για την δυνατότητα λύσης και το ενδιαφέρον τους σταθερά να μετατοπίζεται από το εθνικό στο ταξικό επίπεδο και προβλήματα.

#### ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η τεράστια ανάπτυξη της περιόδου 76 - 84 — παρα τη μεγάλη παγκόσμια ύφεση του 79 - 82 — έκανε πολλούς να πιστεύουν ότι ο κυπριακός καπιταλισμός απόκτησε την ικανότητα να ξεπερνά τις εσωτερικές του αντιφάσεις, να αποφεύγει τις διεθνείς κρίσεις και να πετυχαίνει συνεχή ανάπτυξη.

Βλέποντας όμως τη γενική πορεία της οικονομίας όπως εκφράζεται μέσα από το μέγεθος του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ) μας πείθει για τη συνεχή καθοδική της πορεία. Την περίοδο 1978 - 81 είχαμε 9,5% ανάπτυξη, το 1982 4,5% και το 1985 3,4%, ενώ για το 1986 παρα τη διεθνή αναιμική, έστω ανάκαμψη που συνεχίζεται η Κύπρος προβλέπεται ότι θα έχει ακόμα περαιτέρω πτώση με ρυθμό γύρω στο 3%.

Ταυτόχρονα σε μια σειρά από τομείς και μεγέθη η κατάσταση αρχίζει να γίνεται τρομερά προβληματική. Οι εξαγωγές είχαν πτώση 20% σε σχέση με το 85, φαινόμενο που επαναλαμβάνεται για δεύτερη συνεχή χρονιά. Από την άλλη τα ελλείμματα και τα χρέη συνεχίζουν την ανοδική τους πορεία.

Μοναδική εξαίρεση και το 86 ο τομέας των υπηρεσιών και κύρια ο τουρισμός που και αυτοσπευχόταν ακόμα ψηλούς ρυθμούς αλλά μειωμένους σε σχέση με προηγούμενα χρόνια.

Βέβαια κανένας αστός δεν αισθάνεται σίγουρος για το μέλλον με βάση την ανάπτυξη ο αυτό τον τομέα όπου σε κάθε στιγμή μπορεί να καταρρεύσει για εξωτερικούς ή εσωτερικούς παράγοντες. Το πιο σημαντικό όμως, η ανενέργεια, παίρνει ανησυχητικές

# ΚΥΠΡΟΣ '86

διαστάσεις ξεπερνώντας για πρώτη φορά φέτος το 4% με τάση αύξησης της μέσα στους επόμενους μήνες.

#### ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ-ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Οι αστοί εκτιμώντας και οι ίδιοι που οδηγείται η οικονομία τους, βλέπουν ξανά (όπως και την περίοδο 74-77) τη λύση των προβλημάτων μέσα από το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Η αποκοπή του Τιμάριθμου βλέπεται σαν μια πρώτη αναγκαίωση που θα τους δώσει κάποια περιθώρια

Το εργατικό κίνημα έχοντας συνείδηση της ανικανότητας των αστών να λύσουν το εθνικό και ταυτόχρονα να τους βλέπει να επιτίθενται ενάντια στο βιοτικό του επίπεδο, είδε τις δημοτικές εκλογές σαν μια μοναδική ευκαιρία για να δώσει τη μάχη.

Παρά το ότι οι δύο ηγεσίες ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ πειστικά με τον εκκλησιαστικό σκεταρισμό τους κρατούσαν διασπασμένες τις γραμμές της Αριστερας, εντούτοις η βάση των δυο κομμάτων και κύρια της ΕΔΕΚ βρήκε το δρόμο για

Τα γεγονότα της χρονιάς που πέρασε σημάδεψαν το τέλος μιας μακρας περιόδου σταθερότητας.

Το συνεχές αδιέξοδο πάνω στο εθνικό ζήτημα και οι δυσόιωνες προβλήσεις για την οικονομική κατάσταση, φέρνουν πάντα το ξεδιπλωμα μιας περιόδου ακόμα μεγαλύτερης αστάθειας και διεργασιών μέσα στο εργατικό κίνημα, όπου πιο μόνιμα και σταθερά θα επαληθεύεται η συνεχής αλλαγή γεγονότων και συνεδρήσεων.

Με βάση τις αλλαγμένες αντικειμενικές συνθήκες και γεγονότα, η συνείδηση και οι διαθέσεις του εργατικού κινήματος μπορούν να αλλάξουν ραγδαία σε σύντομα χρονικά διαστήματα στο βαθμό που παλιότερα χρειαζόνταν ολόκληρες δεκαετίες.

Τα πρόσφατα γεγονότα σε μια σειρά από χώρες μας δείχνουν περτίρρα την εποχή που ξανοίγεται μπροστά μας: την εποχή της Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Η Κύπρος δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση. Αργά ή γρήγορα, παρόμοια γεγονότα που συμβαίνουν γύρω μας θα αρχίσουν να συγκλονίζουν και την κυπριακή κοινωνία.

Οι μαρξιστικές ιδέες που για δεκαετίες βρίσκονταν στο περιθώριο τόσο παγκόσμιο όσο και στην Κύπρο, σήμερα αρχίζουν να αποτελούν τη μόνη εναλλακτική προοπτική και διεξόδο.

Η εμπειρία στην Κύπρο των τελευταίων χρόνων αλλά ιδιαίτερα της χρονιάς που μας πέρασε μας δείχνει ότι οι ταξικές-μαρξιστικές θέσεις κερδίζουν όλο και μεγαλύτερο έδαφος στην καρδιά του εργατικού κινήματος.

Το '87 μπορεί να γίνει διπλά και τριπλά σημαντικό για τις μαρξιστικές ιδέες με βάση τα γεγονότα που έρχονται γιατί αυτές οι ιδέες θα αντανάκλουν τα όνειρα και τις διαθέσεις ακόμα μεγαλύτερων στρωμάτων εργατών και της νεολαίας.

για να διατηρήσουν τα κέρδη τους.

Αφού για χρόνια προηγούμενα, στην αρχή δειλά και στη συνέχεια πιο έντονα, ζητούσαν την αποκοπή του τιμάριθμου, τον Μάρτη του 86 αποφασίζουν να δώσουν την πρώτη τους ανοικτή μάχη.

Η αντίδραση ολόκληρου του εργατικού κινήματος ήταν άμεση και αποφασιστική.

Για πρώτη φορά στην ιστορία των ταξικών αγώνων στην Κύπρο μπαίνει το ζήτημα της Γενικής Απεργίας.

Μπροστά στην τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος — που η κήρυξη της γενικής απεργίας έφερε στην επιφάνεια ο — ολη της τη μεγαλοπρέπεια οι αστοί κάνουν τακτική υποχώρηση για να προετοιμάσουν καλύτερα τις δυνάμεις τους για τον ταξικό πόλεμο που συνεχίζεται.

Η κήρυξη έστω της Γενικής Απεργίας εμπλούτισε τη συνείδηση του εργατικού κινήματος για τη δύναμη του και το προεδοποίησε για τις πιο μεγάλες μάχες που έρχονται.

#### ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ

Με φόντο τις βουλευτικές την πλήρη χρεωκοπία και στασιμότητα στο εθνικό, την οικονομική κατάσταση και προβλήματα όπως εκδηλώθηκαν με το ζήτημα για τον τιμάρθμο το εργατικό κίνημα καλείται να δώσει τη μάχη των δημοτικών. Ήταν μια σημαντική ευκαιρία οι δημοτικές να δώσει ενωμένο το εργατικό κίνημα τη μάχη ενάντια στη δεξιά με ενότητα των κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ στη βάση ενός προγράμματος δράσης.

να δώσει τη μάχη από κοινού.

Τα αποτελέσματα των δημοτικών ήταν τελικά θρίαμβος για το εργατικό κίνημα όπου έδειξε την ωριμότητα και τη διάθεση του να παλαίψει ενωμένο ενάντια στη δεξιά, μασιτώνοντας με τον πιο σκληρό τρόπο την ηγεσία του που το θέλει διασπασμένο και αδύναμο να πετύχει νίκες ενάντια στη συνταξιομένη δεξιά.

#### ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΚΕΛ

Ήταν φυσικό — με βάση τις τεράστιες εμπειρίες που κέρδισε το εργατικό κίνημα και κύρια η βάση του ΑΚΕΛ μέσα από τις αλλαγμένες συνθήκες και γεγονότα — το συνέδριο του κόμματος να εξελιχτεί στο πιο παραγμένο και προβληματισμένο των τελευταίων τουλάχιστο 25 χρόνων.

Παρά το ότι το συνέδριο προετοιμάστηκε πολύ προσεκτικά εντούτοις δεν ήταν δυνατό να εμποδίσει την έκφραση αντιπολιτευτικών τάσεων και κύρια ενάντια στην πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά. Αντιπολιτευτικές θέσεις που αντανάκλουν τις διαθέσεις πλατειών στρωμάτων κύρια εργατών και νεολαίων.

Η νίκη που τελικά πέτυχε η ηγεσία στο συνέδριο και η επαναβεβαίωση της πολιτικής των συνεργασιών με τη δεξιά δεν σημαίνουν τίποτα άλλο παρα μόνο ότι αυτή η ηγεσία με τα δόντια προετοιμάζει το έδαφος για ακόμα πιο μεγάλες ήττες του πρώτου εργατικού κόμματος της Κύπρου και του πιο ισχυρού ίσως κομμουνιστικού κόμματος στον δυτικό κόσμο, κάνοντας τη νίκη των δημοτικών απλά μια ανάπαυ-

# ΑΛΛΑΓΜΕΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΑΞΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ



λα στην πορεία κατάρρευσης που ξεκίνησε τον Δεκέβριο του '85.

#### ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Οι άθλιες οικονομικές συνθήκες που ζουν οι Τ/Κ εδώ και χρόνια είχε σαν αποτέλεσμα τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και το σπάσιμο των ψευδαισθήσεων για το πρόστιμο που το αστικό καθεστώς Ντενκας προσαποδούσε να συντηρήσει.

Η πολιτική του διαχωρισμού, άρχισε να ξεκαθαρίζει στα μυαλά του Τ/Κ εργατικού κινήματος, σαν μια αναγκαίωση των Τ/Κ αστών για διατήρηση της εκμετάλλευσής και διαφύλαξης των κερδών και προνομίων τους από το συναγωνισμό των Ε/Κ αστών.

Οι εντεινόμενοι ταξικοί αγώνες

Η ιστορία παγκόσμια του εργατικού κινήματος μας δείχνει την τεράστια εμπιστοσύνη και παθάρχια προς τις οργανώσεις και ηγεσίες τους.

Το Κυπριακό εργατικό κίνημα για δεκαετίες έδειξε την προσήλωση προς τις οργανώσεις του (κύρια προς το ΑΚΕΛ) παρα την έλλειψη ταξικής πολιτικής και προοπτικής για εξουσία, παρα το ότι για ολόκληρες δεκαετίες η πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά ήταν μόνιμο φαινόμενο.

Έστω και αν αυτές οι συνεργασίες και η διαίωσιση της εξουσίας της αστικής τάξης και του καπιταλισμού στην Κύπρο στοίχισε στο εργατικό κίνημα τεράστιες θυσίες και εκατόμβες νεκρών μέσα από το πραξικόπημα και τον πόλεμο. Έστω και αν αυτή η εξουσία και τα συμφέροντα των αστών κρατούν την Κύπρο μοιρασμένη και το εργατικό κίνημα διασπασμένο. Ήταν ανάγκη όμως το εργατικό κίνημα να περάσει αυτές τις εμπειρίες για να βγάλει τα απαραίτητα συμπεράσματα για τις ηγεσίες και την πολιτική τους.

Οι τελευταίες βουλευτικές έδειξαν ότι το εργατικό κίνημα δεν είναι διατεθειμένο να ανεκτεί αποβλημάτιστα την συνέχιση της ίδιας πολιτικής. Για πρώτη φορά σπάει την προσήλωση και παθάρχια του κύρια προς το μεγαλύτερο εργατικό κόμμα (ΑΚΕΛ).

Η κήρυξη της γενικής απεργίας έδειξε την δύναμη του σε αριθμούς, οργανώση και ειδικό βάρος στην κοινωνία.

Οι δημοτικές έδειξαν την τεράστια ωριμότητα της εργατικής τάξης. Εκεί που δίνεται μια ταξική προοπτική μακριά από συνεργασίες με τη δεξιά, αλλά ενάντια της, ξέρε να παλεύει και να κερδίζει.

Σίγουρα έχουμε σήμερα ένα εργατικό κίνημα με πολύ πιο ανεβασμένη συνείδηση, οπλισμένο με τεράστιες εμπειρίες και πιο λίγες ψευδαισθήσεις για το σύστημα και τις ικανότητες του αλλά και για τις ηγεσίες του.

στο βορρά με αποκορύφωμα τη γενική απεργία στις 23 του Ιούλη ενάντια στα μέτρα λιτότητας του Οζάλ δείχνουν την ωριμότητα των Τ/Κ εργαζομένων που να εντοπίζουν τους πραγματικούς εχθρούς των συμφερόντων τους.

Ταυτόχρονα η τάση για ενότητα με τους Ε/Κ όλο και μεγαλώνει, έστω και αν στην έλλειψη ταξικής διεθιστικής πολιτικής από μέρους των ηγεσιών

ται σαν οι καλοί διαχειριστές της οικονομίας ήταν αρκετό για να κρατεί τις μάζες μακριά από αγωνιστικές κινητοποιήσεις και προβληματισμούς.

Το ίδιο η πολιτική των ηγεσιών των αριστερών κομμάτων και οργανώσεων άρχισε να δείχνει τη γύμνια της και την έλλειψη πειστικής προοπτικής με τα πρώτα αδιέξοδα.

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ**

**ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Μηνός '86 Τμήν 20 α. Αρ. Φύλλου 188

---

**ΚΑΝΕΝΑ ΔΗΜΟΣΤΗ ΔΕΞΙΑ!**

Η εργατική τάξη όλη την Συγκοπία και Δημόκρατες που να δίνουν προοπτική για λύση του προβλήματος. Τα σημερινά διαμαρτυρία αποτυγχάνει σε μεγάλο βαθμό διασποράς στο χώρο των αριστερών κομμάτων. Μόνο έτσι μπορεί να προωθηθεί μια φιλεργατική πολιτική. Πέρασε ανεξέλεγκτο, αλλά και πολλές καταρρέουσες υποσχέσεις, χαρακτήρες των κομμάτων, οι οποίοι καταρρέουν μια σύγχρονη ανάγνωση της

Οι περασμένες βουλευτικές εκλογές: και σαν συνέπεια, να προετοιμάσει πιο αποφασιστικά την επόμενη της εκλογής στο βιοτικό επίπεδο των μαζών.

Το ΑΚΕΛ, ειδικά η νεολαία, πρέπει να μπορεί αποφασιστικά στη μάχη. Αφήνοντας κατά μέρος τις μεθόδους της διασποράς, παραμένει: Έτσι, η επόμενη του...

Ο κύριος τίτλος της Σοσ. Έκφρασης πριν τις δημοτικές εκλογές θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα αν τα δυο αριστερά κόμματα έδιναν ενωμένα τη μάχη των εκλογών

Οι μάζες παραμένουν στα κόμματα και οργανώσεις που εκτίσαν με κόπους και θυσίες δεκαετιών. Προσπαθούν να τα μεταμορφώσουν και να τα κάμουν όργανα πάλης για να αντιμετωπιστεί οποιαδήποτε επίθεση ενάντια τους, για να γίνουν όργανα καθοδήγησης και συντονισμού του αγώνα για εξουσία.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες οι μαρξιστικές ιδέες αναπόφευκτα κερδίζουν έδαφος πρώτα στα πιο αγωνιστικά και προβληματισμένα στοιχεία και κατ' επέκταση με το βάθαιμα των αδιεξόδων σε όλο και πιο πλατεία στρώματα.

Από μέρους της Αριστερης Πτέρυγας, η συσκευή μέχρι σήμερα υποστήριξη του Σοσιαλιστικού Κόμματος και οι συνεχείς καμπάνιες υποστήριξης σε κάθε μάχη που έδινε, προβάλλοντας ταυτόχρονα ένα Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα έπρεπε να υιοθετηθεί από την ηγεσία, ήταν που έδωσε την τεράστια εκτίμηση και επιρροή μέσα στη βάση του κόμματος.

Αυτή η επιρροή των ιδεών και των θέσεων που εκφράζει η Αριστερη Πτέρυγα αντανάκλασε στις δημοτικές όπου το σύνθημα για ενότητα στη δράση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ για «ΚΑΝΕΝΑ ΔΗΜΟΣΤΗ ΔΕΞΙΑ» βρήκε ανταπόκριση και έκφρασε τεράστια στρώματα της βάσης του κόμματος.

Είναι ο συνεπής αγώνας εδώ και χρόνια για το κτίσιμο του ενιαίου μετώπου της Αριστερας που σήμερα μπροστά στις επιθέσεις των αστών βρίσκει όλο και μεγαλύτερη απήχηση σε πλατεία στρώματα εργαζομένων.

Δεν είναι τυχαία η επιρροή και η εκτίμηση που κέρδισε η Αριστερη Πτέρυγα σε απεργίες και αγώνες των εργατών στον Αμιάντο, Υπόδηση, Τιμάρθμο και πιο πολύ στους οικοδό-

μους, Τσιμέντα, Λιπάσματα, ALFA Shoes κλπ.

Αυτή η επιρροή και εκτίμηση κερδίστηκε στη βάση της αγωνιστικής συμπαράστασης και στη βάση αγωνιστικών θέσεων και προγράμματος που λαμβάνουν ξεκάθαρα υπόψη τα ταξικά συμφέροντα των εργατών και δίνουν προοπτική στα αδιέξοδα που τους ρίχνει το σύστημα και η πολιτική των ηγετών τους.

Οι βρώμικες επιθέσεις που δέχτηκε η Αριστερη Πτέρυγα από τη γραφειοκρατία του κόμματος στις Βουλευτικές και δημοτικές εκλογές ρίχνοντας ακόμα και το αστυνομικό σώμα ενάντια μας (καμπάνια μας για εκλογή Αριστερου προέδρου της Βουλής) είναι και αυτο ένα μέτρο που δείχνει το μέγεθος της αγωνίας των γραφειοκρατών για τη δύναμη των ιδεών μας.

Ακόμα η πλήρης χρεωκοπία στο εθνικό τη χρονία που μας πέρασε και οι διαθέσεις που αναπτύσσονται στις μάζες των δυο κοινοτήτων βγάζει εντονότερα στην επιφάνεια την πειστικότητα της ταξικής προοπτικής για λύση του προβλήματος με κύρια αιχμή δράσης το κτίσιμο του κοινού μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. 1986: Χρόνος αστάθης, εντόνων διεργασιών και μαζικών μετακινήσεων.

Χρόνος που σηματοδοτεί την αλλαγμένη συνείδηση του εργατικού κινήματος με βάση μακρόχρονες αλλά και σημαντικές πρόσφατες εμπειρίες.

Χρόνος ευνοϊκός για το ξεπλυνμα των μαρξιστικών ιδεών και που ταυτόχρονα βάλλει τις βάσεις για τον θρίαμβο τους στα επόμενα χρόνια.

Μάζος



Η απεργία στην υπόδηση ήταν η πρώτη σημαντική μπροστά στην αδιαλλαξία των εργοδότην να ανανεώσουν τις συμβάσεις





Όχι στη Λιτότητα: Πετροβολή στο Ρίο, θα μπορούσε να ήταν οπουδήποτε στο κόσμο

Πτώση στο βιοτικό επίπεδο των μαζών, ανεργία, χτυπήματα ενάντια στα κεκτημένα της εργατικής τάξης, πείνα, εξαθλίωση - πόλεμοι, σφαγές, επαναστάσεις κι αντεπαναστάσεις χάραξαν το 1986 όπως και κάθε καινούργιο χρόνο της εποχής της σήψης του καπιταλισμού.

Αυτό που ίσως ξεχώρισε το 1986 από προηγούμενα χρόνια ήταν η παγκοσμιότητα αυτών των γεγονότων. Βέβαια αυτό δεν είναι νέο φαινόμενο όπως και δεν είναι νέο φαινόμενο η μετατροπή ολόκληρου του κόσμου σε μια αδιαίρετη οικονομία μέσα από την ανάπτυξη της τεχνολογίας, πράγμα που αποτελεί και το υπόβαθρο της ταυτόχρονης εξέλιξης των γεγονότων στον πλανήτη μας.

Ήταν αρκετοί όμως ένα «μικρο» τοπικό ατύχημα για να γίνει αυτή η αλήθεια συνείδηση και στον τελευταίο κάτοικο της γης. Το πυρηνικό δυστύχημα στο Τσέρνομπιλ έδειξε σ' όλους πως η σύγχρονη τεχνολογία δεν σημαίνει απλά άμεση μεταφορά εμπορευμάτων, πληροφοριών και κάθε λογής αγαθών από μια χώρα σε άλλη. Ακόμα περισσότερο σημαίνει πως και οι καταστροφές είναι παγκόσμιες όπως παγκόσμια θάνατοι κι η καταστροφή από ένα πυρηνικό πόλεμο. Η παγκοσμιότητα των γεγονότων φάνηκε ακόμα κι από τα πανομοιότυπα αντεργατικά μέτρα λιτότητας που πάρθηκαν μέσα στο 1986 από κάθε λογής κυβερνήσεις είτε δεξιές αντιδραστικές (Βρετανία, Γαλλία, Αμερική) είτε «σοσιαλιστικές» (Ελλάδα, Ισπανία, Σουηδία) είτε «κομμουνιστικές» (Γιουγκοσλαβία, Ουγγαρία). Δεν είναι λοιπόν οι κυβερνήσεις που παίρνουν αποφάσεις για την οικονομία αλλά η οικονομία που παίρνει τις αποφάσεις εκ μέρους των κυβερνήσεων.

Όπως, όμως, παγκόσμια ήταν η κρίση και τα χτυπήματα το ίδιο παγκόσμια είναι και η αντίδραση των μαζών. Επιβεβαίωση πανηγυρική το 1986 η μεγαλειώδης και πρωτοφανής κινητοποίηση εκατομμυρίων νέων φοιτητών, μαθητών και εργατών μετά τη φοιτητική έκρηξη στη Γαλλία. Αυτές οι κινητοποιήσεις έδειξαν πως η λύση στα προβλήματα που έχει φορτώσει ο καπιταλισμός στις πλάτες των λαών της γης θάνατοι ΚΙ ΑΥΤΗ ΠΙΑΓΚΟΣΜΙΑ. Το κάλεσμα του κομμουνιστικού Μανιφέστου των Μαρξ-Ένγκελς «προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε» άνκαι σχεδόν 140 χρόνων, μετατρέπεται ξανά στο πιο επίκαιρο σύνθημα του καιρού μας.

## Η ψευτοανάκαμψη συνεχίζεται - Το ίδιο κι η φτώχεια

Το 1986 ήταν ο τέταρτος χρόνος οικονομικής «ανάκαμψης» για τον καπιταλισμό. Αυτή η ανάκαμψη έχει σημειώσει ρεκόρ χρονικής διάρκειας, έχοντας ξεπεράσει αρκετά το μέσο όρο των προηγούμενων ανακάμψεων που ήταν 33 μήνες.

Περισσότεροι μήνες «ανάκαμψης» όμως δεν σημαίνουν και περισσότερα ωφέληματα για τους εργαζόμενους. Η ανάκαμψη που ξεκίνησε μετά το χειμώνα του 82 — το κορύφωμα της ύφεσης του 79-82 — δεν βασίστηκε στην επέκταση των βιομηχανικών επενδύσεων και της παραγωγής αλλά πάνω στις δαπάνες για εξοπλισμούς και στη χειροτέρευση των όρων εμπορίας για τον 3ο κόσμο.

Η «ανάκαμψη» αυτή χαρακτηρίζεται από διατήρηση της ανεργίας σε υψηλά επίπεδα, πτώση μισθών και γενικά του βιοτικού επιπέδου και καταστροφική κρίση για τον 3ο κόσμο.

Ατμομηχανή αυτής της ανάκαμψης ήταν οι Η.Π.Α. — η πιο ισχυρή καπιταλιστική οικονομία που τράβηξε μαζί της τις υπόλοιπες οικονομίες. Οι εξοπλισμοί του Ρήγκαν έφτασαν τα 400 δισ. δολάρια το χρόνο (1 τρισεκατομμύριο κάθε 15 μήνες παγκόσμια) και σύμφωνα με μερικούς αναλυτές οι εξοπλισμοί εξήγουν το 1% της ανάκαμψης (το 1986 η αύξηση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος - Α.Ε.Π. - που χρησιμοποιείται σαν μέτρο ανάπτυξης — αναμένεται να φτάσει το 2—3%).

Το υπόλοιπο 1% εξηγείται από τους δυσμενείς όρους εμπορίας για τον 3ο κόσμο. Η πτώση στις τιμές του πετρελαίου και των άλλων πρώτων υλών όπως και των τροφίμων που παράγουν αυτές οι χώρες συνεπάγεται απώλεια 100 δισ. δολάρια περίπου το χρόνο. Αυτό σε συνδυασμό με τα υψηλά επιτόκια και με το χρέος του 3ου κόσμου να φτάνει το 1 τρισεκ. δισ. — σημαίνει ένα παγματικό εφιάλτη για τις υπανάπτυκτες χώρες.

Στο μεταξύ η φτώχεια του 3ου κόσμου αναπόφευκτα μειώνει παρα πέρα τη διεθνή αγορά υπονομιώνοντας τη βιομηχανία των αναπτυσσόμενων χωρών και προετοιμάζοντας μια βαρεία ύφεση στο μέλλον.

Κατά το 1986 συνεζήτησε η υπονόμευση της Αμερικανικής οικονομίας σαν αποτέλεσμα της ψευτοανάκαμψης. Το δολ-

λάριο υποτιμήθηκε 30-40%, το εμπορικό έλλειμμα έφτασε τα 175 δισ. (από 42 δισ. το 1982) και το δημοσιονομικό έλλειμμα τα 220 δισ. (79 δισ. το 1981).

Μέχρι το 1981 οι Η.Π.Α. ήταν ο μεγαλύτερος δανειστής του κόσμου — της χρωστούσαν 140 δισ. περισσότερα απ' όσα χρωστούσε. Το 1986 έγινε ο μεγαλύτερος χρεώστης του κόσμου — χρωστούσε 250 δισ. περισσότερα απ' όσα της χρωστούσαν, ποσό που θα μεγαλώνει κατά 150 δισ. κάθε χρόνο.

Η μεγάλη οικονομική άθιση που έδωσε η Αμερικανική οικονομία στον παγκόσμιο καπιταλισμό φαίνεται από την τέρση αύξηση στις εισαγωγές της τα τελευταία χρόνια (88 δισ. από 1981-85) πράγμα

λψης του γνωστού αυτού κραχ. Στις 11 του Σεπτεμβρίου οι τιμές στις μετοχές στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης μειώθηκαν κατά 4,6% σε μια μέρα πράγμα που θύμιζε τη «Μαύρη Τρίτη» (29 Οκτώβρη 1929) όταν «χάθηκαν» 11,7% της αξίας των μετοχών σε μια μέρα πανικού που ακολούθηθηκε από τη χειρότερη κρίση στην ιστορία του καπιταλισμού. Η κερδοσκοπία στις μετοχές, στα νομίσματα κι άλλους παρασιτικούς τομείς που γίνετα σήμερα ξεπερνά ίσως και την εποχή πριν το Κραχ του 1929.

Ανεξάρτητα από το αν η επόμενη ύφεση θα φτάσει τα επίπεδα του 1929 το γεγονός παραμένει πως οι αντιφάσεις συσσωρεύονται με τρόπο που όσο καθυστερεί η ύφεση

τη ανωτάτων στελεχών της ίδιας του της κυβέρνησης. Λίγους μήνες αργότερα ο ίδιος αυτός μεγάλος αντικομμουνιστής δέχεται να ανταλλάξει ένα Σοβιετικό κατάσκοπο με τον Ντάνιλωφ.

Η υπόθεση Ιράνγκείτ και οι επιπτώσεις της (μείωση δημοτικότητας Ρήγκαν κατά 21% σε 3 βδομάδες, αλληλοκατηγορίες ανατρεφών αξιωματούχων της κυβέρνησης κλπ) έδειξε πως δεν υπάρχει στις σημερινές συνθήκες κρίσης καμμία σταθερή κυβέρνηση για τον καπιταλισμό, πράγμα εξ άλλου που θα ανακάλυπτε προς το τέλος του χρόνου ο Σιράκ πριν προλάβει καν να χαιρετίσει τη νίκη του πάνω στους σοσιαλιστές.

Τέλος, ένα πολύ ενδεικτικό σύμπτωμα

τόσο βαθύτερη θάνατο.

## Ιράνγκείτ κλπ - Το πτώμα που βρωμάει

Χαρακτηριστικό της σήψης του καπιταλισμού παρα την «ανάκαμψη» — είναι το ξέσπασμα ολοένα και περισσότερων σκανδάλων στον καπιταλιστικό κόσμο (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία) στα οποία ενέχονται τα «υψηλότερα ιστάμενα» πρόσωπα της αστικής κοινωνίας.

Το σκάνδαλο όμως που ξεχωρίζει μέσα στο 1986 είναι χωρίς αμφιβολία οι μυστικές πωλήσεις όπλων στο Ιράν και η χρησιμοποίηση των κερδών για ενίσχυση των αντεπαναστατών Κόντρας της Νικαράγουα.

Ο μεγάλος πόλεμος των τρομοκρατών Ρήγκαν, που τον Απρίλιο έστειλε 18 πολεμικά αεροσκάφη να ισοπεδώσουν την Τρίπολη της Λιβύης, πιάστηκε να διαπραγματεύεται με τους τρομοκράτες και να τους παρέχει και όπλα.

Όλα αυτά πίσω από τις πλάτες όχι μόνο του Αμερικανικού λαού (αυτο πια είναι συνθησιμένο φαινόμενο και όχι μόνο στην Αμερική αλλά και πίσω από την πλά-

της σήψης του Αμερικανικού καπιταλισμού είναι και ο κυνισμός που διακατέχει τους Αμερικανούς για την πολιτική. Στις εκλογές που έγιναν για συμπλήρωση σημαντικού αριθμού θέσεων στον Κογκρέσσο και τη Γερουσία το 67% — 112 εκατομμύρια Αμερικάνοι! — αρνήθηκαν να ψηφίσουν — αρνήθηκαν να διαλέξουν ανάμεσα σε δυο καπιταλιστικά κόμματα που δεν έχουν ουσιαστικές διαφορές.

Έτσι ανοίγεται ένα τεράστιο κενό στην κοινωνία που μόνο η δημιουργία ενός εργατικού κόμματος μπορεί να συμπληρώσει. Το 1986 εντάθηκαν οι πιέσεις από Συνδικαλιστικές οργανώσεις για τη δημιουργία του κόμματος της Αμερικανικής εργατικής τάξης.

## Ανάκαμψη και στις κινητοποιήσεις

Το ότι η ανάκαμψη του 1983-86 δεν έχει τίποτα να κάνει με τη θεαματική καπιταλιστική άνθηση του 1950-74 φαίνεται σίγουρα αν κοιτάσουμε τις γιγαντιαίες κινητοποιήσεις στον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο. Ας μη ξεχνούμε ότι η πρωϊκή απεργία των Βρετανών ανθρακωρύχων, η απεργία εκατομμυρίων εργατών με-

# Ανάκαμψη με λιτότητα...

τάλλου στη Γερμανία, η Γενική Απεργία στη Δανία και οι σχεδόν Γενικές Απεργίες στο Βέλγιο, Ολλανδία και αλλού, έγιναν στη διάρκεια αυτής της ανάκαμψης.

Η εύθραυστη αυτή ανάκαμψη ενώ δεν δίνει ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο — πράγμα που θα αποκοιμίζει τους εργάτες — αναπτύσσει τη συνείδηση των μαζών (γιατί συνοδεύεται κι όλες κι από χτυπήματα) που κινούνται με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στη δύναμη τους παρα αν υπήρχε μια βαθιά κρίση με μείωση της παραγωγής κι ανεξέλεγκτη ανεργία που στην αρχή, τουλάχιστο, θα σπύγγει και θα πάγωνε τους εργαζόμενους.

Το 1986 είδαμε λοιπόν εκατομμύρια εργαζόμενους να απεργούν στην Ευρώπη, την Αμερική, τον Καναδά, την Αυστραλία, την Ιαπωνία.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης συνέχισαν τη συνωμοσία σιωπής για πολλές απ' αυτές τις κινητοποιήσεις τρέμοντας τη διεθνή τους επίδραση.

Στη Βρετανία κινήθηκαν οι τυπεργάτες (σε πολύμηνες μάχες — που συνεχίζονται — ενάντια στις απολύσεις, θυμίζοντας την απεργία των ανθρακωρύχων) οι δάσκαλοι, οι ταχυδρομικοί, οι σιδηροδρομικοί, οι εργάτες της αυτοκινητοβιομηχανίας κ.ά.

Τους τελευταίους μήνες του 86 απέργησαν στην Ιταλία σχεδόν κάθε τμήμα της εργατικής τάξης. Σημειώνουμε τη μεγάλη απεργία των εργατών μετάλλου και το μαζικό απεργιακό κύμα των δημοσίων υπαλλήλων.

Τον Μάιο είχαμε στο Βέλγιο 24-ωρη Γενική Απεργία των Δημοσίων Υπαλλήλων που θεωρήθηκε η πιο πετυχημένη απεργία από το 1966. Ακολούθησε από 48-ωρη απεργία και στις 31 του Μάη έγινε διαδήλωση 250.000 εργαζόμενων στις Βρυξελλές (σε πληθυσμό 10 εκατομμυρίων).

Παρόμοιες απεργίες έγιναν το Φθινόπωρο και στη Σουηδία και τη Γαλλία ενάντια στις περικοπές και τα μέτρα λιτότητας των σοσιαλδημοκρατών και των συντηρητικών αντιπόστων.

τις ευθύνες του σήμερα που δυσκολεύουν τους πιο ηλικιωμένους εργάτες να κινήθουν αποφασιστικά.

Η μεγάλη εξέγερση των φοιτητών στη Γαλλία και των μαθητών στην Ισπανία (βλ. άλλες στήλες) πρέπει να θεωρείται μαζί με την επανάσταση στις Φιλιππίνες σαν τα πιο σημαντικά γεγονότα της χρονιάς.

Ο αντίκτυπος αυτής της μεγαλειώδους κίνησης έχει ήδη πάρει πρωτοφανείς διαστάσεις φτάνοντας μέχρι τη μακρινή Κίνα όπου οι φοιτητικές διαδηλώσεις συνεχίζονται και μέσα στο 1987 — παρα τις απαγορεύσεις και τις συλλήψεις. Οι κινητοποιήσεις στην Κίνα που επηρεάστηκαν από την επανάσταση στις Φιλιππίνες και τη φοιτητική εξέγερση στη Γαλλία μας δίνουν μια γεύση της άμεσης επίδρασης που θάχει η κοινωνική επανάσταση στη Δύση πάνω στην πολιτική επανάσταση στην Ανατολή.

Σημειώνουμε επίσης τις κινητοποιήσεις συμπαράστασης προς τους Γάλλους φοιτητές που έγιναν στην Ιταλία, το Βέλγιο και την Ελλάδα και αγνοήθηκαν εντελώς (όπως και τα γεγονότα στην Ισπανία) από τα μέσα ενημέρωσης.

Σημαντικές φοιτητικές κινητοποιήσεις έγιναν κατά τη διάρκεια του χρόνου και στη Ν. Κορέα και το Σουδαν ενώ το Δεκέβρη έγινε διαδήλωση ενός εκατομμυρίου φοιτητών στο Μεξικό.

Το πόσο οι αστοί τρέμουν τις δυνατότητες της νεολαίας τόδεξαν οι ρατσιστές της Νοτίου Αφρικής που φυλάκισαν εκατοντάδες παιδιά 11-15 χρόνων γιατί τα θεωρούσαν υπεύθυνα για το ξεσηκωμό των γυναικών τους.

## Ο εφιάλτης του 3ου κόσμου...

Όπως έχει ήδη αναφερθεί η «ανάκαμψη» των βιομηχανικών χωρών βασίστηκε σ' ένα βαθμό στο φθάρωμα της κρίσης στις υπανάπτυχτες χώρες. Οι χώρες αυτές παρόλο που έχουν τα 2/3 του πληθυσμού της γης έχουν μόνο το 20% του παγκόσμιου εμπορίου.

Σύμφωνα με τη Διεθνή Τράπεζα η δια-



φθάρων χωρών του Νότου αυξήθηκε από 20 φορές που ήταν πριν 25 χρόνια σε 46 φορές σήμερα!

Σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Ούνεκταν γύρω στις 70 χώρες υπέφεραν από στάση της μειονόμενης εισόδου την περίοδο 1980-84.

Οι 15 μεγαλύτεροι ωφελίτες είδαν το κατά κεφαλήν εισόδημα τους να πέφτει κατά 10% στα πέντα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 80.

Σαν αποτέλεσμα κι άλλες χώρες αποφάσισαν το 1986 να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Παρά — που περιόρισε τις πληρωμές χρεών στα 10% των αποδοχών από τις εξαγωγές.

Η Νιγηρία δήλωσε πως θα ξεδεύει το 30% των αποδοχών, η Βενεζουέλα ανακοίνωσε και μετά απέσυρε απόφαση να πληρώνει μόνο 5% τόσο στα χρέη του ιδιωτικού Τομέα ενώ η Βραζιλία συζητά περιορισμό πληρωμών σ' ένα ποσοστό του Α.Ε.Π.

Η Κυβέρνηση των Φιλιππίνων εξ άλλου τσεκάρει το έδαφος για να αποκηρύξει μερικά από τα χρέη που δημιούργησε ο καπιταλισμός.

## ... και η αποικιακή επανάσταση

Το γεγονός βέβαια που συντάραξε τον κόσμο μέσα στο 1986 ήταν η επανάσταση στις Φιλιππίνες. Η επανάσταση αυτή, παρόλες τις ιδιομορφίες της, είχε όλα τα χαρακτηριστικά μιας κλασικής επανάστασης, κίνηση εκατομμυρίων, σε μια περίπτωση να σταματουν τα τάνκς τις αντεπαναστάσεις με τα κορμιά τους, κατάρρευση των μηχανισμών του κράτους, αδερφοποίηση εργατών - στρατιωτών κ.ο.κ.

Η πρώτη φάση — η ειρηνική — της επανάστασης τέλειωσε με τα χαμόγελα της Κόρυ Ακουίνου. Πολύ σύντομα όμως άρχισαν οι διαμάχες στους κόλπους της κυβέρνησης, οι μηχανορραφίες και τα πραξικοπήματα. Όλα δείχνουν πως η ισορροπία που εξασφάλισε η Ακουίνου — δεν μπορεί να διατηρηθεί για πολύ — παρόλο που κατάφερε να πετύχει και εκκενρία και συνομιλίες με τους αντάρτες. Οι αεσιπραστές αντιφάσεις της ιδιοανίας σε μια περίοδο βαθιάς κρίσης ιδιαίτερα στον υπανάπτυκτο κόσμο δεν ευνοούν την αστική δημοκρατία. Η επανάσταση στις Φιλιππίνες είναι αναπόφευκτο να καταλήξει είτε με αντεπανάσταση είτε με την κατάργηση του καπιταλισμού.

Παρόμοια γεγονότα ξετυλίγονται και στην Αίψη (την πιο φτωχή χώρα του κόσμου) μετά την επανάσταση που έδωσε το μιστο δικτάτορα Ντουβαίλι. Οι κινητοποιήσεις — σε πολλές περιπτώσεις βίαιες — συνεχίστηκαν κατά διαστήματα μέσα στο 1986 με κύριο άξονα την αποκοπή ανθρώπων της δυναστείας Ντουβαίλι από την Κυβέρνηση ή τον κρατικό μηχανισμό.

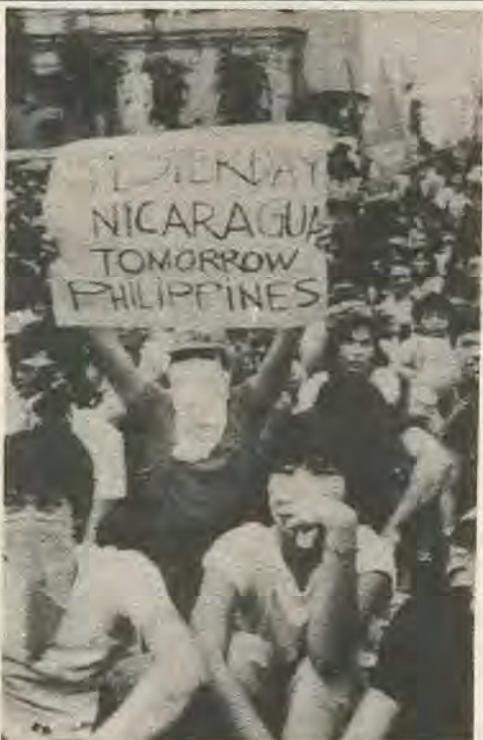
Παρόλη τη σημασία τους οι δυο αυτές επαναστάσεις δεν επισκίασαν την πιο πρωϊκή επανάσταση της εποχής μας.

Αυτή των μαζών της Νότιας Αφρικής.

Η Νοτιοαφρικανική επανάσταση μπαίνει τώρα σε νέα φάση όπου η συνείδηση των εργατών και της νεολαίας ξεπέρασε τον ανόρθιμο ενθουσιασμό και προχωρεί σε αναζήτηση θεωρίας, προγράμματος και τακτικής για να νικήσει ένα από τους πιο δυνατούς εχθρούς που είχε ποτε να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε εργατική τάξη.

Οι Μαρξιστικές ιδέες, μέσα στις συνθήκες που επικρατούν σήμερα στον 3ο κόσμο αλλά και στις βιομηχανικές χώρες της Δύσης και της Ανατολής, αποτελούν τη μόνη απάντηση στις αναζητήσεις εκατομμυρίων νεολαίων και εργατών. Οι ιδέες αυτές θα γίνουν τα ακαταμάχητα όπλα που θα οδηγήσουν την εργατική τάξη στην εξουσία και θα μεταμορφώσουν ολόκληρο τον Πλανήτη ξεκινώντας τον πραγματικό ανθρώπινο πολιτισμό στη γη.

ΔΛΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ



φορα στο βιοτικό επίπεδο ανάμεσα στο μέσο πολίτη του πλούσιου Βορρά και των πιο





# ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΝΕΟΙ ΞΑΝΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

## ή η κατάταξη μιας νέας σειράς

Λίγες μέρες μόνο μας χωρίζουν από την κατάταξη της νέας σειράς στην «εθνική φρουρά» ενώ ταυτόχρονα όσο λιγοστεύει ο χρόνος, άλλο τόσο αυξάνονται οι απορίες, τα διλήμματα, η σύγχυση και κύρια ο ΦΟΒΟΣ, για το άγνωστο που κρύβεται πίσω από το συρματόπλεγμα, των νεοσυλλέκτων της 87Α. Κι' όλα αυτά, τόσο σαν αποτέλεσμα της έλλειψης πληροφόρησης, όσο και σαν αποτέλεσμα της παραπληροφόρησης, έρχονται να παίξουν το δικό τους ρόλο στο σύστημα ενσωμάτωσης, των χθελιστών «πολιτών», στον καταπιεστικό στρατιωτικό μηχανισμό της αστικής τάξης.

Σήμερα, όσο παρα ποτέ άλλοτε, πρόβαλε επιτακτικά η αναγκαιότητα δημιουργίας ενός επαναστατικού στρατιωτικού προγράμματος, συνδικαλιστικών, διεκδικήσεων, από μέρους των αριστερών κομμάτων, που να παρέχει εχέγγυα στην νεολαία για μια καλύτερη θητεία και να δίνει απαντήσεις στα γενικότερα ζητήματα ασφαλείας του πληθυσμού.

**ΠΙΣΟ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑ**  
«Οι άνδρες μου είναι ό,τι θέλω να είναι» η φωνή διατύπωση αναγράφεται στο εξώφυλλο του βιβλίου δημοφιλών μιας μονάδας. Πράγματι, μας δίνει με επιγραμματικό τρόπο, εκατο τοίς εκατο το πνεύμα της στρατιωτικής «πειθαρχίας» και το τι επιφυλάσσεται

«Άλλος τρόπος, είναι το συγκαλυμμένο καψόνι, βάση του κανονισμού το οποίο χαρακτηρίζουν είτε σαν γυμναστική, είτε σαν ασκήσεις ακριβείας, είτε σαν παραγέλιμα, ακόμα και στην αναφορά του φανταίου. Ο κανονισμός αναφέρει «Αι ασκήσεις ακριβείας... θεωρούνται ως λίαν αποτελεσματικές μέσον ενθάρρυν των οπλιτών εις την πειθαρχία». Σημαντική, επίσης, είναι η περίπτωση που συνέβηκε σε μονάδα των θεωρακισμένων πριν εννια μήνες - ο υποδιονικήτης έκανε διαίρη «γυμναστική» σ' όλους τους στρατιώτες, μέσα στο μεσημέρι, με κανονικές στολές αγγαρείας, με αποτέλεσμα την γκρίνια να σημειωθούν τρεις απόπειρες αυτοκτονίας... (ο τύπος κάτι έγραψε για το περιστατικό ότι τρεις στρατιώτες πήραν αναστο-

πιο τραγική και σιχαμερή έκφραση αυτής της τακτικής είναι το κάρφωμα ή αλλιώς «ενημέρωση» των συναδέλφων (κατάδοση των συναδέλφων στο λοχαγό κλπ). Το αποτέλεσμα είναι ο,τι-τα πιο καθυστερημένα στοιχεία που ακολουθούν τελικά αυτή την τακτική-δηλητηριάζουν ανεπαρκώς τον ίδιο τους τον εαυτό κατεβάζοντας τον στο επίπεδο του κλόουν, ενώ στο τέλος μπορεί να χάσουν και την εύνοια των αξιωματικών!!! Το σύνθημα είναι ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ!!!

Η απαγόρευση της μελέτης κάθε εντύπου είναι ένας άλλος τρόπος. Βέβαια αυτό δεν είναι απόλυτο, εξαρτάται από το είδος των εντύπων-τα «φλας», οι «καζανόβες» τα «πλέυ-μπό» κάνουν χρυσές δουλειές στο στρατό, τόσο στους φαντάρους, όσο και στους αξιωματικούς. Η απαγόρευση, ισχύει σε ό,τι δημιουργεί προβληματισμό, ακόμα και για ασήμαντα ζητήματα. Ο στόχος είναι να αποκόψουν τους φαντάρους από τις προηγούμενες εμπειρίες που, να ευνοήσουν κάθε ανάγκη για μάθηση και κουλτούρα, να τους μαλθακώσουν το μυαλό έτσι ώστε να μπορούν να τους στρέ-

φαντάρου από αξιωματικό - θάταν όμως μεταφυσικό και πολύ μεγαλειόβλο για τον κάθε αξιωματικό, να αναζητούμε τα αίτια στα συναισθήματα και τις λώξες του, έστω και αν αποτελούν την χειρότερη κάρτα παρασίτου.

Οι αξιωματικοί είναι απλά και μόνο οι δείχτες και τα κάτοπτρα που αντανακλούν την θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού μέσα στον μηχανισμό, και αυτοί με την σειρά του, έξω στην κοινωνία. Αν μετατρέπαμε το ζήτημα μας σε σκακιστικό αγώνα, οι αξιωματικοί θάταν, μόλις, τα πιόνια που αναισθκύνουν οι παίκτες - όποτε θέλουν. Το πρόβλημα βρίσκεται στη φύση και το ρόλο του στρατού σαν οργάνου της αστικής τάξης, στην πάλη της ενάντια στην εργατική τάξη -όποτε η τελευταία αναστηκύνεται μέσα από την εκμετάλλευση, την εξασθλίωση και την κρίση και διεκδικεί ότι της ανήκει.

«Η αποστολή του στρατού είναι δια της ισχύος των όπλων να εξασφαλίζει την άμυνα της χώρας... ΤΟ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΙΣΧΥΟΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΟΜΙΚΩΣ ΥΦΙΣΤΑΜΕ-

την μέθοδο του ΠΕΙΘΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ. Μιλά για ελευθερία, δημοκρατία, δικαιοσύνη...

γ) Θάταν εύστοχο αν παρομοιάζαμε τον καταπιεστικό στρατιωτικό μηχανισμό με μια ζυγαρία, όπου τα μέρη (οι μέθοδοι) αναστηκύνονται ανάλογα, από το βάρος των κοινωνικών και των διεθνικών εξελίξεων. Τι γίνεται όμως στη δική μας περίπτωση, σ' αυτή την κοινωνική και διεθνική συγκυρία, όπου υπάρχει και εξωτερικός ανταγωνιστής ενώ ο «εσωτερικός εχθρός» κάνει τα πρώτα του βήματα μπροστά στην ανικανότητα της αστικής τάξης να λύσει οποιοδήποτε πρόβλημα; Το φαντάζεστε! Η ζυγαρία θ' αρχίσει να τραπαλίζει! Επιβεβαιώνεται αυτή της θέσης αποτελεί πρόσφατη διαταγή των διοικήσεων προς τις μονάδες που προτρέπει «για σύσφιξη των σχέσεων των διοικήσεων με τους στρατιώτες και τον τοπικό πληθυσμό μέσα από διάφορες εκδηλώσεις». Από την μια εκφράζει την ανάγκη της αστικής τάξης, να συμπαράσχει όλο τον πληθυσμό σε περίπτωση, εθνικιστικού αιματοκυλίσματος και από την άλλη την ανάγκη, να σφολιάσει μ' αυτό τον τρόπο το κίνημα προτού μπει στην επίθεση.

### ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΘΗΤΕΙΑΣ

Ποιά είναι η θέση των μαρξιστών, μετά απ' αυτές τις διαπιστώσεις; Αρνούνται την κληρωτή θητεία και καταργούν τον στρατό σαν «ιδιαιτέρως σχηματισμό ένοπλων ανθρώπων» της αστικής τάξης ή πηγαίνουμε στο στρατό και παλεύουμε μέσα στους στρατιώτες για τα δικαιώματά μας; Με δυο λόγια ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ Ή ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ;

Είναι εδώ όμως που προκύπτει ένα πιο σοβαρό ζήτημα - της ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ και της ΜΑΖΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ. Αναμφίβολα αν βρισκόμασταν προ του φάσματος μιας μαζικής άρνησης στο στρατό (σίγουρα οι επιπτώσεις θάταν ταυτόσημες και σε κοινωνικό επίπεδο) θα απαντούσαμε παρωνί! Είναι όμως σήμερα, τόσο ώριμοι οι συνθήκες, για να μιλάμε για μαζική άρνηση; Η απάντηση δεν μπορεί νάκαι καταφατική.

Οι μαρξιστές έχουν τη φήμη ότι είναι μεγάλοι θεωρητικοί, αλλά κύρια και μεγάλοι μαχητές στο πεδίο της πράξης. Άρνηση της κληρωτής θητείας σήμερα-σημαίνει ατομική άρνηση, άρνηση χωρίς προοπτικές.

Πάρα πέρα άρνηση της κληρωτής θητείας, σημαίνει για τους μαρξιστές άρνηση της ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΑΝΤΑΡΟΥΣ ΠΟΥΝΑΙ Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Εδώ πρέπει να κάνουμε μια παρένθεση και να πούμε ότι όχι μόνο δεν καταδικάζουμε για «χάρα της θητείας» αλλά υποστηρίζουμε και βοηθάμε ενεργητικά όλα αυτά τα στοιχεία (σκακιστοί, λιποτάκτες, φαντάροι με αναστολή, φαντάροι με «προβλήματα» που τελικά απολύονται κλπ.) γιατί στο πρόσωπό τους βλέπουμε τους επαναστατικούς οίονους που αύριο θα αγκαλιάσουν μαζικά, όλο το κίνημα στο στρατό. Εκφράζουν τις ευαισθησίες και την δύναμη (οι πιο μαχητικοί) του κινήματος, εκφράζουν την διαμαρτυρία της νεολαίας ενάντια στην καταπίεση. Η μεγαλύτερη όμως υποεισφορά των μαρξιστών έγκειται στο πρόγραμμα τους και την προσπάθειά τους να πείσουν αυτά τα στοιχεία ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΟΥΝ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΕΚΕ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΝΑ και να παλέψουν ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΒΑΣΗ ΕΝΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΒΑΣΙΚΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ.

Οι συνδικαλιστικές διεκδικήσεις αποκτούν ουσιαστικό περιεχόμενο από την στιγμή που χρησιμοποιούνται σαν σκάλα, σαν ένα μεταβατικό αίτημα που συνδέει τις καθημερινές διεκδικήσεις του κινήματος με την σοσιαλιστική προοπτική.

### ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

#### (α) ΓΕΝΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

1. Συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες στους στρατιώτες. Δημιουργία ενός συνδικάτου στρατιωτών και αντιπροσωπευτικών σωμάτων σε κάθε μονάδα έτσι ώστε να ασκήται έλεγχος και συμμετοχή, από τους συνθήκες διαβίωσης μέχρι και τα πιο σημαντικά ζητήματα (ποινές κλπ.)

2. Μείωση της θητείας σε (12) μήνες.

3. Ίδρυση λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από τον έλεγχο των εργαζομέ-

κο αίτημα, ξεκομμένο από την σοσιαλιστική προοπτική και υλοποίησιμο στον καπιταλισμό και αυτή της Αριστερής Πτέρυγας του ΣΚ ΕΔΕΚ που το συνδέει αναπόσπαστα με την σοσιαλιστική προοπτική.

Οι υποστηρίχτες της πρώτης άποψης, καταγγέλοντας (κύρια θεωρητικά μέσα από τον τύπο) τα διάφορα προβλήματα σχετικά με τις συνθήκες διαβίωσης των φαντάρων ή τα επιμέρους κρούσματα καταπίεσης των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο στρατό - χωρίς να προχωρούν παρακάτω, νομίζουν ότι προσφέρουν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ έργο στην υπόθεση του νεολαιϊκού κινήματος. Αναμφίβολα ίσως να έχουν μερικές επιτυχίες - θάταν όμως τόσο στερικές, έτσι ώστε να γίνουν πραγματικές κατακτήσεις ΟΧΙ.

Θάταν ευχής έργον για την αστική τάξη αν κατάφεραν να διατηρήσει επ' άπειρον την αστική δημοκρατία, συνεχίζοντας έτσι να εκμεταλεύεται ανενόχλητη την εργατική τάξη, και ακόμα περισσότερο να δημιουργήσει δημοκρατικές συνθήκες στο στρατό έχοντας έτσι ένα σύγχρονο και αποτελεσματικό στρατό για την αντιμετώπιση των ταξικών ανταγωνισμών. Δυστυχώς όμως γι' αυτή, λόγω των εσωτερικών νόμων του συστήματος, σέρνει από πίσω της το νεκροβάφει της, το προλεταριάτο. Είναι γι' αυτό ακριβώς τον λόγο που αναπροσαρμόζει την ταχτική και τις μεθόδους της (όπως τις καταδείξαμε πιο πάνω) ανάλογα με τις κοινωνικές συνθήκες, είναι γι' αυτό που επιλέγει την «λογική της καταπίεσης», είναι γι' αυτό που δεν πρόκειται να στερήσει καμία σημερινή επιτυχία ξεκομμένη από την σοσιαλιστική προοπτική-την συνεχή και αδιάκοπη πάλη ενάντια στην αστική τάξη, γιατί θα εξανέμιστοι αύριο με τον πρώτο άνεμο στην θύελλα της κρίσης και της αντίδρασης.

Η περίπτωση των συνδικάτων VPL/MG και LTU/MG των Δανών στρατιωτών, καθώς επίσης και η περίπτωση του συνδικάτου των Σουηδών στρατιωτών, που αγωνίζονται με ρεφορμιστικό τρόπο, καταδεικνύουν τη χρονοκωπία της πρώτης άποψης. Είναι νομιμοποιημένα και χρηματοδοτούνται από την ίδια την κυβέρνηση που χρηματοδοτεί και τα στρατιωτικά προγράμματα ακριβώς γιατί οι διεκδικήσεις τους δεν έχουν συνέχεια, παραμένουν απλά και μόνο ρεφορμιστικές. Δεν χωράει αμφιβολία ότι, θα χάσουν και αυτά τα ψιχουλά που τώρα έχουν, ή και ακόμα ότι θα χρησιμοποιηθούν από την αστική τάξη, την περίοδο της κρίσης-ακρίβως γιατί οι διεκδικήσεις τους, στερούνται της σοσιαλιστικής προοπτικής.

Δεν νοείται να παλεύεις για μείωση της θητείας (συνδικαλιστική διεκδίκηση) χωρίς να παλεύεις για το αίτημα της λαϊκής πολιτοφυλακής, σαν συμπλήρωμα στην κοινωνικά αναγκαία εργασία για την ασφάλεια του πληθυσμού (πολιτική διεκδίκηση που μόνο το σοσιαλιστικό κίνημα μπορεί να φέρει σε πέρας - η αστική τάξη δεν πρόκειται να οπλίσει ποτέ τον λαό). Δεν νοείται να καταγγέλλεις την καταπίεση και να παραγνωρίζεις τα αίτια της.

Οι συνδικαλιστικές διεκδικήσεις αποκτούν ουσιαστικό περιεχόμενο από την στιγμή που χρησιμοποιούνται σαν σκάλα, σαν ένα μεταβατικό αίτημα που συνδέει τις καθημερινές διεκδικήσεις του κινήματος με την σοσιαλιστική προοπτική.

### ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

#### (α) ΓΕΝΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

1. Συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες στους στρατιώτες. Δημιουργία ενός συνδικάτου στρατιωτών και αντιπροσωπευτικών σωμάτων σε κάθε μονάδα έτσι ώστε να ασκήται έλεγχος και συμμετοχή, από τους συνθήκες διαβίωσης μέχρι και τα πιο σημαντικά ζητήματα (ποινές κλπ.)

2. Μείωση της θητείας σε (12) μήνες.

3. Ίδρυση λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από τον έλεγχο των εργαζομέ-



νων σαν αναγκαίο συμπλήρωμα στην μείωση της θητείας.

### (β) ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

1. Αύξηση του μισθού των στρατιωτών στο ύψος του μισθού του εφέδρου αξιωματικού.

2. Κατάργηση των πειθαρχικών στες μονάδων, των στρατιωτικών φυλακών, των στρατοδικείων και της στρατονομίας.

3. Κατάργηση του στρατιωτικού χαιρετισμού.

4. Κατάργηση του αναγκαστικού κουρέματος και ξυρίσματος.

5. Κατάργηση της ΕΗΔ. Ελεύθερη μελέτη και δημιουργία βιβλιοθηκών και αθλητικών χώρων στες μονάδες.

6. Να σταματήσει το φακέλλωμα και κάθε διάκριση αναλόγως πολιτικών φρονημάτων.

7. Κατοχύρωση του ελεύθερου χρόνου. Να σταματήσει κάθε μορφή πειθαναγκασμού ή εξαναγκασμού.

8. Δικαίωμα άρνησης διαταγής, είτε όταν απειλούνται οι δημοκρατικές κατακτήσεις όπως το '74 είτε όταν απειλούνται οι διεκδικήσεις των εργαζομένων (π.χ. το δικαίωμα απεργίας).

9. Δωρεάν μεταφορά των στρατιωτών στες μονάδες με κρατική μέριμνα.

Σύντροφοι φαντάροι, σύντροφοι νεοσυλλεκοί του 87Α ας αγκαλιάσουμε και ας παλεύουμε για το πρόγραμμα μας! Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ, Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΜΑΣ!

Σημειώσεις 1,2,3: Στρ. κανονισμός 20-1.

Έφεδρος Στρατιώτης



στοις νεοσυλλεκτους για όσο θα φοράνε τα πράσινα.

Είναι μια θέση, η οποία αρνείται κάθε τι το ζωντανό, κάθε ανεξάρτητη πρωτοβουλία, κάθε διάλογο και άποψη. Είναι μια θέση που ισοπεδώνει κάθε προσωπικότητα και ακρωτηριάζει ανεξήγητα τους ανθρώπινους χαρακτήρες, έτσι ώστε όταν πια θάχουν ξεφύγει απ' αυτή την ζούγκλα, να τους έχει αποκοπεί κάθε διάθεση για πάλη, για μια καλύτερη κοινωνία.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται οι διοικήσεις για να επιβάλουν αυτού του είδους την πειθαρχία είναι δύο: (α) ο εξαναγκασμός και (β) πειθαναγκασμός.

(α) Η χρησιμοποίηση των ποινών (η στρατιωτική δικαιοσύνη συγκεντρώνεται στα χέρια του κάθε διοικητή χωρίς να ελέγχεται ή να υπάρχουν οποιαδήποτε ελεγχτικά όργανα για το σύνολο των ποινών. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που ακούσαμε διοικητές να ουρλιάζουν και να απειλούν τους φαντάρους «θα σου την τραβήξω». Ο κάθε διοικητής, ανάλογα με την νομιμοσύνη του και αν καλύπτεται από τον κανονισμό, μπορεί να τιμωρήσει με κράτηση, μέχρι φυλάκιση στο πειθαρχείο, δυσμενή μετάθεση και στρατοδικείο-το μέλλον των νέων κρέμεται από τα χέρια τους. Συνάμα όμως, πέρα από τον κανονισμό οι αξιωματικοί μπορούν να ικανοποιήσουν τα κόμπληξ τους αφού δεν τους ελέγχει κανένας, τιμωρώντας με «έμμεσο» τρόπο τους στρατιώτες. Και έχουμε να καταγγέλλουμε εδώ την περίπτωση του υπολοχαγού Γεωργίου Α'. (το περιστατικό συνέβηκε σε μονάδα της επαρχίας Λάρνακας) που έκλεισε στο πειθαρχείο στρατιώτη (Β4Β) γιατί έπιασε ψείρες στα γεννητικά όργανα για να προφυλάξει τάχα τους συναδέλφους του!!! Αντι να του δώσει άδεια μέχρι να αναρρώσει. Βέβαια ο λόγος είναι ότι δεν του άρεσε η «φάτσα» του...

λη χαρακτηρίζονται ως ψυχοπαθείς...)

Τρίτος τρόπος είναι η κατάχρηση του ελεύθερου χρόνου των στρατιωτών έτσι ώστε να τους εμποδίσουν να ασχοληθούν με οτιδήποτε «αλλότιο». Και αυτό μπορεί να γίνει με νόμιμο τρόπο π.χ. αναθέτοντας τους την αποψίλωση μιας περιοχής, κάνοντας οργάνωση εδάφους, μεταφέροντας χύματα και διάφορες άλλες αγγαρείες. Άλλωστε ο κανονισμός λέει ότι: «ως προς την συντήρηση της πειθαρχίας εντος των στρατιωτών, η αργία η οποία παρέχει ευκαιρία εις την διαφθοράν, θεωρείται ως λίαν επιβλαβής. Προς αποφυγήν λοιπόν της εξ αυτής προερχομένης βλάβης, απαιτείται να παρέχεται εις τους στρατιωτικούς σχολία κατάλληλος και επιφύλαξης».

Γενικά ο εξαναγκασμός μπορεί να ασκηθεί είτε μέσα από τον κανονισμό, είτε πέρα από τον κανονισμό - τα «οπλίσματα» και το έζλο στα «ιδιαιτέρως» ισχύουν μέχρι και σήμερα σε πολλές μονάδες.

(β) Η μέθοδος του πειθαναγκασμού, απαιτεί περισσότερη δεξιοτεχνία και είναι πιο εκλεπτυσμένη, γι' αυτό δεν μπορεί να την καταδείξει κανείς με απτα παραδείγματα.

Οι νέοι στρατιώτες μόλις αντικρύσουν το στρατιωτικό βούρκο και λόγω της έλλειψης προοπτικών, σκέφτονται, στην πλειοψηφία τους, πως πρέπει να συμπεριφερθούν διπλωματικά, να το παίζουν πάνω σε δύο και τρία ταμπλό για να κερδίσουν την εύνοια των αξιωματικών, έτσι ώστε να περάσουν πιο ανώδυνα την θητεία τους. Αυτό είναι το πρώτο λάθος, γιατί αναγκάζουν τον εαυτό τους να έρπει και να γλύνει για μια έξοδο, για μια «τιμητική» άδεια (που στο κάτω-κάτω κάποιος συνάδελφος που την δικαιούται, θα την στερήσει) για λίγο «τασμπούκεμα» (εξάλφωμα από εργασίες και σκόπια) ή ακόμα για πιο σοβαρά πράγματα όπως οι μεταθέσεις. Η

ψούν ενάντια στον εαυτό τους και την τάξη τους!!!

Πιο κατοχυρωμένος τρόπος είναι η ΕΗΔ (εθνική ή θηκή διαπαιδαγώγηση) οι θρησκευτικές τελέτες, οι εθνικές εορτές κλπ. όπου παπάδες και αξιωματικοί πασκιζουν να «εμφυσήσουν» στους στρατιώτες τις εθνικές και στρατιωτικές «αρετές», το «ανώτερο της φύλης μας» κλπ. Παράλληλα όμως προσπαθούν να διορθώσουν τα «κακώς έχοντα» και κύρια το θέμα της «εθνικής ενότητας» λέγοντας ότι μόνο οι Έλληνες μασιούνται από την διχόνοια και ότι πρέπει να ενωθούν για να φάμε τους «προαιώνιους εχθρούς» μας (Δεν αντιλαμβάνονται ότι είναι οι ίδιες οι αντιθέσεις του συστήματος που δεν αφήνουν να λειτουργήσει καμία ένωση σε εθνικό επίπεδο - αποκρύπτουν όμως ότι το φαινόμενο είναι παγκόσμιο και όχι Ελληνικό).

Ανακεφαλαιώνοντας στο ζήτημα των μεθόδων καταστολής πρέπει να πούμε ότι, τόσο ο εξαναγκασμός όσο και ο πειθαναγκασμός - αποτελούν μια αδιάσπαστη ενότητα για την επιβολή της κάθετης στρατιωτικής πειθαρχίας. Είναι όμως τόσο εύκολο να τασκιούν τα κόκκαλα και τα νεύρα της νεολαίας; μπορούν να ποδοπατήσουν, χωρίς κόστος, την ανθρώπινη φύση;

### Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

Εύλογο και καθοριστικό το ερώτημα για το ποιος ευθύνεται για όλη αυτή την καταπίεση. Ο αυταρχικός και παρωμένος χαρακτήρας των αξιωματικών ή ο ίδιος ο στρατιωτικός μηχανισμός σαν «μία υπέρτατη των ατόμων υφιστάμενη θέληση» όπως λέει και ο κανονισμός;

Ασφαλώς κανείς μας δεν μπορεί να αρνηθεί, να μην καταγγείλει και να μην παλεύει ενάντια σε κάθε μεμονωμένο έγκλημα, σε κάθε φαινόμενο κακομεταχείρισης

ΝΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ... έναντι οποιασδήποτε μορφής επιθέσεως, προερχομένης εξ εξωτερικών ή ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΕΧΘΡΩΝ» τα σχέδια νομίζω περιττεύουν.

Ούτε το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, αλλά ούτε και η πιο απλή λογική δεν θα επέτρεπαν σε κανένα να θυσιάσει για συμφέροντα που του είναι εντελώς αδιάφορα και ακόμα περισσότερο για να καταπολεμήσει τον ίδιο του τον εαυτό, τους φίλους του και ότι αγάπησε, την τάξη του!!! Για να γίνει κάτι τέτοιο πρέπει πρώτ' απ' όλα να του παραχαράξουν, να του αντιπρεθούν την ίδια του την ύπαρξη, να του μολύνουν το μυαλό, να του τασκιούν την θέληση και να του οβήσουν τα όνειρα για ένα καλύτερο κόσμο - κοντολογίς να τον μεταβάλουν σ' ένα σκουπίδι. Αυτή είναι η ουσία και το περιοχόμενο της στρατιωτικής καταπίεσης, αυτό είναι το νόημα της θητείας στο «μεγάλο σχολείο του στρατού».

Μια αξιοσημείωτη παρατήρηση, πάνω στην «λογική της καταπίεσης», είναι και η εξής:

α) Σε περιόδους όπου το εργατικό κίνημα κάνει έντονη την παρουσία του στο ιστορικό προσκήνιο, σαν συνέπεια των εσωτερικών όρων του καπιταλιστικού συστήματος - ο καταπιεστικός στρατιωτικός μηχανισμός αποκτά πιο αποκορυστικό προσωπείο, κτυπά πιο ξεκάθαρα. Η μέθοδος του ΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ αποτελεί πλέον την πεμπτολογία του.

β) Σε περιόδους όπου η αστική τάξη απειλείται από άλλες εκμεταλλεύτριες τάξεις, έχει την ανάγκη και προσπαθεί να παρασύρει σ' αυτή την μάχη όλο το έθνος, για όκο της άθελος. Τότε ακριβώς, ακολουθα αλεπουδίστικη ταχτική, προσπαθεί να πετάξει στον κάλαθο των αχρήστων, χωρίς να το πετυχαίνει, την μέθοδο του εξαναγκασμού και χειρίζεται πιο επιδέξια



# Καθρέφτης σου είναι κοινωνία και σου μοιάζουν...

Η αρτηριοσκλήρωση της καπιταλιστικής μας κοινωνίας έχει πια ανεξέλεγκτα και επικίνδυνα επιδεινωθεί. Η τελευταία περίοδος έχει να μας προσφέρει ένα μικρό πλήθος αποδείξεων και εκδηλώσεων της αρρώστιας αυτής. Ολοζώντανο παράδειγμα η ένοπλη ληστεία και ο θάνατος ενός νεαρού. Επεισόδιο σοβαρό για τα δεδομένα τούτου του τόπου στο οποίο πρέπει να σταθούμε με προσοχή. Το νυστέρι της αναζήτησης μας είναι επιτακτικό να μην παραμείνει στην επιφάνεια του αλλά να χυθεί μέχρι εκεί που παραφυλάει το καρκίνωμα το υπεύθυνο για την αλλοτρίωση και καταστροφή των κυττάρων. Η διαμόρφωση και η εφαρμογή της οικονομίας αλλά και κατ' επέκταση κάθε άλλου εξαρτώμενου κοινωνικού φορέα, έτσι όπως έχει σήμερα την καταντα δέσμια μιας κατευθυντήριας γραμμής που οδεύει με μόνη αποκλειστικά προοπτική το ιδιωτικό κέρδος.

Προς εξυπηρέτηση λοιπόν τούτης της προοπτικής, παραγωγή, επιστήμη και άνθρωποι αφοσιώνονται στην επίτευξη των κερδοσκοπικών τους στόχων, αδιαφορώντας για την επίδραση που έχουν αυτοί πάνω στο κοινωνικό σύνολο και υιοθετώντας κάθε είδους μέσο που θα τους οδηγήσει σε τούτο το ποθητό αποτέλεσμα. Άσχετο αν αυτό ισοδυναμεί με εκμετάλλευση, καταπίεση, εξολόθρευση, κατακλοπή οικονομικών πόρων, ισοπέδωση αξιών.

Η καπιταλιστική τούτη διοργάνωση της οικονομίας που υφίσταται και κανακεύει τα συμφέροντα των μεγιστάνων ολόκληρης της γης, δεν διστάζει να ρίξει στην κατανάλωση, υλική και πνευματική, κάθε είδους υποπροϊόντα άχρηστα και επιζήμια για την κοινωνική ζωή. Υποπροϊόντα όπως τα ναρκωτικά, τα νοθευμένα τρόφιμα, τις ταινίες βίας και πορνό, τα εξοθλιωμένα πρώτυπα και συνθήκες.

Παράλληλα και στα πλαίσια πάντα των ιδίων κεφαλαιοκρατικών κινήτρων και του ιδιοκτήτου τους «ολόγ-καν» ΧΑΜΗΛΩΤΕΡΑ ΚΟΣΤΑ - ΨΗΛΩΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ, προγραμματίζουν τον κύκλο των εργασιών της σε συνδυασμό με συμφέροντες τακτοποιήσεις πάνω στην οργάνωση και διανομή της παραγωγής, στους μισθούς των εργαζομένων, στις απολύσεις και προσλήψεις, στις τιμές και την ποιότητα των αγαθών, μα και σε οτιδήποτε άλλο διέπει τη ζωή, οικονομική, πολιτική, κοινωνική.

Σαν αποτέλεσμα των πιο πάνω αρρωστημένων διεργασιών, βλέπουμε να δημιουργούνται μέσα στην κοινωνία αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, προνόμια και άνισες ευκαιρίες, αλλοτριωμένοι άνθρωποι και ιδανικά.

## Χάρταυγή

ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1986 Πρωτοποριακή αγωνιστική έπαλξη του Κυπριακού Λαού

ΤΑΧΙΔΙΑ: ΠΟΛΙΤΕΣ 47-48, ΝΑΥΤΙΚΟΙ 47-48, 49-50, 51-52, 53-54, 55-56, 57-58, 59-60, 61-62, 63-64, 65-66, 67-68, 69-70, 71-72, 73-74, 75-76, 77-78, 79-80, 81-82, 83-84, 85-86, 87-88, 89-90, 91-92, 93-94, 95-96, 97-98, 99-100, 101-102, 103-104, 105-106, 107-108, 109-110, 111-112, 113-114, 115-116, 117-118, 119-120, 121-122, 123-124, 125-126, 127-128, 129-130, 131-132, 133-134, 135-136, 137-138, 139-140, 141-142, 143-144, 145-146, 147-148, 149-150, 151-152, 153-154, 155-156, 157-158, 159-160, 161-162, 163-164, 165-166, 167-168, 169-170, 171-172, 173-174, 175-176, 177-178, 179-180, 181-182, 183-184, 185-186, 187-188, 189-190, 191-192, 193-194, 195-196, 197-198, 199-200, 201-202, 203-204, 205-206, 207-208, 209-210, 211-212, 213-214, 215-216, 217-218, 219-220, 221-222, 223-224, 225-226, 227-228, 229-230, 231-232, 233-234, 235-236, 237-238, 239-240, 241-242, 243-244, 245-246, 247-248, 249-250, 251-252, 253-254, 255-256, 257-258, 259-260, 261-262, 263-264, 265-266, 267-268, 269-270, 271-272, 273-274, 275-276, 277-278, 279-280, 281-282, 283-284, 285-286, 287-288, 289-290, 291-292, 293-294, 295-296, 297-298, 299-300, 301-302, 303-304, 305-306, 307-308, 309-310, 311-312, 313-314, 315-316, 317-318, 319-320, 321-322, 323-324, 325-326, 327-328, 329-330, 331-332, 333-334, 335-336, 337-338, 339-340, 341-342, 343-344, 345-346, 347-348, 349-350, 351-352, 353-354, 355-356, 357-358, 359-360, 361-362, 363-364, 365-366, 367-368, 369-370, 371-372, 373-374, 375-376, 377-378, 379-380, 381-382, 383-384, 385-386, 387-388, 389-390, 391-392, 393-394, 395-396, 397-398, 399-400, 401-402, 403-404, 405-406, 407-408, 409-410, 411-412, 413-414, 415-416, 417-418, 419-420, 421-422, 423-424, 425-426, 427-428, 429-430, 431-432, 433-434, 435-436, 437-438, 439-440, 441-442, 443-444, 445-446, 447-448, 449-450, 451-452, 453-454, 455-456, 457-458, 459-460, 461-462, 463-464, 465-466, 467-468, 469-470, 471-472, 473-474, 475-476, 477-478, 479-480, 481-482, 483-484, 485-486, 487-488, 489-490, 491-492, 493-494, 495-496, 497-498, 499-500, 501-502, 503-504, 505-506, 507-508, 509-510, 511-512, 513-514, 515-516, 517-518, 519-520, 521-522, 523-524, 525-526, 527-528, 529-530, 531-532, 533-534, 535-536, 537-538, 539-540, 541-542, 543-544, 545-546, 547-548, 549-550, 551-552, 553-554, 555-556, 557-558, 559-560, 561-562, 563-564, 565-566, 567-568, 569-570, 571-572, 573-574, 575-576, 577-578, 579-580, 581-582, 583-584, 585-586, 587-588, 589-590, 591-592, 593-594, 595-596, 597-598, 599-600, 601-602, 603-604, 605-606, 607-608, 609-610, 611-612, 613-614, 615-616, 617-618, 619-620, 621-622, 623-624, 625-626, 627-628, 629-630, 631-632, 633-634, 635-636, 637-638, 639-640, 641-642, 643-644, 645-646, 647-648, 649-650, 651-652, 653-654, 655-656, 657-658, 659-660, 661-662, 663-664, 665-666, 667-668, 669-670, 671-672, 673-674, 675-676, 677-678, 679-680, 681-682, 683-684, 685-686, 687-688, 689-690, 691-692, 693-694, 695-696, 697-698, 699-700, 701-702, 703-704, 705-706, 707-708, 709-710, 711-712, 713-714, 715-716, 717-718, 719-720, 721-722, 723-724, 725-726, 727-728, 729-730, 731-732, 733-734, 735-736, 737-738, 739-740, 741-742, 743-744, 745-746, 747-748, 749-750, 751-752, 753-754, 755-756, 757-758, 759-760, 761-762, 763-764, 765-766, 767-768, 769-770, 771-772, 773-774, 775-776, 777-778, 779-780, 781-782, 783-784, 785-786, 787-788, 789-790, 791-792, 793-794, 795-796, 797-798, 799-800, 801-802, 803-804, 805-806, 807-808, 809-810, 811-812, 813-814, 815-816, 817-818, 819-820, 821-822, 823-824, 825-826, 827-828, 829-830, 831-832, 833-834, 835-836, 837-838, 839-840, 841-842, 843-844, 845-846, 847-848, 849-850, 851-852, 853-854, 855-856, 857-858, 859-860, 861-862, 863-864, 865-866, 867-868, 869-870, 871-872, 873-874, 875-876, 877-878, 879-880, 881-882, 883-884, 885-886, 887-888, 889-890, 891-892, 893-894, 895-896, 897-898, 899-900, 901-902, 903-904, 905-906, 907-908, 909-910, 911-912, 913-914, 915-916, 917-918, 919-920, 921-922, 923-924, 925-926, 927-928, 929-930, 931-932, 933-934, 935-936, 937-938, 939-940, 941-942, 943-944, 945-946, 947-948, 949-950, 951-952, 953-954, 955-956, 957-958, 959-960, 961-962, 963-964, 965-966, 967-968, 969-970, 971-972, 973-974, 975-976, 977-978, 979-980, 981-982, 983-984, 985-986, 987-988, 989-990, 991-992, 993-994, 995-996, 997-998, 999-1000

Έτσι βλέπουμε νεαρούς σαν τον Πιτταρα να οπλίζονται μ' ένα πιστόλι και να εισβάλλουν σε χαρτοπαικτικές λέσχες για να κυνηγήσουν το σάπιο όνειρο της υπερκατανάλωσης, το παρεξηγημένο υποκατάστατο της πραγματικής τους ανάγκης για οικονομική απελευθέρωση και ποιοτική ζωή.

Μια πράξη απόγνωσης που ξεσκεπάζει αδυναμίες και εκδικείται έμμεσα την κοινωνία που τους ανάγινε χώνοντας τους ως το λαιμό στα αδιέξοδα της ανεργίας, της οικονομίας που εξελικτικά χρεωκόπη, του πολέμου που απειλεί και της εγκληματικότητας που караδοκα. Αυτή που όπως είπαμε και πιο πάνω κάνει κινητήρια δύναμη το κέρδος των λίγων αντι το όφελος των πολλών και ιδανικό της το χρήμα και την κατανάλωση αντι την ανύψωση του επιπέδου των παραγωγικών δυνάμεων και τη συλλογική και ισότιμη ανάπτυξη της ανθρώπινης ζωής. Αδιέξοδα που το σημερινό καπιταλιστικό κράτος και οι ταγμένοι χωροφύλακες του «οι αστυνομικές δυνάμεις» αδυνατούν να λύσουν.

Αδυνατεί το σημερινό κράτος γιατί οι μηχανισμοί του είναι κτισμένοι με τέτοιο τρόπο που να προστατεύουν τα

μικρο-μεγάλα συμφέροντα και καπιτσια της τάξης που το επινόησε. Και όταν αυτή η τάξη κάνει γούστο να ποντάρει στην πράσινη τσόχα των ιδρώτα των εργαζομένων, τούτο είναι ανήμπορο να την εμποδίσει, γιατί εκ των πραγμάτων αυτή το έχει καπελλωμένο και κομμένο - ραμμένο στα μέτρα της. Είναι ανήμπορο γι' αυτό όπως ακριβώς ήταν ανήμπορο να σταματήσει την καταλήστευση των ζώων από την αγρέπαιλη της Αθαλάσσας, την κατάχρηση του σανου από την ίδια έπαυλη, την παρακράτηση από το δημόσιο των ενοικίων των καταστημάτων στο αεροδρόμιο Λάρνακας, την παράνομη εισαγωγή των μερσεντες στη Λεμεσό, τη φοροδιαφυγή παγκύπρια και την εξαγωγή στο εξωτερικό του «συναλλάγματος μας».

Αδυνατεί η αστυνομία γιατί μερικοί μπορούν να εξαγοράζουν, να φιμώνουν να κατευθύνουν. Την καταστούν ανίσχυρη το χρήμα και τα συμφέροντα της ίδιας ακριβώς τάξης πραγμάτων. Γιατί ενώ βγάζει στους δρόμους «μπουλτοκ» να καταπολεμήσουν την παρανομία, αυτή χώνεται σε μια χαρτοπαικτική λέσχη, εξασκώντας ή και προστατεύοντας την. Γιατί από δεκαετίες τώρα εξαπαλίζει παγκόσμια εκστρατείες για να περιορίσει το έγκλημα χωρίς ποτέ να το κατορθώνει.

ΓΕΝΙΚΑ δεν μπορεί το σημερινό σύστημα του καπιταλισμού να εξουδετερώσει ή έστω να χαλιναγωγήσει τα προβλήματα της κοινωνίας, γιατί κυρίαρχος υποκινητής τους είναι οι δικές του δομές και εφαρμογές.

Ριζική θεραπεία και λύση τους γίνεται δυνατή μόνο με την ανατροπή και αντικατάσταση του από ένα σύστημα σοσιαλιστικό. Ένα σύστημα σχεδιασμένο έτσι ώστε να απελευθερώνει και να πειθαρχεί τις παραγωγικές και κοινωνικές του δυνάμεις στο να ενεργούν με αρμονία, βάζοντας σαν βασικό στόχο την εξυπηρέτηση των πραγματικών αναγκών όλων ανεξαιρέτα των ανθρώπων και την εξασφάλιση ενός επιπέδου ζωής που δεν θα καταπιέζει, άνισομεταχειρίζεται και αποπροσανατολίζει.

Ενός επιπέδου ζωής που δεν θα εξαναγκάζει τους νεολαίους της να χώνονται σε χαρτοπαικτικές λέσχες για να διεκδικήσει με τη βία όλα εκείνα που η κοινωνία τους γαλούχει να αποζητούν αλλά αρνείται να τους δώσει.

Ένα σύστημα και ένα επίπεδο ζωής που δεν θα εξωθεί στο έγκλημα, τη βία και την ανταγωνιστικότητα γιατί θα προσφέρει τα μέσα και τα κίνητρα για επιβίωση και ανάπτυξη, για συνεργασία και αλληλεγγύη.

NATASA

## Η απεργία στην ΚΕΜ-ΤΑΞΙ

Στες 17 του Νιόβρη ξεκίνησε η απεργία στην ΚΕΜ-TAXI-AVIS. Κράτησε μέχρι τις 28 του Νιόβρη και λύθηκε με μια νίκη των εργατών. Το προσωπικό αναγκάστηκε να προχωρήσει σε δυναμικά μέτρα για να αμυνθεί ενάντια στην αδιαλλαξία της εργοδοσίας, μιας απο τις πιο σκληρές εργοδοσίες στην Κύπρο, που μέχρι σήμερα αρνιόταν το βασικότερο τους δικαίωμα για οργάνωση.

Η εργοδοσία της ΚΕΜ-TAXI-AVIS έχει παράδοση για την αντεργατική της ιστορία από την εποχή που ήταν ιδιοκτήτης της Εταιρείας ΚΕΜ. Όταν οι εργάτες προσπαθούσαν να οργανωθούν έμπαινε από την αρχή στην αντεπίθεση. Απόλυε τους πρωτεργάτες πριν προλάβουν να οργανώσουν τους υπόλοιπους και εξαγόραζε απεργοσπάστες. Έτσι τους διασπούσε από την αρχή με αποτέλεσμα μέχρι το 1986 να μην καταφέρουν ποτέ οι εργάτες να οργανωθούν και να τους εκμεταλλεύεται όπως αυτή ήθελε. Σε περιόδους ύφεσης τους απέλυε και στες περιόδους αιχμής τους ανάγκαζε να δουλεύουν μέχρι και 36 ώρες συνέχεια, οδηγώντας λεωφορεία με κίνδυνο τόσο των ιδίων όσο και των επιβατών τους.

Η απεργία των εργαζομένων της ΚΕΜ-TAXI-AVIS είναι μια πολύ σημαντική απεργία για το κυπριακό

κοινωνικό κίνημα. Όχι γιατί ήταν μια μεγάλη σε όγκο απεργία, όσο διότι μέσα από την απεργία αυτή ξεπηδούν μια σειρά από διδάγματα.

### Διδάγματα

Τον απεργιακό αγώνα οργάνωσαν και οδήγησαν στη νίκη νέοι εργάτες που δεν είχαν δεκτεί ήττες στο παρελθόν από την εργοδοσία. Η προηγούμενη φορά που οι εργάτες της ΚΕΜ-TAXI-AVIS προσπάθησαν να οργανωθούν και ηττήθηκαν ήταν πριν τέσσερα χρόνια και πολλοί από τους τότε απεργούς ήταν τώρα απεργοσπάστες φοβούμενοι πιθανή νέα αποτυχία της προσπάθειας.

Η απεργία αυτή είναι η τρίτη στην ιστορία του κυπριακού κινήματος όπου έγινε κατάληψη του χώρου δουλειάς. Για πρώτη φορά έγινε κατάληψη στην απεργία της Σκουριώτισσας το 1948. Η δεύτερη ήταν στην

## Νίκη των εργατών



απεργία της Κόκα-Κόλα το 1975 και για τρίτη φορά τώρα στην ΚΕΜ — TAXI. Αποκαλύφθηκε ο ρόλος της εργοδοσίας και το πόσο αδιάτακτη είναι για να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της. Απολύσεις, εκφοβισμούς, απεργοσπάστες, χρησιμοποίηση του αστικού κράτους κλπ.

Το αστικό κράτος με τους μηχανισμούς του, την αστυνομία και τα Δικαστήρια, συντάχθηκε με την εργοδοσία αποκαλύπτοντας έτσι τον ρόλο του. Τους μεν απεργούς τους οδήγα στα δικαστήρια διότι «εμπόδιζαν τη μετακίνηση των

οχημάτων», αλλά καμμία διαδικασία δεν κινήθηκε ενάντια στην εργοδοσία που καταπατούσε ακόμη και τους αστικούς νόμους, απολύοντας παράνομα τους εργάτες της ή αναγκάζοντας τους να οδηγούν λεωφορεία μέχρι και 36 ώρες συνεχώς, παρα τις καταγγελίες του προσωπικού και παρα την εκστρατεία για την οδική ασφάλεια.

Η αυθόρμητη συμπαράσταση των άλλων εργαζομένων, τόσο υλική όσο και ηθική στες κρίσιμες στιγμές της απεργίας, έδειξε

την ταξική αλληλεγγύη στους εργατικούς αγώνες και πόσο χρήσιμη είναι η συμπάρασταση του εργατικού κινήματος σε κάθε εργατικό αγώνα.

Όμως το μεγαλύτερο δίδαγμα βγαίνει από το ότι οι εργάτες ενωμένοι και αποφασισμένοι να νικήσουν είναι ανίκητοι.

Η ενότητα των απεργών ήταν η βασική αιτία της νίκης και από την πρώτη στιγμή αυτός ήταν ο στόχος της εργοδοσίας. Προσπάθησε να μεταφέρει τη σύγκρουση σε προσωπικό επίπεδο δεχομένη τα αιτήματα κατ' αρχήν αλλά ταυτόχρονα αρνούμενη να επαναπροσλάβει όλους τους απολυμένους. Προσπάθησε να διασπείρει διάφορους ψιθυρούς μεταξύ των απεργών για να τους διασπάσει, χρησιμοποίησε την αστυνομία και τα Δικαστήρια για να τους τρομοκρατήσει. Εξαγόρασε απεργοσπάστες. Όμως η ενότητα των εργατών νίκησε.

### Τα σημερινά καθήκοντα

Οι εργάτες αναγκάζον-

τας την εργοδοσία να διαπραγματευτεί με τους συντεχνίες τους πέτυχαν μια μεγάλη νίκη που όμως από μόνη της δεν θα τους δικαιώσει. Έχουν να δώσουν ακόμη πολλές μάχες. Για καμμία στιγμή δεν πρέπει να θεωρηθούν τον αγώνα τους τελειωμένοι. Η εργοδοσία δεν θα μετατρέψει την πολιτική της από τη μια στιγμή στην άλλη σε φιλεργατική. Συνέχεια προσπαθεί να διασπάσει τους εργάτες και να μετατρέψει έτσι τη νίκη τους σε ήττα.

Έτσι το πρώτο μας καθήκον είναι η διατήρηση της ενότητας σαν το πιο δυνατό όπλο. Αντίθετα η διάσπαση διευκολύνει τα σχέδια της εργοδοσίας.

Για να διατηρηθεί η ενότητα πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι να κρατούνται ενήμεροι και να νοιώθουν ότι συμμετέχουν στην λήψη αποφάσεων.

Γι' αυτό η επιτροπή πρέπει να κρατά ενήμερους τους εργάτες για κάθε εξέλιξη και να ζητά τη γνώμη τους. Όμως οι ίδιοι οι εργάτες πρέπει να σπρώχνουν τις συντεχνίες στη μάχη που έχουν να δώσουν με την εργοδοσία, ελέγχοντας τους συντεχνιακούς, δίνοντας ταυτόχρονα την ενεργό συμπαράσταση τους.

Αχιλλέας Αχιλλέως  
Λάρνακα



# Ύμνος στην ειρήνη

α'

Δέσποινα του κόσμου, ακατάλυτη πνοή της ζωής, να-μας πάλι σκηνίτες της θλίψης-σου.

Κάθε αβγή βαφτίζουμε το μέτωπό-μας στο χρυσάφι της θωρίας-σου, ντυνόμαστε την πανάρχαια υπόσχεση και ξεκινάμε για τα σκοτεινά περάσματα. Ίσκιος πελώριος καλπάζουν στη ράχη του καμμένου καλοκαιριού κι οι πεδιάδες τρέμουν ως τα βάραθρα του πόνου, οι πεδιάδες που πολλά είδαν και πολλών αλόγων τα ποδοβολήτα υπομονέφανε.

Για να φτάσουμε στη μεγαλοσύνη-σου, περπατούμε μέσα στ' όνειρο, αφού η ίδια είσαι το μέγα όνειρο, το πιο αληθινό· διαπλέουμε την παραγμένη συνείδηση της Ιστορίας, όταν τα υπόγεια βογγητά ανεβαίνουν από τα έγκατα και ο πανικός στα μετακινούμενα φρυγικά δάσα, γιατί μια φορά μόνο οι στρατηλάτες ανεμίζουν τις σημαίες κι έπειτα χάνονται. Χάνονται, ενώ οι στρατιώτες διασκεδάζουν.

Έτσι μαθαίνουμε να σε γνωρίζουμε, φορτωμένοι σπαραγμο και αδικία από τους βαθιούς αιώνες, και μνήμες άκραντες ίσαμε τον ουρανό, μνήμες ματωμένες που τότε ορθώνουν την ορφανή ψυχή και τότε τηνε γονατίζουν.

Οδεύουμε ανάμεσα σε αιηλές θάλασσες και νικημένους θριάμβους. Και η πορεία δεν είναι διόλου ακίνδυνη, όταν οι τυφώνες της οργής σαρώνουν τις άνοιξες κι οι ποταμοί φουσκώνουν, ενώ δίπλα-μας η άβυσσος πάντ' ανοιχτή κι ανήμπορη. Ανήμπορη να τους νοουητέσει.

β'

Αρχόντισσα της μοίρας-μας, χειροποίητη με τις χίλιες νίκες στ' αστήθι και τις χίλιες μαχαίριες στην πλάτη, χρυσό περιδέραιο της αγρύπνιας-μας στους καιρούς των αγρίογούρων-γι' αφτους ακριβώς μιλώ.

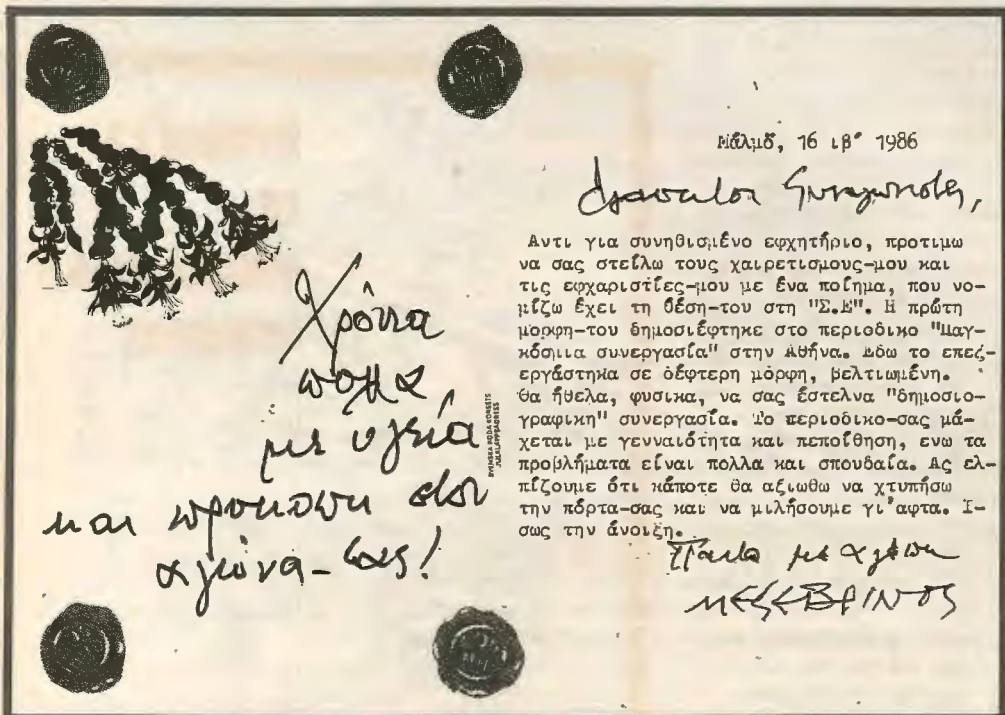
Στ' όνομά-σου οι δυνατοί κι οι φαρισαίοι ορκίζονται, όταν στις δικές-σου θάλασσες καθελκύουν τα πυρινικά κήτη, ενώ οι αρχιερείς με το σταβρο στο χέρι εβλογούν τα έργα-τους, κι εμείς ανεβαίνουμε το βουνό της υπομονής-σου, ξεροντας πως στα σπλάχνα-του λαγούμια ανοίγουν.

Όμως η πίστη-μας διόλου δε λυγίζει, ουδέ η ψυχή δειλιάζει μες στις ημαρτημένες πολιτείες-τους. Οι άνεμοι σηκώνονται κι εμείς χιλιάδες παρασάγγες μέσα στους ωραίους εριπιώνες, προχωρούμε και πέφτουμε, πέφτουμε και προχωρούμε μέσ' από ακαταπόνητους θανάτους και ανάστασες.

Και κάθε αβγή στο στήθος-σου ένα πελώριο κόκκινο τριαντάφυλλο ανοίγει. Κι όσο σκοπεύουν, τόσο πληθαίνουν τα τριαντάφυλλα, ώσπου μια μέρα η απληστία-τους θε να τους αφανίσει, ώσπου μια μέρα οι ηγούμενοι θα γκρεμοτσακίσουν απ' τα καμπαναριά της ψεβδομαρτυρίας.

Ειρήνη, μεγαλόχαρη, του κόσμου ακατάλητη ανάσα, καρδιά της καρδιάς-μας.

ΜΕΣΕΒΡΙΝΟΣ



## ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΧΟΡΟ

### Καλύφθηκε ο στόχος των 8 χιλιάδων!

Τεράστια επιτυχία σημείωσε ο Παγκύπριος Χορός της Σοσ. Εκφρασης από κάθε άποψη.

Πιάστηκαν τελικά £8485 (βλέπε πίνακα.)

Μετά την αφαίρεση κάποιων εξόδων (δώρα, τυπογραφικά κ.α.) θα μείνουν καθαρά έσοδα γύρω στις £8.000. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών των χρημάτων βγήκε δεκάσέλινο με δεκάσέλινο από χιλιάδες εργαζόμενους. Ας σημειωθεί ότι καλύφθηκαν σπίτι με σπίτι όλα τα βασικά προάστεια και εργατικές γειτονίες των τριών μεγάλων πόλεων.

Η προσέλευση στο χορό ήταν η μεγαλύτερη μέχρι σήμερα. Γέμισε ασφυχτικά το κέντρο «Βασίλικά».

Ο ενθουσιασμός των παρευρεθέντων συντρόφων και φίλων της οργάνωσης φάνηκε στο μέγεθος των εισφορών μέσα στο κέντρο — £600.

Επιτυχής από κάθε άποψη ήταν και η διασκέδαση στο χορό που κράτησε μέχρι της πρώινες ώρες. Και δικαιολογημένα. ΠΟΙΑ ΑΛΛΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙ-

ΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΖΕΨΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ £8000 ΔΕΚΑΣΕΛΙΝΟ ΜΕ ΔΕΚΑΣΕΛΙΝΟ;

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ ΚΕΡΔΙΣΕ Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ, ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΜΕΣΟ

## Αζήτητα δώρα

Οι πιο κάτω λαχνοί κερδίζουν δώρα που παραμένουν ακόμα αζήτητα. Θα εξαργυρώνονται μέχρι το τέλος του Γενάρη. 07524 - Βίντεο Σιάρπ αξίας £470.

13141 — Στερεοφωνικό συγκρότημα Σάνσουι αξίας £280

Διάφορα άλλα δώρα: 05396, 09913, 04338, 14363, 14847, 07495, 11979, 04807, 19181, 07922, 07460, 09093, 08659, 11095, 16781, 17321, 09803, 08262, 07277.

Στόχος	£3600	£2850	£1550	£700	£8700
Κάλυψη	£3500	£2715	£1430	£840	£8485
Κάλυψη %	97%	95%	92%	120%	98%
	Λ/σία	Λ/σος Πάφος	Λ/κα	Κέντρο	ΣΥΝΟΛΟ

## ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

### «ΠΑΤΡΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

### ... και το κουμάρι ποτε δεν πεθαίνει

Για μας τους Έλληνες, τους πολύ Έλληνες που λένε, όπου στες φλέβες μας κυλάει αίμα Ελληνικό, χρώματος γαλάζιου με λευκά αιμοσφαίρια, τα ιδανικά μας είναι τρία: «Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» και ο Θεός να μας προσέχει από τους κομμουνιστές. Σύμβολο μας η ένδοξη σημαία μας, η Ελληνική, που όταν τη βλέπουμε να κυματίζει στον αέρα, μας πέφτουν τα βρακιά μας από τη χαρά μας.

Γι' αυτό σε κάθε ευκαιρία την κρεμμάμε έξω. Όχι μονάχα στες εθνικές μας επετείους, που είναι τόσες λίγες για ολόκληρο χρόνο, αλλά και στους ποδοσφαιρικούς μας αγώνες ειδικά αν ο αντίπαλος είναι κόκκινος, καθώς και όταν παίζουμε κουμάρι για να μας προσέχει από τους ληστες και τους κάθε λογής αλήτες που αγάπησαν τόσο πολύ το παραδάκι μας.

Αυτό το αθώο παιχνιδάκι είναι το χόμπι μας. Κερδίζουμε τόσες χιλιάδες λίρες με τον κόπο μας και τον ιδρώτα μας που δεν βρίσκουμε καλύτερο τρόπο να τες χαρούμε, παρά όταν τες βλέπουμε να πηγαиноέρχονται πάνω στην πράσινη τσόχα. Γι' αυτό φτιάξαμε σωματεία και λέσχες αόρατες από την αστυνομία μας. Εξ άλλου δουλειά της αστυνομίας είναι να προσέχει τες περιουσίες μας και τες γυναίκες μας όταν εμείς απουσιάζουμε απ' το σπίτι και όχι να μας κυνηγά.

Αν κανένας δύστυχος αστυνομικός κουρασθεί από το καθήκον κατά τις πρώινες ώρες τότε φτιάχνουμε σπέσιαλ σουπες κάθε λογής και τες προσφέρουμε ζεστές. Κι αν κάποιος αλήτης τολμήσει να μας πειράξει τότε αυτός, αφήνει τη σουπά του και τη ζεστασιά του, και

του ρίχνει μια σφαίρα στην καρδιά, ενώ εμείς συνεχίζουμε το παιχνιδάκι μας. Η Πατρίς που εμείς είμαστε η ραχοκοκκαλιά της είμαστε σίγουροι ότι θα τον ανταμείψει.

Η Θρησκεία, που εμείς είμαστε τα παιδιά της, παρ' όλο που δε βρίσκουμε χρόνο για εκκλησία, εξομολόγηση, νηστεία και τα συναφή, δεν αμφιβάλλουμε ότι θα τον συγχωρέσει κατόπιν των πιστοποιήσεων μας για αυτοάμυνα. Έδω ολόκληρο φράνκο ανακήρυξε ήρωα και σωτήρα του έθνους και δεν θ' ανακηρύξει τον δικό μας;

Τώρα όσο για την οικογένεια που για μας είναι το κύτταρο της ζωής, και που τόσο πρέπει να την προστατέψουμε από τους άθεους κομμουνιστές, ελπίζουμε και πάλι να τον δεκτεί στες αγκάλες της. Εμείς πάντα υποστηρίζου-

με το θεσμό της οικογένειας παρ' όλο που φροντίσαμε να μην τη βλέπουμε συχνά. Φροντίσαμε όμως για ένα σκυλάκι στην κυρία μας, δάσκαλο στα παιδιά, video για όλα τα γούστα και ασφάλεια γύρω από το σπίτι από καγένα κλέφτη ή τυχόν νυκτερινό εραστή, καθώς εμείς τρώμε την πρώινη μας σουπά στο μπαλκόνι του σωματείου μας, αφού έχουμε χάσει και την τελευταία παρτία.

Για μας τους Έλληνες, τους πολύ Έλληνες που λένε, τρία είναι τα ιδανικά μας, «Πατρίς Θρησκεία Οικογένεια» και η χαλαρόλευκη να κυματίζει ψηλά στο σωματείο μας έστω κι αν λίγα μέτρα πιο κάτω ένα κορμί κείται νεκρό γιατί ζήλεψε πολύ το παραδάκι μας.

Χρόνια πολλά και καλά κέρδη στη Δεξιά έστω κι από το κουμάρι.

Γ. Κυπραίος



## ΕΛΛΑΔΑ:

## Το εργατικό κίνημα

## απαιτεί αλλαγή πολιτικής

Χιλιάδες εργαζόμενοι έξωσαν στις 16 Δεκέμβρη τη βουλή με απαίτηση το σπάσιμο της σφικτής εισοδηματικής πολιτικής, ενώ μέσα οι 300, παρουσία του πρωθυπουργού συζητούσαν τους προϋπολογισμούς του 1987. Ταυτόχρονα οι οδοκαθαριστές έδιναν μια αποφασιστική μάχη ενώ λίγες μέρες προηγουμένως, στη διάρκεια των εργασιών της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, χίλιες και μια πολιτικές τάσεις βγήκαν στην επιφάνεια.

## Οικονομία - προϋπολογισμός

Η κρίση της ελληνικής οικονομίας συνεχίζεται με σίγουρη προοπτική μόνο τη χειροτέρευση, εφόσον εξακολουθεί να επικρατεί η αναρχία της καπιταλιστικής παραγωγής με την οικονομία στα χέρια του κεφαλαίου να παραδέρνει και τον Παπανδρέου να προσπαθεί να πάρει άριστα στις εξετάσεις που δίνει σαν διαχειριστής του ελληνικού καπιταλισμού.

Εξαιτίας των ελλειμμάτων της περιόδου 1982-86 το εξωτερικό χρέος της χώρας υπερδιπλασιάστηκε, ενώ το συνολικό δημόσιο χρέος (εξωτερικό και εσωτερικό) υπερτριπλασιάστηκε.

Πιο συγκεκριμένα, από 928 δισ δραχμές το 1982, στα τέλη του 1986 έφτασε τα 3068 δισ.

Ο προϋπολογισμός του 1987 προνοεί αύξηση του ποσοστού των έμμεσων φόρων σε σχέση με το ολικό ποσό που προέρχεται από τη φορολογία. Το 1986 το ποσοστό αυτό ήταν 70,9% ενώ το 1987 θα φτάσει το 71,2%. Το αποτέλεσμα αυτής της τάσης είναι ότι από το 1982 που οι φόροι αυτοί ήταν το 22% της ιδιωτικής κατανάλωσης, σήμερα να φτάσουν το 30%.

Με πληθωρισμό σε μέσα επίπεδα γύρω στο 12-13% (έτσι τον υπολογίζει η Κυβέρνηση) ή πιο πάνω, οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων προβλέπεται να αυξηθούν μέχρι 11%. Δηλαδή οι πραγματικές αποδοχές θα μειωθούν. Κι όλα αυτά έχοντας υπόψη ότι το 1986 το εισόδημα των μισθωσυντηρητών έπεσε κατά 10%.

## Κεντρική Επιτροπή του ΠΑΣΟΚ

Η συζήτηση λοιπόν της Κεντρικής Επιτροπής που έγινε πριν λίγες βδομάδες επεκτάθηκε σε ένα μεγάλο φάσμα θεμάτων. Από την ιδέα και αναγκαιότητα της κυβερνητικής αυτοδυναμίας και τα αίτια της κρίσης στη χώρα ως τη νομιμοποίηση ή όχι των τάσεων μέσα στο κόμμα. Είναι ενδιαφέρον το γεγονός ότι όλα τα θέματα που θίχθηκαν ακούστηκαν αντίθετες τοποθετήσεις.

Στο θέμα του διαλόγου με τα άλλα κόμματα φάνηκε ότι σοβαρή μερίδα βλέπει την ανάγκη για επαναπροσέγγιση -συνεργασία με το Κ.Κ.Ε., ενώ το μόνο που φαίνεται να ειπώθηκε «εναντίον» αυτής της άποψης είναι ότι «προσπαθήσαμε σύντροφοι αλλά αυτοί δεν θέλουν». Μέσα στα πλαίσια της συζήτησης αυτού του θέματος εντάχθηκε

και η συζήτηση για την κατάργηση του σημερινού εκλογικού συστήματος και την υιοθέτηση της απλής αναλογικής. Κάποιοι στάθηκαν εναντίον, αρκετοί υπερ και άλλοι σωστά τόνισαν ότι η απλή αναλογική πρέπει να είναι συμπληρωματική και όχι προϋπόθεση της συνεργασίας των αριστερών κομμάτων.

Οι περισσότεροι από τους ομιλήτες υποστήριξαν την εισήγηση του Α. Παπανδρέου για τη σύνταξη του ιδεολογικού «Μανιφέστου», στο οποίο θα διαχωρίζονται οι βραχυπρόθεσμοι από τους μακροπρόθεσμους στρατηγικούς στόχους (κατά το πρότυπο της κλασσικής σοσιαλδημοκρατίας). Υπήρξαν όμως και αυτοί που αντιτάχθηκαν σ' αυτή τη θέση.

Η ένταξη του ΠΑΣΟΚ στη «σοσιαλιστική διεθνή»



Οι απεργοί σκουπιδιάρηδες, παρατες επιθέσεις που δέχτηκαν από την αστυνομία, νίκησαν, ανατρέποντας στην ουσία την εισοδηματική πολιτική του Παπανδρέου.

υπήρξε θέμα στο οποίο εναντιώθηκαν πολλά μέλη της Κ.Ε. αρνούμενοι ένταξη σε ένα «μοντέλλο σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης».

Η συζήτηση τελικά κατέληξε και στο σημείο της απόδοσης ευθυνών για την κρίση και στην κοινωνία και στο ΠΑΣΟΚ. Πολλές ήταν οι φωνές που επέρριψαν ευθύνες στο Εκτελεστικό Γραφείο και για πρώτη φορά, στον ίδιο τον Παπανδρέου.

Ζητήθηκε η σύγκληση έκτακτου συνεδρίου, που αφού απορρίφθηκε, οδήγησε τέσσερις Κ. Επιτροπές να καταψηφίσουν την πολιτική εισήγηση του Παπανδρέου. Τελικά θίχτηκε και το θέμα της επιστροφής των διαγραμμένων, που αν και με διαφορετικές αποχρώσεις, ήταν άποψη που υποστηρίχθηκε πλατεία.

## Ο συσχετισμός των δυνάμεων

Η σχέση τάξεων και πολιτικών δυνάμεων στην ελληνική κοινωνία σήμερα είναι πολύπλοκη και αρκετά ενδιαφέρουσα.

— Η Νέα Δημοκρατία δεν σταματά να τονίζει ότι είναι πρώτο κόμμα, ότι το ΠΑΣΟΚ είναι κυβέρνηση μειοψηφίας αλλά δεν τολμά να βάλει θέμα εκλογών.

— Το μεγάλο κεφάλαιο κρατά τα χαλινάρια της δεξιάς, διότι ξέρει ότι δεν μπορεί σήμερα να την χρησιμοποιήσει λόγω της δύναμης της εργατικής τάξης. Αφήνει τον Παπανδρέου στην εξουσία. Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης αυτός τους απαντά:

«Σας καλώ εγώ, ο πρωθυπουργός της χώρας να συμβάλετε στην ανάπτυξη της οικονομίας», εννοώντας φυσικά ότι θα έχουν και όση βοήθεια θέλουν. Ο Ράλλης τονίζει ότι «η κατάσταση απαιτεί τη συνεργασία όλων μας» και την ίδια στιγμή ο Μητσοτάκης λέει στο κεφάλαιο και στον Ράλλη να μην περιμένουν τίποτα από το ΠΑΣΟΚ διό-

τον βάζει στη θέση του τονίζοντας ότι «η επιστράτευση είναι συνταγματικό δικαίωμα του πρωθυπουργού όταν κινδυνεύει η δημοκρατία». Το κεφάλαιο τριβεί τα χέρια....

Παρα την επιστράτευση των απεργών, παρα τα ΜΑΤ, παρα το ξύλο και τις συλλήψεις, παρα τη χρησιμοποίηση του στρατού σαν απεργοσπαστικού μηχανισμού, οι οδοκαθαριστές κερδίζουν μια μεγαλειώδη νίκη. Πρωτοπόρο ρόλο παίζουν στελέχη και Δήμαρχοι του ΠΑΣΟΚ.

— Ο Παπανδρέου προσπαθώντας να παίξει το παιχνίδι του κεφαλαίου σε όλα τα μήκη και πλάτη της ελληνικής πολιτικής σκηνής, στέλνει εργάτες και συνδικαλιστές (και του ΠΑΣΟΚ) στα δικαστήρια. Αυτά βγάζουν απεργίες παράνομες, φυλακίζουν εργάτες - συνδικαλιστές (π.χ. απεργίες των ναυτεργατών, των εργαζομένων στην ΟΑΕΔ κ.α.). Την ίδια στιγμή που ο Παπανδρέου ασχολείται με αυτά, ο Ραφτόπουλλος, ο διορισμένος από τον Παπανδρέου ηγέτης της Γ.Σ.Ε.Ε. (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος) βρίσκει τους Σημίτη και Παπαναγιώτου (υπουργοί οικονομικών και εργασίας) και τους «πετα» τα εξής αιτήματα:

- (α) Αύξηση κατώτερων μισθών και ημερομισθίων (μέχρι 60.000 δρχ. εισόδημα του μήνα)
- (β) Ολοκλήρωση της διαδικασίας των κοινωνικοποιήσεων και εφαρμογή της νομοθεσίας για εποπτικά συμβούλια.
- (γ) Έλεγχος των ενοικίων.
- (δ) Διατήρηση της απασχόλησης στις προβληματικές επιχειρήσεις.

Ο Σημίτης και ο Παπαναγιώτου αρνούνται φυσικά, και τελικά εξαγγέλλεται, από τη Γ.Σ.Ε.Ε., 24ωρη πανεργατική απεργία για τις 15 Ιανουαρίου.

Το κεφάλαιο και η δεξιά δεν έχουν έλεγχο της κατάστασης. Αρκούνται στο να υποστηρίζουν τον Παπανδρέου σε κάθε προσπάθειά του να παίξει το ρόλο τους, αλλά κάθε στιγμή διαπιστώνουν ότι το ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί ποτέ να γίνει δικό τους.

Παρα την εγκατάλειψη του σοσιαλισμού και των αγώνων της εργατικής τάξης από τον Παπανδρέου και την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, παρα την πολιτική διάσπασης και κατακερματισμού των αγώνων από την ηγεσία του Κ.Κ.Ε. παρα το ότι έχουν περάσει περισσότερο από 14 μήνες από την εξαγγελία των μέτρων λιτότητας και της πρώτης Πανελλαδικής Απεργίας η εργατική τάξη στην Ελλάδα αντιστέκεται ενάντια στο κεφάλαιο, στον Παπανδρέου και την πολιτική του.

Η «Καθημερινή», η

πο σοβαρή αστική εφημερίδα - αυτή ήταν που προειδοποιούσε τη δεξιά να μην προσπαθήσει να ρίξει την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ γιατί μόνον αυτή μπορούσε να περάσει την πολιτική της λιτότητας - έγραφε στις 18/12/86:

«Ο Παπανδρέου έχασε τον έλεγχο του κόμματός και οι υπουργοί των υπουργείων τους ... όπως έδειξε η σύνοδος της κοινοβουλευτικής ομάδας και προπάντων της Κεντρικής Επιτροπής, ολόκληρο το ΠΑΣΟΚ σε επίπεδο ηγετικών αλλά και μέσων στελεχών παραμένει ένα αριστερό κόμμα ... Είναι αδύνατο λοιπόν αυτό το κόμμα, αυτός ο μηχανισμός να εφαρμόσει τη φιλελεύθερη πολιτική στη διαχείριση της οικονομίας ή να επιβάλει τους περιορισμούς στην κατανάλωση που απαιτούν οι περιστάσεις ... Όλες οι επικρίσεις κατά της κυβερνητικής πολιτικής που ακούστηκαν στην Κεντρική Επιτροπή

ήταν από τα αριστερά ούτε είναι τυχαίο ότι στις κινητοποιήσεις πρωτοστατούν συνδικαλιστικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ.»

Εμείς φυσικά δεν νομίζουμε ότι τα ηγετικά και μεσαία στελέχη του ΠΑΣΟΚ, αποτελούν κίνδυνο στο τέλος τέλος για το κοινωνικό καθεστώς που υποστηρίζει η «Καθημερινή». Απλούστατα η αριστερή τοποθέτησή τους απέναντι στον Παπανδρέου είναι προϊόν της ασφυκτικής πίεσης που εξασκεί η εργατική τάξη στο ΠΑΣΟΚ. Εκείνο όμως για το οποίο συμφωνούμε με την «Καθημερινή» είναι ότι η εργατική τάξη έχει απορρίψει πια τους Παπανδρέου (έχουν χάσει τον έλεγχο όπως λέει και η Καθημερινή) και την πολιτική τους, αλλά το ΠΑΣΟΚ παραμένει και θα παραμείνει το κόμμα - κλειδί, ο χώρος μέσα στον οποίο η εργατική τάξη θα παλέψει για σοσιαλισμό.

Σωτήρης Βλάχος



σοσιαλιστική  
**ΕΚΦΡΑΣΗ**

**Σοσιαλιστική Έκφραση**  
**Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

**ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:**

Αγίου Δομετίου 53  
Έγκωμη Λευκωσία  
τηλ. 461553

**Επαρχιακά γραφεία:**

Λ/σος: 51040  
Λ/κα: 53583

**ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:**

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα

Εσωτερικό: £4.00

Εξωτερικό:

Ευρώπη: £6.00

Αμερική: £8.00

Αυστραλία: £10.00